

СРБИ У ВИНДЗОРУ
СРБИ У ВИНДЗОРУ

1910 - 2025

Бранко Малешевић

Бранко Малешевић

Срби у Виндзору 1910 – 2025

~ 115 година у граду ружа и аутомобила ~

Виндзор, 15 Маја 2026

Предговор

Снагом птица које, верујући да то чине привремено, одлазе у температурно питомије крајеве од оних око матичног гнезда, реке душа се већ дуже од два века уливају у велику воду, да би их плима нанела у пристаништа северноамеричких лука. Страх од непознатог их не успорава, јер је жеља да се себи и својима обезбеди бољи живот јача. У почетку, тај живот заиста делује као бољи. За једне он бољи и буде. За друге је само другачије тежак, а трећима никада не буде добар. Све зависи од способности, очекивања и среће. Ко није саставио бар календар дана у туђини неће разумети да сунце одиста не сија подједнако над колевком и над гробом. Готово да нема онога ко се између тог пара сијања не полакоми да ће преварити судбину мењајући боравиште. А живот је неухватљив: привиди нам се да ћемо га обгрлити па зачас бивамо матирани.

Нажалост, сеоба код Срба никада није недостајало. Не увек тако големих као оне којима почех предслово, али их је било вазда. И да нисмо имали мудрих глава попут аутора ове монографије Бранка Малешевића, које су схватале да без сећања на оно што је било не можемо знати ни оно што ће бити, ми бисмо и дан-данас тумарали вилајетима духовних збегова. Истина, не баш мали постотак Срба ипак тумара, а разлози за то су свакојаки. Бранко спада у људе који се веома ретко срећу.

Нећу рећи у данашње време или пре пола столећа – њих никада нема у обиљу. Не само да по пресељењу у Канаду није немо посматрао затечено стање у српској заједници у Виндзору већ је често узимао кормило у руке и показивао и другима како да њиме управљају, а поврх свега је све то предано документовао. На тај начин он није био обичан сведок, непомичан путоказ на старој магистралу, него сила која је изграђивала нове путеве и мостове, пробијала тунеле и утврђивала речна корита.

Виндзор, погранично место у покрајини Онтарио, синоним је ружа и аутомобила и међу најнапреднијим је и најзеленијим градовима Канаде. Некада је представљао и транзитну зону за робове који су желели да побегну из САД. У њему су сасвим нов живот градиле и изградиле бројне фамилије, које су са читавог простора бивше Југославије стизале у више таласа.

Аутор је овом књигом покрио целокупан период функционисања српске заједнице у Виндзору током сто петнаест година, од 1910. до 2025, дакле грубо речено један и по просечан људски век. Да би у томе успео, морао је добрано да се потруди. Податке је прикупљао од 1973. па надаље, непосредно и индиректно, лично и од других, проводећи сате у приватним и јавним архивима и библиотекама. Уз њега су непрестано били фото-апарат и оловка, спремни за акцију. Зато сада пред собом имамо непроцењив извор, који ће будућим генерацијама бити алат за путовање кроз време, наспрам лица и дела визионара Бранковог кова.

Читаоци ће на страницама које следе моћи да се сретну са упечатљивом историјом Виндзора, у којем има и америчких староседелаца, и његовим индустријским значајем, с обзиром на одличну географску позицију због које је и био одредиште досељеника. Наравно, највећи део рукописа посвећен је српској заједници, статистичким подацима, информацијама о активностима, знаменитим личностима, истакнутим организацијама и важним објектима.

Спорт, посебно шах, заузима почасно место, јер су захваљујући њему многи наши људи из Виндзора резервисали карту за незаборав.

О томе, између осталог, говоре и прилози, којима је ова монографија обогаћена.

Бранко Малешевић је скројио штиво од непроцењиве вредности спајајући своје улоге учесника у повести српске заједнице у Виндзору и агилног хроничара и правећи синтезу неколико публикација које је раније објавио на понос својих родних Кукуља и радост нас, његових сународника, пријатеља и колега. Захвални смо му лично и професионално.

Иван Калаузовић, новинар и публициста

Податак да је први Србин настањен у Виндзору био Коста Стефановић, који је дошао из Вршца 1910 године, је проверен и потврђен увидом у књиге пописа становништва (Census Canada).

То је камен међаш који означава почетак Српске заједнице у Виндзору.

Ова књига, која садржи кратку историју града Виндзора са најважнијим догађајима од 1741 године, као и причу о Српској заједници која је делила његову судбину током задњих 115 година, има за циљ да на овај скроман начин, речју и фотографијом, подсети на протекли период и остави трага за будућа покољења.

Аутор

Виндзор – град ружа и аутомобила

Настанак града Детроита, а тиме и Виндзора, почиње 1741 године подизањем утврђења *Fort Pontchartrain du Detroit*, за време француског краља Луја XIV. Територија на којој се налази Виндзор и Детроит била је под француском контролом у времену од 1540 до 1775 године.

Ово утврђење подигнуто је на северној обали реке *Detroit River*, која је као и сам град добила то име по француском називу за водоток који повезује језера *Св. Клер (Saint Clair)* и *Ири (Erie)*.

Део становника прешао је на јужну страну реке ради обраде земљишта и лова и тако је настало мало насеље које се звало *Јужни Детроит (South Detroit)*.

Реком раздвојено, насеље је живело као једно, све до 1796 када је повучена граница између САД и Велике Британије (Канаде) а која је ишла средином великих језера и река. Тада је већи део Детроита, са северне стране реке, припао САД а јужни Великој Британији односно Канади.

Становници лојални свом краљевству (Великој Британији), после те деобе прешли су на јужну страну и формирали ново насеље *Сандвич (Sandwich)* 1797 године.

Многе нове зграде подигнуте су за потребе администрације, јер је насеље постало седиште општине и главни привредни центар западне области.

Из тога доба сачуване су неке грађевине као што су *Duff-Baby Mansion (1798)*, *McGregor-Gowan House (1805)*, *Francois Baby House (1812)*, *Mackenzie Hall (1855)*, *Dominion House Tavern (1878)*, *John Spier's General Store (1880)* и друге још увек добро сачуване зграде које су и данас у употреби а под заштитом су државе као вредно историјско наслеђе.

Занимљиво је да *Dominion House Tavern* и данас, после толико година обавља исту врсту делатности, као таверна (пивница) омиљено је стециште бројних посетилаца, домаћих и гостију са стране, а посебно студената са оближњег универзитета.

Изградња железничке пруге 1854 године утицала је на формирање новог насеља, Виндзор (*Windsor*) на око 2-3 километра узводно од Сандвича. Ово насеље, будући да је пруга привлачила све више привредника, брзо је расло и постепено преузело примат у односу на Сандвич.

Hiram Walker је 1858 године изградио вискару која је производила чувени виски "*Walker Club*", касније преименован у "*Canadian Club*", и тиме ударио и темеље новом насељу које ће бити изграђено по плану и под пуном контролом породице *Walker*.

Породица *Walker* је имала много утицаја на све што се дешавало у насељу. Она је водила бригу о подизању школа, болница, паркова, осветљења, и свега што је од јавног интереса за цело насеље. Првих 140.000 долара стигло од породице *Walker* за подизање *Metropolitan General Hospital* (болнице) 1924 године, а прелепи дворач *Willisted Manor* и данас је на услузи грађанима Виндзора.

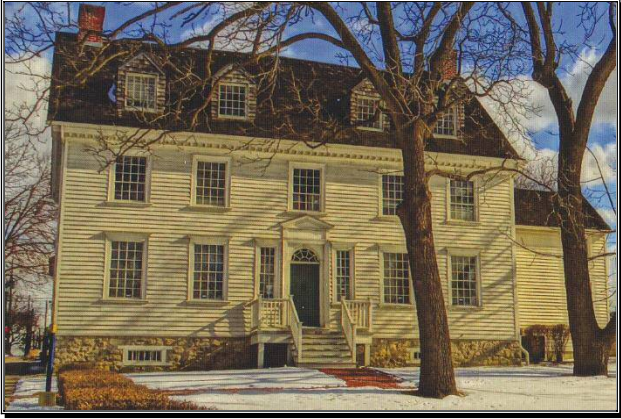
Валкервил се разликује од осталих делова града својом архитектуром која је резултат утицаја породице Валкер, а још увек је добро очувана.

Такође, ова породица је изградила жељезничку пругу "*The Lake Erie and Detroit River Railroad*" 1885 године. Сасвим пригодно и заслужно, жељезничка станица и цело насеље носи име *Walkerville*.

Долазак компаније "*Ford*" 1904 године означио је почетак изградње још једног новог насеља, *Ford City*, у суседству горе споменутог Валкервила.

Компанија Форд је брзо расла и већ 1913 године запошљавала је 1400 радника и тиме поставила темељ аутомобилске индустрије у Виндзору, који ће доласком Крајслера и Џенерал Моторса учинити овај град центром аутомобилске индустрије у Канади.

Две године касније насеље је добило статус града као што су то већ били Сандвич, Виндзор и Валкервил. Када је Форд сити 1929 године достигао број од 16 хиљада становника, добија ново име: *Ист Виндзор (East Windsor)* а шест година касније сви се уједињују у један град под именом Виндзор.

*The oldest building in Canada west of Toronto
Duff-Baby House (1798)*

Windmill 1810

Francois Baby House (1812)

*Dominion House Tavern (1878)
< McGregor-Cowan House (1808)*

Прелепи дворац Willistead Manor, Hiram Walker (Хајрам Вокер) је 1906 године подигао за другог сина Едварда, који је дворац именовано по раније преминулом брату Вилису (Willis). После смрти Едварда, породица је цело имање поклонила граду. Од тада до данас је на располагању грађанима Виндзора, место где се често у дивном амбијенту обављају венчања и друге породичне и грађанске свечаности.

Архитектура старог Валкервила.

Као резултат сталног досељавања град је брзо растао, посебно Валкервил и Ист Виндзор. Ту је живео највећи број Срба између два светска рата и све до седамдесетих година прошлог века, посебно на улицама Albert, Drouillard и Cadillac. Српски дом, црква Грачаница као и све три велике компаније (Крајслер, Форд и Џенерал Моторс) које су запошљавале многе наше сународнике, били су у непосредној близини, што је свакако утицало на избор где да се настане.

Виндзор је најстарије насеље западно од Монтреала које постоји од доласка Европљана, а познат је по свом јединственом положају: због тога што граница између Канаде и САД иде средином великих језера и река, на делу који раздваја ова два града, река Детроит својим кривудавим током чини да се Виндзор нашао јужно од Детроита. Када се посматра Детроит са Виндзорске стране, мало коме пада на ум да је иза Детроита Канада, и обрнуто, да се иза Виндзора налази Америка. Због тога путне ознаке у саобраћају збуњује многе возаче, посебно оне са стране који нису навикли на тај феномен.

Као погранични град, имао је привилегију да сва добра која долазе из Америке као резултат економског и научног развитка, први осети у Канади.

Виндзор је већ 1886 године, први у Канади, имао електрични трамвај, а 5 година касније и читав јавни превозни сервис на територији општине чинили су електрични трамваји.

Под утицајем индустријализације Детроита, а нарочито после доласка Џенерал Моторса (1919) и Крајслера (1925), Виндзор се развио у велики центар за производњу аутомобила, и постао седиште аутомобилске индустрије у Канади (Automotive Capital of Canada).

Виндзор је и град громава, тј. место са најчешћим и најбројнијим ударима громава у Канади.

Познат по својим парковима (којих у граду има 206, са укупном површином од преко 2500 акри) нарочито лепо уређеном простору поред реке, препун ружа – због чега је прозван градом ружа: "Windsor – City of Roses". Као симбол, ружа се налази на грбу града Виндзора.

Виндзор и Детроит повезује најдужи међународни мост, "Ambassador Bridge", као и два тунела, аутомобилски и железнички, преко којих се одвија најживљи саобраћај и највећи промет робе између две суседне државе.

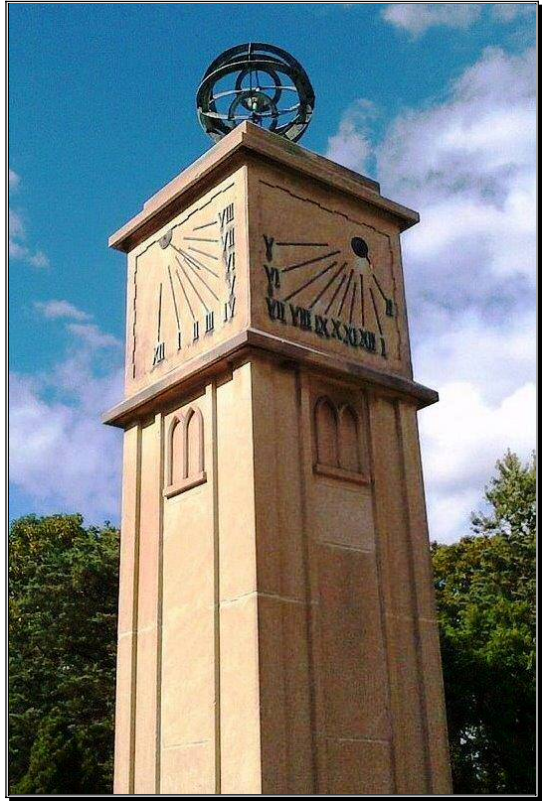
Захваљујући чињеници да је Виндзор погранични град, са развијеном индустријом и богатом туристичком понудом, преко овог града одвија се око 40% међудржавне трговинске размене између Канаде и САД.

Реткост је да се негде рудници налазе у равницама, као што је случај са рудником соли, који се простире поред саме реке у Виндзору. Windsor Salt Mine је почео са радом далеке 1893 године.

Занимљиво је и то да се Виндзор налази у делу Канаде који је познат као предео великих језера (Great Lakes Area). Нека од ових језера већа су од многих морских површина:

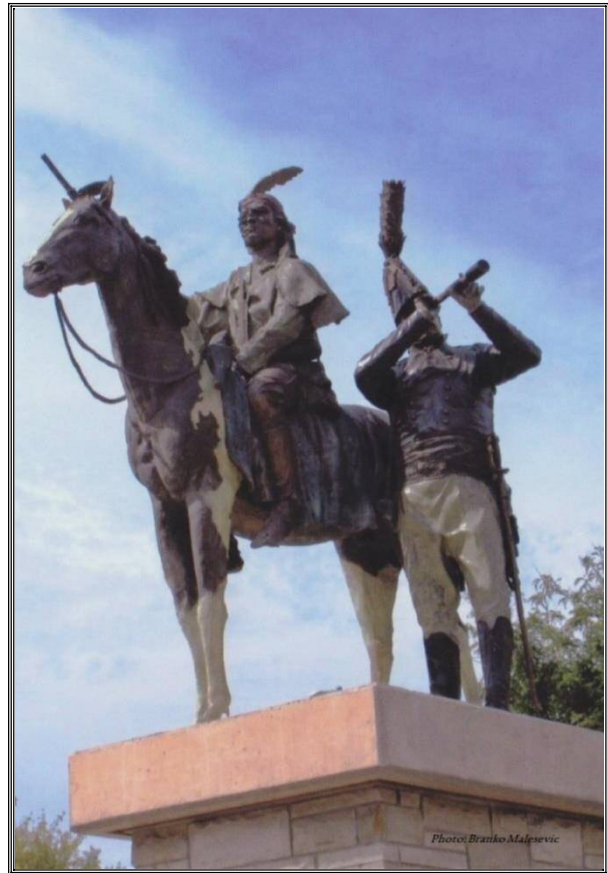
Са једне стране Виндзора налази се најмање од 5 споменутих, језеро Ст. Клер (Lake St. Clair) са површином од 420 квадратних километара, са друге стране је Ири (Erie) 25.600, које се код Нијагаре прелива у језеро Онтарио (Ontario) 18.960. Западно од Ст. Клера је Хјурон (Huron) 59.600, до њега је Мичиган (Michigan) 57.800 и на крају, односно на почетку је највеће од свих, језеро Супериор (Superior) са 82.100 квадратних километара. (поређење: површина Србије - 88.361).

Виндзор је најјужнији канадски град, а најјужнија копнена тачка Канаде је Point Pelee на око 80 километара југоисточно од Виндзора, иначе национални парк Канаде и туристичка дестинација за бројне посетиоце из Канаде и САД.

Jackson Park, један од 206 паркова у Виндзору

*Споменик оснивачу Валкервила Хајрам Валкер-у (лево)
и споменик поглавици Тикамси и Генералу Сир Исак Брок-у (десно)*

Човеку који је много урадио и задужио Виндзор својим неимарством, житељи овог града подигли су врло леп споменик поводом 200 - те годишњице његовог рођења.

После оснивања вискарe, која је одиграла велику улогу током прохибиције 1920-1933, наставио је са подизањем насеља Валкервил (Walkerville), најлепшег дела града Виндзора, који је препознатљив по оригиналној архитектури. Неке од тих грађевина које су захтевале рестаурацију, доведене су у првобитни, оригинални изглед, захваљујући нашем суграђанину, Мајку (Милану) Брковићу, својевремено познатом кошаркашу, који је преузео бригу о одржавању већег броја зграда.

Споменик поглавици Тикамси и генералу Исак Брок-у подигнут је поводом 200 – годишњице ратова (1812 – 2013) у којима су положили своје животе за одбрану територије у границама данашње Канаде. Генерал Исак Брок страдао је код Нијагариних водопада 13 – ог Октобра 1812 године. Поглавица Тикамси је погинуо 5 Октобра 1813 године код места Moravian Town, близу Виндзора. Хајрам Валкер, Генерал Исак Брок и поглавица Тикамси важне су историјске личности везане за град Виндзор, где се сећање на њих гаји с дужним поштовањем.

Пре доласка Европљана на овим просторима живели су бројни народи, познати као "Индијанци". То су били Chippewas, Wyandots, Ottawas, Potawatamis који су настањивали данашњи Sandwich и La Salle. Најближи суседи њима били су са друге стране реке и језера народи, или племена како је уобичајено рећи, Erie, Shawnee, Miami, Illinois, Cayuga, Seneca и Mohawk, а иза њих на великим просторима континента остали "Индијанци". Као и други њихови сународници широм Северне и Јужне Америке, скоро да су потпуно нестали у неравноправној борби са освајачима из Европе.

Један од последњих покушаја отпора догодио се баш на овим просторима, где је поглавица племена Shawnee по имену Tecumseh (Тикамси) покушао организовати конфедерацију индијанских племена (народа) која би обухватала територију од севера до југа Америке, да би заједничким снагама покушали зауставити освајаче.

У сукобу између САД и Велике Британије 1812 године, поглавица Тикамси ставио се на страну Британаца. Битка код места (Moravian Town) Thamesville 5 октобра 1813 коштала је живота овог поглавицу јер није хтео да напусти поприште битке у сукобу с бројнијим и боље наоружаним непријатељем, већ је остао са својим саплеменицима до краја и у неравноправној борби погинуо.

На месту погибије подигнут му је споменик, а сахрањен је на острву Walpole Island, данас индијанском резервату, које никада Европљани нису могли покорити, око 80 километара удаљеном од Виндзора.

Поглавица Тикамси је, тиме што се ставио на страну велике Британије, много допринео да исход тога рата не буде погубан за Британце (Канађане).

Тако је, уствари, допринео Канади да сачува своје територије у данашњим границама.

Због тога се сматра за веома важну историјску личност, чија се жртва цени и поштује.

Најдужа улица у граду (22.5 километра) носи име овог поглавице, као и градић поред Виндзора (Tecumseh Town) са око 40.000 становника.

Поглавица Тикамси је био врло способан вођа и неустрашив борац.

Свој народ учио је поштењу, самопоштовању и људскости.

То се може видети из примера обраћања својим саплеменицима:

... "So live your life that the fear of death can never enter your heart.

Trouble no one about their religion; respect others in their view, and demand that they respect yours.

Love your life, perfect your life and beautify all things in your life.

Seek to make your life long and its purpose in the service of your people.

Always give a word or a sign of salute when meeting or passing a friend, even a stranger, when in a lonely place.

Show respect to all people and bow to none.

When you arise in the morning, give thanks for the food and for the joy of living.

If you see no reason for giving thanks, the fault lies only in yourself.

Abuse no one and nothing, for abuse turns the wise ones to fools and robs the spirit of his vision.

When it comes your time to die, be not like those whose hearts are filled with fear of death, so that when their time comes they weep and prey for a little more time to live their lives over again in a different way.

Sing your death song and die like a hero going home..."

Порука својим саплеменицима

... "Живите свој живот тако да страх од смрти никада не уђе у ваша срца. Немојте правити проблема никоме у вези вере, поштујте мишљења других и захтевајте да и они поштују ваше.

Волите свој живот, побољшајте га, улепшајте све ствари у вашем животу.

Учините да ваш живот буде дуг, и да његова сврха буде у служби свом народу.

Увек се јавите или знаком поздравите пријатеља у пролазу, чак и странца, на усамљеном месту.

Покажите поштовање према свакоме, не клањајте се никоме.

Када устанете ујутру, захвалите на храни и радости живота.

Ако не видите разлога за захвалност, проблем је у вама самима.

Не злоупотребите ништа и никога, јер злоупотреба чини паметне будалама и одузима им дух расуђивања.

Када дође време смрти, немојте бити као они чија срца буду испуњена страхом када се суоче са смрћу, па плачу и моле се за још мало времена да поживе на неки начин.

Дочекајте смрт песмом као јунак који се враћа кући!"...

Лула Мира

Код Индијанаца дуван је симбол поштења, искрености и истине, када се користи у току разговора међу људима или када се обраћа Духу (творцу свега на земљи).

Када се пита, тражи савет или када се упућује молба Духу, дим из луле који претходи речима представља знак да ће речено бити прихваћено с поштовањем и пажњом.

Дим представља истину која разговором бива упућена саговорнику у видљивом облику.

Понудити дуван оном који даје савет је највиши израз поштовања и захвалности.

Живот Индијанаца одвијао се у потпуном складу са природом.

Природа се чувала као што добар домаћин води бригу о свом поседу.

Природа је за њих била Бог којем су се покоравали духовно од кога су тражили заштиту и коме су упућивали своје молитве.

Indian prayer

*O, Great Spirit, creator of all things;
Human beings, trees, grass, berries.
Help us, be kind to us.
Let us be happy on earth.*

*Let us lead our children
To a good life and old age.
These our people; give them good minds.
To love one another.*

*O Great Spirit, be kind to us.
Give these people the favor
To see green trees, green grass
Flowers and berries
The next spring;
So we all meet again.
O, Great Spirit, we ask of you*

Молитва Индијанаца

*О, велики Боже, створитељу свега:
Људских бића, дрвећа, траве, јагода.
Смилуј се, помози нам
Да будемо срећни на земљи.*

*Да упутимо нашу децу
У добар и дуговечан живот.
Овом нашем народу даруј добар разум
Да волимо једни друге.*

*О, велики Боже, смилуј се на нас.
Омогући овоме народу
Да види зелено дрвеће и траву,
Цвеће и јагоде
И следећег пролећа.
Да смо опет сви заједно.
О, велики Боже, молимо ти се.*

*Вечно боравиште међу својим саплеменицима у резервати "Walpole Island"
поред језера Ст. Клер, недалеко од Виндзора.*

Underground Railroad (Подземна Железница)

Овде није реч ни о каквој подземној железници, већ о вешто организованом и тајном преласку канадске границе, од стране црначких робова који су желели да се домогну слободе.

Дуго после закона о укидању ропства у Великој Британији и њеним колонијама, робовласнички поредак се још увек одржао у САД, посебно у њеном јужном делу.

Најкраћи пут до слободе водио је управо преко Виндзора и околине, посебно преко насеља Амерстбурга (Amherstburg) где је било тајно прихватилиште за бегунце. Они су се потом селили у Сандвич (Sandwich), Бакстон (Buxton) и Дрезден (Dresden) где се налази чувена "Чича Томина колиба" и веома добро опремљен музеј који пружа посетиоцима прилику да упознају многе чињенице везане за она неславна времена.

Многи наши исељеници у овим крајевима тако имају прилику да се након више деценија после читања популарне и скоро обавезне лектуре, нађу у тој колиби и непосредно упознају са оним о чему су некада читали.

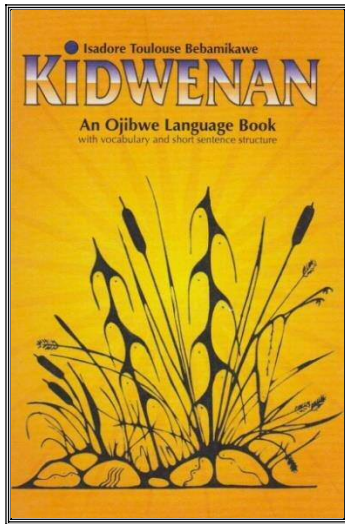

Чича Томина колиба

Рођен 1789 као роб, Ђосиа Хенсон (Josiah Henson) био је продаван три пута до своје 18-те године. Када је 1830, сакупио 350 долара за откуп, власник је новац узео али тражио сада чак 1000 за слободу. Са породицом је успео побећи у Канаду, где је, када је био 60 година стар, написао аутобиографију која је била инспирација да Хариет Бичер Стоу (Harriet Beecher Stowe) напише чувену Чича Томину колибу, која је у првој години продата у 300.000 примерака.

Индијански Вук Караџић

Захваљујући подршци владе Канаде, почело је оживљавање неколико још увек преосталих језика “првих народа” на овим просторима. Од 53 колико је некада било у употреби, данас се говоре само три језика, и то у врло оскудном обиму. Појавом првих образованих из редова ових народа, почело се са прикупљањем заборављених речи а тиме и обнављањем језика. Појавио се и први “буквар” на језику Оџибва, са краћим објашњењима о значењу и изговору речи којег је сачинио млади професор из истоименог племена Исадоре Тулуз - Бебамикаве (Isadore Toulouse Bebatikawe). Једну од тих књига Исадоре је поклатио аутору ових редова са посветом приликом сусрета у резервату Walpole Island недалеко од Виндзора. Његов рад и труд на прикупљању народних умотворина, и записивању речи и обичаја, увелико подсећају на нашег Вука Караџића. Надајмо се да ће тако бити и успешан.

Исадоре Тулуз – Бебамикаве и сестра Анђелика (дизајнер споменика поглавици Текамси)

У Виндзору данас живи, према попису од 2001 године, 2860 припадника “првих нација”, углавном из племена Оџибва. У ширем подручју града има их још око 1000, а у целом Онтариу нешто мање од 200.000 Индијанаца, из више племена.

Топоними који подсећају на некадашње далеко бројније народе присутни су на сваком кораку.

Сама држава Канада носи име индијанског порекла *Canata*, реч из језика племена *Huron*, а значи село, насеље. Главни град Канаде, *Отава*, је добио име по народу из тог краја, племену *Ottawa*.

Највећа канадска провинција је добила име по називу за језеро *Ontario*, што на језику племена *Moḥawk* значи лепо језеро.

Име највећег канадског града *Toronto*, на *Moḥawk* језику значи састајалиште, место састанка, где рибари постављају дрвене бране за хватање рибе. Град *Детроит* је добио име по француском преводу *Detroit*, индијанске речи која значи кланац, уско грло, што се односи на сужење реке где је подигнут град. *Chicago* је такође добио име од Индијанаца, а значи поље лука, дакле Лукавац, или Лучиште, ако би хтели превести на наш језик.

Многе провинције у Канади, државе САД, као и градови, реке, планине итд. носе имена преузета од староседелца или као директне преводне на енглески и француски језик.

A u c t i o n

Having sold my farm and am leaving for Oregon territory by ox team, I will offer at public sale at my home 2 Miles South of Versailles. Kentucky, on McConn Ferry Pike, on

MARCH 1st, 1849

all my personal property, to wit:

ALL MY OX TEAMS

EXCEPT TWO TEAMS – BUCK and BEN, and TOM and JERRY

2 Milk Cows, one Gray Mare and colt, 1 pair of oxen and yoke, one baby yoke, two ox carts, 1500 feet of poplar weather boards, plow with wooden moldboards
800 to 1000 feet of clapboards, 1000 ten-foot fence rails, one 60-gallon soap kettle, 85 sugar troughs, made of white ash timber; ten gallons of maple syrup; two spinning wheels; 30 pounds of mutton tallow; 1 large loom, made by Jerry Wilson; 300 poles; 100 split hoops; 100 empty barrels; one 32-gallon barrel of Johnson-Miller whiskey, 7 years old; 20 gallons of apple brandy; 40-gal. copper still; 1 doz. real books, two handle hooks; 3 scythes and cradles, 1 dozen wooden spiles; ballet mold and powder horn; rifle made by Ben Miller; 50 gals. of soft soap, hams, bacon, lard, 40 gals. of sorghum molasses`

SIX HEAD OF FOX HOUNDS – All Soft Mouthed Except One.

At the Same Time I will Sell My

6 NEGRO SLAVES

Two men 35 and 50 years old; two boys 12 and 18 years old; two mulato wenches, 40 and 30 years old. We will sell all together to same party but will not SEPARATE them.

TERMS OF SALE – Cash in hand or note to draw 4 per cent interest with Bob McConnell as security.

PLENTY to drink and eat!
J.F. SCHWE J.L. MESS

TO BE SOLD,

A BLACK WOMAN, named PEGGY, aged about forty years;
and a Black boy her son named JUPITER, aged about fifteen
years, both of them the property of the Subscriber.

The woman is a tolerable Cook and washer woman and perfectly
understands making Soap and Candles.

The Boy is tall and strong of his age, and has been employed in
Country business, but brought up principally as a House Servant.

They are each of them Servants for life. The Price for the Woman
is one hundred and fifty Dollars – for the Boy two hundred dollars,
payable in three years with Interest from the day of Sale and to be
properly secured by Bond & c. – But one fourth less will be taken
in ready Money.

PETER RUSSELL

York, Feb. 10th 1806

Време прохибиције

Прохибиција (Забрана) која је била на снази у времену од 16 Јануара 1920 до 5 Децембра 1933 године, односила се на производњу, продају и промет одређених алкохолних пића на целој територији САД, али не и на употребу и поседовање.

То је створило “рупу” у закону коју су довитљиви прекршиоци обилато користили.

Разлог доношењу закона о забрани је било стање у којем се употреба алкохола раширила у толикој мери да је то изазвало реакцију црквених (махом протестанских) кругова и неких друштвених организација, који су били забринуте за последице које су из таквог стања произиласиле, као криминал, проституција, пад моралних и духовних норми.

Колико је потрошња алкохола узела маха, најбоље говори податак да је просечни Американац конзумирао 1.7 литара недељно, три пута више него данас.

Закон је усвојен, забрана ступила на снагу, а продаја и промет алкохола су прешли у подземље и стара пракса се наставила.

Уживање у алкохолу узело је толиког маха да је то постало смисао и стил живота:

“Who does not love wine, women and song will be a fool for his lifelong”

*Four and twenty Yankees, feeling very dry,
Went across the border to get a drink of rye.
When the rye was opened, the Yanks began to sing,
God bless America, but God save the King!*

Оно што је забрањено постаје још више привлачно, поготово ако доноси корист.

На све стране ницали су “бутлегери” који су на разне начине успевали да избегну контроли.

Боца, нарочито обликована, слично костобранима које носе фудбалери, постала је главни “посредник” у промету алкохола. Поготово су жене биле погодне за то, пошто “није било пристojно” претресати даме које иду у салоне на забаве (а у чизмама носиле боце вискија).

Тако је од речи *Booth* (чизма) и *Leg* (нога) постала кованица “*Bootlegger*”, што је назив за све који су на неки начин умешани у незаконит промет алкохола.

Виндзор, као град на граници и са великим капацитетом у производњи вискија, био је у центру догађања. Листајући новине из тог доба може се наићи на разне чланке који пишу о начинима кријумчарења алкохола преко границе.

Наводи се како је постојао и цевовод испод реке, а по поруџби Ал-Капоне-а из Чикага је стизао авион да би преузео товар. Ал-Капоне је у неколико наврата посетио *Rendezvous Tavern*, може се прочитати у тадашњим новинама. *Rendezvous Tavern* се налазио на обали језера Ст. Клер, у источном делу Виндзора. После неког времена био је у власништву породице Ђорџа Вуичића, а сада се, пошто је срушен, на тој локацији налази једно луксузно насеље.

Приликом заседе од стране полиције у Чикагу 14 фебруара 1929 године, у такозваном “Масакру на дан Светог Валентина”, заплењене су веће количине вискија “*Canadian Club*” произведеног у Виндзору, писале су новине.

Држава је само имала штету, јер није убирала порез на промет који се и даље одвијао.

Колико је промет алкохола за време прохибиције био велики, говори најбоље чињеница да је то била највећа “индустрија” после производње и продаје аутомобила, од чега 60 милиона је удео Ал-Капоне-а у том бизнису годишње, без плаћања пореза, наравно.

Детроит и Виндзор - градови близанци (twin cities)

Настали као један град у истој краљевини, данас раздвојени границом две државе и даље живе у блиским односима, повезани многим заједничким интересима, туризмом, економијом, спортом, културом, родбинским везама. Срби са обе стране реке, одржавајући тесне везе путем спортских, фолклорних, црквених и других активности, и не осећају да живе у различитим градовима или државама. Дobar пример коегзистенције пограничних градова две суседне државе.

Срби у Виндзору 1910 - 2025

Први Србин који се настанио у Виндзору (1910) био је Коста Стефановић, а брат Душан придружио му се две године касније. Дошли су из Вршца, тада Аустро-угарска.

Као што је честа била пракса у то време, браћа су променила лична имена: Коста је узео име Stephen а Душан је изабрао име David. Душанова супруга Катица стигла је у Виндзор 1913 са малом бебом, а у Виндзору су стекли још петоро деце, укупно 4 сина и две кћерке.

Душан је радио прво као превозник, једно време у Форд компанији, потом сувласник дућана и месаре са Мелвином Јовановићем. Завршио је као возач таксија (Fleetway Taxi).

Душан је све време живео у малој кући коју је сам изградио на улици Marion Ave.

Коста се пријавио у канадску војску 1915 и борио се на европском ратишту до краја рата.

Први Србин који је стигао у Виндзор пре 1900-те године, био је Алекса Андрић који је становао у Детроиту а радио у Виндзору.

У већем броју, Срби су у Виндзор почели долазити непосредно пред почетак Првог светског рата углавном из тадашње Аустро-угарске, са пасошем тих земаља и овде су тако и третирани.

Добар пример за то је случај депортације свих досељеника из Аустро-угарске током првог светског рата као припадника непријатељске стране у рату. Било је потребно да дипломатски представници Србије интервенишу да би Срби, након суочења и изјава о српском пореклу, били ослобођени.

У времену између два светска рата у Виндзору је живело неколико стотина Срба и њихова присутност у граду била је већ добро запажена. Економска криза 1929 – 1933, јесте оставила трага на малену српску колонију, јер су многи у трагању за послом напустили град, али је ипак опстала.

Након другог светског рата велики талас досељеника - ратних избеглица, знатно је увећао бројно стање и оживео већ помало успавану активност у српској заједници.

И не само то, Виндзор је постао центар српске емиграције у Канади, где су једно време боравили и радили истакнути политичари, високо ранжирани војни официри, професори, адвокати и занатлије који су напустили Југославију након промене власти.

По први пут Срби у Виндзору имали су своје фотографе (Сретен Јовановић), крзнаре (Љубомир Малешевећ), лекаре (Др. Лазар Јовановић), бербере (Паја Живановић и Вељко Адамов), апотекаре (Милан Ненадовић), трговинске радње (Стево Брковић, Милован- Мелвин Јовановић (отац др. Роберта Јовановића), Момир Кузмановић; хотеле и ресторане: (Перо Булат, Жарко Вучинић, Мића Бијелић, Мића Драговић, Дани Мандић...

Професор Радоје Кнежевић, некада тунор будућем краљу Петру II и члан владе краљевине Југославије у избеглиштву, радио је као уредник "Гласа канадских Срба" у штампарији "Авала" која се налазила на улици Drouillard Road.

Истакнути политичар Адам Прибићевић, осуђен 1908 од стране Аустро-Угарске на 12 година затвора на чувеном: "Велеиздајничком процесу" у Загребу, аутор биографије "Од господина до сељака", такође је радио у "Гласу Канадских Срба" и као искусни новинар и писац знатно допринео издавачкој делатности код наше овдашње емиграције.

Штампарија "Авала" била је веома добро организована, добрим делом и заслугама Адама Прибићевића и Федора Рајића, где су штампане многе вредне књиге писане руком познатих аутора као што су Др. Слободан Јовановић, Божидар Пурић, Милан Гавриловић, Милан Фотић, Др. Лаза Костић и многи други.

Адам Прибићевић

Радоје Кнежевић

Међу великим бројем избеглица из југославије Након завршетка Другог светског рата, У Виндзору се нашао и Радан Грујичић, кога су нове југословенске власти потраживале због ратних злочина и сарадње са окупатором. Под новим именом и презименом – Марко Јанковић, живео је слободно и бавио се трговином књига цело време до краја живота, познат свима као Радан Грујичић. Био је члан цркве Грачанице и њен тотор, бавио се писањем (Манастирски записи и родољубиве песме) и често слободно причао о свом ратном искуству без устручавања, увек представљајући се као српски родољуб. Југословенске власти више пута су тражиле његово изручење али без успеха.

Краљ Петар II у Виндзору

Након петонедељне посете Сједињеним Америчким Државама, на путу за Париз и Француску где је тада живео у избеглиштву, Краљ Петар II посетио је своје бројне присталице у Виндзору, 19 и 20 марта 1959 године.

По доласку у Виндзор одсео је у четворособном апартаману на четвртом спрату хотела Norton-Palmer, где су га дочекали представници Срба на челу са Пером Булатом, председником Српске народне одбране у Канади.

После уписа у регистар резервисан за високе госте хотела, и краћег одмора посетио је Градску кућу (City Hall) где га је дочекао градоначелник Michael J. Patrick, и након уписа у књигу званичника разгледао ново-подигнуто модерно здање Градске куће.

Затим је у хотелу Norton-Palmer приређен свечани ручак.

Следила је посета чувеној вискарџи "Hiram Walker & Sons Ltd" а затим присуствовао вечерњој служби у новој цркви Грачаницџи.

Потом, свечану вечеру приредили су српски привредници у ресторану Rendezvous.

Боравак у Виндзору завршен је пријемом и свечаним ручком у клубу новинара -The Press Club, којом приликом је проглашен за почасног члана овог угледног новинарског друштва.

На жељу Краља, у његову чланску карту уписан је под именом Pete (Пит) што је изазвало буру одушевљења међу присутним, због показане колегијалности.

Затим је један од присутних чланова Press Club-а одсвирао на клавиру познату песму For He`s a Jolly Good Fellow` уз усклике присутних Nail, Nail!

У званичној пратњи Краља Петра био је само његов помоћник и секретар, генерал Теодор Милићевић. Војвода Момчило Ђујић се наводно представио као генерал са 5 звездица и званични пратилац Краља, што је демантовано.

Градоначелник Michael J. Patrick поздравља Краља Петра II по доласку у Управу града (лево)
Букет цвећа предала је краљу седмогодишња девојчица Невенка Матијашевић (десно)
(Windsor Star, March 20, 1959)

Краљ Петар II је још једном приликом посетио Виндзор где живи велики број присталица династије Карађорђевић, који су стигли у овај град понајвише захваљујући Пери Булату који је имао блиске везе са утицајним политичарима Канаде тога времена, а и касније.

Када је Југославија 1965 године отворила границе и дозволила слободан излазак из земље, велики талас нових имиграната стигао је у Виндзор и удвостручио број Срба у граду.

За разлику од претходне, ова генерација Срба није прекидала везе са Југославијом, многи су редовно одлазили у посету или позивали родбину у госте.

То је изазивало сумњу и неповерење, па изгледало је као да новодошли нису и добродошли.

То је било време најжешћих подела изазваних расколом у цркви, па је требало времена да се то све превазиђе, а чему је највише допринео Патријарх Павле, мистерије завађену браћу.

Први корак ка помирењу Срба у Виндзору учинили су спортски клубови “Србија” и “Мепл Лифс” (“Maple Leafs”) који су својим уједињењем у спортски клуб “Виндзорски Срби” 3 Маја 1973 године, показали својим примером да се све несугласице које су довеле до подела могу превазићи.

Велики број ових “економских” досељеника нашао је запослење у Крајслеру, Џенерал моторсу и Форду, са врло добрим платама и бенефицијама, и створила се јака “српска средња класа” која ће дати нови полет српској заједници у Виндзору.

Ова генерација досељеника допринела је много спортским активностима, фолклору и свеопштем животу српске заједнице у граду.

Као резултат ратова и распада Југославије 1995 године, стигла је још једна велика група Срба, тако да се присутност Срба осећа на сваком кораку.

Од око 150 језика који се користе у Виндзору, српски је на седмом месту по употреби.

Највећи број Срба живи у источном делу града, посебно у новим насељима поред реке и језера, и тај део међу собом зову Република Српска, јер већином потичу из Хрватске и Босне и херцеговине.

Однедавно постоји и трећа српска црква у Виндзору, света Петка, која окупља углавном најновије досељенике. Ова црква поседује имање од 9 акри, са спортском салом и више терена на отвореном за одбојку, кошарку, фудбал и боћање.

Такође, има библиотеку и неколико великих просторија погодних за сваку врсту друштвених активности и забаве.

Данас су Срби заступљени у свим видовима живота у овом граду:

Срби су радници у фабрикама, фармери, занатлије, трговци, учитељи и професори универзитета, доктори, дентисти, медицинске сестре, адвокати, полицајци, жандарми, индустријалци, инжењери, архитекте ...

Може се рећи да су Срби потпуно интегрисани у канадско друштво, а приче о неким привилегованим немају места. То најбоље потврђује чињеница да многа деца наших радника завршавају медицинске и друге високо образовне школе без икаквих препрека.

На стотине младих доктора, инжењера и професора српског порекла то потврђују.

Сви услови су подједнаки за све а мерила успеха су труд и способност.

У Виндзору са приградским насељима (Метро) живи 423.000 становника (према попису 2021 године) међу којима су 4,765 Срба. Сам град је скоро упола мањи (230,000).

Што се тиче осталих градова у провинцији Онтарио, Срба највише има у Торонту – 29,595; Хамилтону 9,720; затим у Киченер-Ватерлоу 6,795; Отави 3,505; Нијагари 2,965 Срба.

У осталим већим градовима Канаде, највише их има у Ванкуверу 9,755; Калгари има 3,230 а Монтреал 2,965 Срба. Многи сматрају да Срба има знатно више у Канади, али како доказати?

Ово су званични подаци и томе се не може приговорити без јаких аргумената. А нема их.

Значајан број, сасвим разумљиво, изјаснио се као Канађани, јер уствари то и јесу и тако се осећају.

Већина од ове групе је рођена овде, без прилике и интереса да буде уписана у српско држављанство.

Најприхватљивија дефиниција за њих је - Канађани српског порекла.

Пензионерски дом "Генерал Михајловић"

Црква Грачаница

Црква Свети Димитрије

Црква Света Петка

Михајло Нововић, благајник; Милорад Гаћеша, секретар; Душан Манојловић, потпредседник; Ђорђе Вучић, председник; о. Стеван Ластавица, свештеник; Никола Будимир, Стево Будимир и Милан Добрић, дародавци земљишта за градњу Српског Центра.

Српски Центар

У Центру се редовно обележавају и прослављају празници: Бадње вече, Светосавска прослава, Ђурђевдански уранак, “Крајишко прело” (добротворна забава), “Српска вртешка” (фестивал нација), Нова година (званична и српска), “Шљиво-фест”, “Београдско вече”, “Светосавски бал” итд.

Српска вртешка - која се организује у оквиру Фестивала нација (“Carousel of Nations”) поред традиционалне српске хране и пића, приказује својим суграђанима других народности, фолклорне игре и музику, народне ношње и познато српско гостопримство.

За изврстан програм и приказ своје националне културе Српска вртешка добијала је висока и највиша признања од стране одбора за организацију ове веома популарне прославе нација у Виндзору.

Шљиво фест – фестивал шљиве, по први пут је организован у Српском центру 1996 године на иницијативу Ђорђа Величковића – Веље, који је и главни организатор ове заиста лепе прославе која је већ постала традиционална. Овај фестивал посвећен је најпознатијој српској воћки. Иако шљива успева у многим земљама, нигде није толико популарна као међу Србима. Све што се може припремити од шљиве на многобројне начине, то се може видети (и пробати) - о шљивовици да и не говоримо, која је главна атракција на прослави, било да је врућа или хладна.

Крајишко прело – добротворно забавно вече (понекад после подне) окупља све људе добре воље да се уз дружење са пријатељима, добру музику и програм забаве, традиционалну српску храну и пиће, сете својих сународника у страдалним српским крајевима и да им помогну у избеглиштву, које никада не може заменити родни дом и крај из којих су протерани.

Покретачи ове добротворне акције су Срби из Републике Српске на челу са Славком Видаковићем. Прво “Крајишко прело” одржано је 2002 године и тиме је настала још једна лепа добротворна организација која траје и трајаће.

Ловачко вече – Ловачко-риболовачко друштво “Бели орлови” најновија је српска организација која делује под покровитељством Српског центра и цркве Грачанице.

Од свог оснивања 2005, сваке године одржавају се ловачке вечери где се сакупи знатна свота за добротворне сврхе. Главни организатор ове хуманитарне организације јесте Љубан Станковић, власник на далеко познате продавнице месних производа (Deda’s Meat & Deli) наравно, уз несебичну подршку својих колега ловаца и риболоваца.

Први заједнички дом као састајалиште Срба, била је обична породична кућа на улици Edna у источном делу града у близини важних саобраћајница Drouillard и Wyandotte. Није требало много времена да се увиди да то не одговара потребама и убрзо се пришло градњи првог Српског дома који је завршен 1939 године уз помоћ Срба не само из Виндзора, већ и из далеких рудничких насеља где су наши досељеници радили и несебично помагали својој браћи на другом крају Канаде.

Српски центар подигнут је 1966 на земљишту којег су српској цркви и народу поклонили Никола Будимир, Стево Будимир и Милан Добрић, а изградња новог центра завршена је 1987 године, када је званично отворен у присуству председника владе Онтарио Давида Патерсона (David Paterson).

Успеху Српске заједнице у Виндзору допринели су и доприносе бројни привредници, уметници, спортисти ... који својим достигнућима уједно представљају и помажу своју етничку и ширу заједницу. Овде ћемо навести само неколико примера из различитих области.

Перо Булат

Власник хотела "Еигоре" био је велики добротвор, помагао многе српске организације, био на челу Српске народне одбране у Канади, члан Либералне партије Канаде и лични пријатељ високих политичара. Био је сматран као представник свих Срба у Онтариу и Канади.

Његовом заслугом и везама са надлежним органима прихваћен је велики број ратних ветерана Краљевске југословенске војске који су после завршетка рата остали ван границе Југославије. Од доласка у Канаду 1926 године па до краја живота био је одан српству и српској цркви. Сахрањен је на манастирском гробљу у Либертвилу код Чикага.

Драгутин Стојшин

Међу првим српским досељеницима у Виндзору био је и Драгутин Стојшин, који је стигао из околине Темишвара, из села Саравале.

Познати привредник, власник фирме "Essex Linen Supply", која је запошљавала велики број радника југословенског порекла, тек пристиглих, што им је дородошло како због брзог запослења тако и да се лакше споразумевају због непознавања енглеског језика.

Наследио га је син Никола са својом породицом, а овога његов син, Ленс (Lance) тако да је бизнис у рукама треће генерације и траје од 1965 године без прекида.

Један је од оснивача и спонзора првих српских клубова и удружења у Виндзору, утемељач цркве Грачанице и приложник у изградњи првог српског дома у Канади. Његов други син, Арсен (Артур), први је српски доктор-дентиста у Виндзору, чија је ординација била у непосредној близини цркве Грачанице.

Никола Дрекић

Власник хотела "Metropole" истицао се у прихватању и помагању новопристиглих Срба, велики помагач цркве и српских организација. Хотел "Метропол" налазио се у непосредној близини важних саобраћајница Walker Road и Wyandotte, где је на раскрсници ових улица стајала велика табла са препознатљивом сликом Николе Дрекића, која је служила за путоказ ка хотелу.

Хотел је био једно од најпопуларнијих места за забаву у Виндзору, са много гостију из суседног Детроита и Мичигена.

Ђорђе Вуичић

Власник чувеног ресторана "Rendezvous" на обали језера Ст. Клер, који је у време прохибиције био у центру пажње. Ал Капоне био је чест гост овог ресторана у то време, сасвим сигурно без знања власти. Као истакнути српски привредник био је и велики добротвор, председник и помагач цркве Грачанице.

Његов син Петар био је истакнути политичар Прогресивне конзервативне странке Канаде.

Жарко Вучинић

Власник "Duffy's Tavern & Motor Inn" у градићу Amherstburg недалеко од Виндзора, са својом фамилијом више од 50 година успешно пословао, а његов угоститељски објект са Марином (пристаништем), био познат широм Канаде и Америке.

Жарко Вучинић је током више од пола века у Виндзору био једна од најистакнутијих личности у српској заједници, председник и велики донатор цркве свети Димитрије, члан и лидер многих друштвених организација, чија се реч поштовала и слушала.

У градићу Амерстбург, око 30 километара удаљеном од Виндзора, био је угледан грађанин и активиста у животу овог историјског и туристичког места.

Одликован медаљом за заслуге поводом 150-те годишњице Канаде.

Умро у Виндзору 2017 у 96 години живота.

Никола Будимир и Душан Манојловић

Оснивачи “N & D” Super Market-а били су зачетници ове врсте делатности у граду.

Први корак њиховог партнерства под именом “N&D” (Никола и Душан) била је трговина прехранбеним производима под именом “Sam`s Groceteria”.

Никола Будимир је у кратку после тога отворио са братом Стевом и пријатељем Миланом Добрићем нову и већу продавницу под именом “N&D” Yorktown Shopping Centre.

“N&D” Eastown, у источном делу града био је у власништву истих предузетника.

О величини и обиму пословања ових трговачких центара најбоље сведочи чињеница да су “N&D” Eastown и “N&D” Yorktown запошљавали и до 380 радника.

Душан Манојловић је отворио, такође велику трговину, под именом “N&D” Fountainbleu.

Под истим именом али су пословали независно једни од других.

Познати су као добротвори и помагачи многих друштвених, спортских и црквених организација.

Никола Будимир је са братом Стевом и партнером у бизнису Миланом Добрићем, даровао српској заједници земљиште (16 акри) на којем је подигнут Српски центар. После смрти Николе Будимира, његов брат Стево поконио је граду плац на којем је подигнута библиотека “Nikola Budimir Memorial Library”, преко пута од “Yorktown Square Shopping Centre” у јужном делу града.

Никола Манојловић

Син горе споменутог Душана, телевизијска је звезда чије се емисије гледају свакодневно широм света.

Рођен у Виндзору 26 Октобра 1963 као најмлађи од петоро деце и једини мушки потомак, у 7 години остао без оца. Већ као дечак показао је велики таленат и интерес за припремање јела, и то је одлучило да се определи за каријеру која ће га прославити.

Почео је као менаџер код “Dunkelman`s Fine Dining” у Торонту, затим наставио код “Sheraton” хотела као менаџер за храну, пиће, банкете и конвенције. Ко-оснивач је у свету чувене телевизијске емисије “Savoir Faire” која се емитује у Канади, Америци, Хонг-Конгу и Сингапуру.

И поред толиког професионалног ангажмана, врло је посвећен добротворном раду, (“Casey House Foundation”, OCAD, “Lifeline Humanitarian Organization”, “Second Harvest” and “Good Shepherd Mission”). Активан је и у својој српској цркви “Свети Сава” у Мисисаги (Торонто) где је диригент црквеног хора.

Никола Манојловић

Александар Зоњић

Александар Зоњић

Други млади Србин рођен у Виндзору, који ће бављењем музиком постати медијска звезда у Америци и Канади. Од малих ногу показивао је наклоност према музици и већ од девете године почео свирати на гитари. Ускоро је био први гитариста у оркестру своје школе.

Један сасвим случајан сусрет са уличним продавцем који му је понудио флуту за 50 долара, претходно проценивши да ће га интересовати пошто је са собом носио гитару.

Александар Зоњић је тада имао 21 годину и био већ дубоко зашао у свирање гитаре, тако да није имао планове да мења инструмент. Ипак, изглед инструмента у кутији изазвао је његову знатижељу и после краћег погађања добио овај инструмент за само 9 долара, који ће у потпуности преусмерити његову музичку каријеру.

Пробао је и одмах осетио да флута пружа многе могућности својим препознатљивим, тихим звуком, за разлику од других бучних музичких инструмената.

Недуго затим, уписао је курс за флуту на Универзитету у Виндзору и по препоруци инструктора додељен му је за татора Ервин Монро (Erwin Monroe), главни флутиста Симфонијског оркестра у Детроиту. Са својим учитељем Монроем учествовао је у стварању три чувена пројекта: "The Classical Album" (1981), "The Christmas-Themed Pipers Holiday" (1995) и "Night" (1997).

Већ тада, у то време, свирао је са Детроитским симфонијским оркестром, Виндзорским симфонијским оркестром и симфонијским оркестром Флориде, широм континента.

У сарадњи са Бобом Џемсом (Bob James) наступао је на међународној сцени читаву деценију у друштву најпознатијих музичара тог доба.

Редовни наступи на телевизији и радиу, у концертним дворанама или на отвореном простору увек су представљали атракцију за љубитеље лепе музике. Посебно су популарни и увек добро посећени његови добротворни наступи.

Више десетина снимака на дисковима и видео записа, као и наступи са најпознатијим именима из музичког света сведоче о његовој изузетној музичкој каријери.

Драган Марковић

Први је Србин који је на челу једне синдикалне организације у Виндзору, (President - Labour Union). Као возач, члан Уније, стекао је поверење својих колега у преговорима са послодавцем за пристojну плату и бенефиције, притом показавши разумевање и способност у вођењу послова који су у вези са радом Уније.

Био је изабран на ту функцију 1999 с убедљивом предношћу у односу на против-кандидата. Избори су се ређали, више пута је биран дизањем руку, јер није имао конкурента на ту дужност, толико је његова популарност међу члановима Уније убедљива.

Драган Марковић

На његовом радном столу стоји у мермеру исклесано његово име и функција: President, Dragon Markovic. Не, није штампарска грешка, Dragon (на енглеском Змај) скоро истоветно се изговара као Драган. То је у име чланова Уније израдио и поклатио Mike Wetherup своме председнику. На столу се налази и фигура змаја коју је један члан Уније, пореклом са Филипина, поклатио Драгану. Змај је симбол среће код Филипинаца, а поклон је уприличен за време преговора (Contract negotiations) да допринесе успеху.

Драган је из Београда, где је и рођен, дошао у Канаду (Виндзор) 1987 године, а две године касније запослио се као возач аутобуса у градском саобраћајном, где је већ 27 година председник Уније. Његов живот тече на релацији породица – посао, усклађено, посвећено подједнако дужности председника Уније и обавезама према породици, коју чине супруга Весна, син Стефан и кћерка Вера. Када се посао воли, не пада тешко, иако је врло одговоран и напоран.

Др. Лазар Јовановић

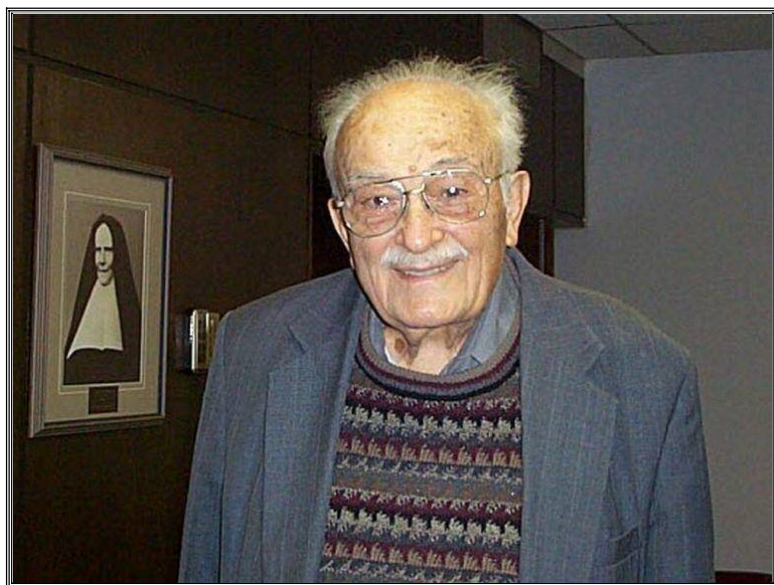
Први је Србин лекар у Виндзору. Дошао је у овај град 1949 године и одмах, на самом почетку, скренуо пажњу на себе и задобио симпатије великог броја људи. Двоје деце, брат и сестра из једне италијанске породице која је тек пристигла у Виндзор, разболело се а доктори у болници нису могли да открију од чега. Проблем је представљао и то што ниједан лекар није говорио италијански.

На срећу, ту је био Др. Лазар Јовановић, такође досељеник, који је завршио студије медицине у Италији и одлично говорио италијански и још 5 језика.

Будући да је у Европи током рата харао тифус, др. Јовановићу није било тешко да постави праву дијагнозу и тако спасе двоје деце сигурне смрти. Одушевљење и захвалност родитеља изазвало је и реакцију целе италијанске заједнице у Виндзору и Детроиту, где је фамилија имала родбину.

Сви су причали и ширили вест о доктору који је спасао децу. То је био само почетак, а током његове више од 50 година дуге лекарске каријере, наставио је да буде прави народни лекар, који је у свако доба дана био доступан свима који су требали помоћ. Његова ординација није имала радно време – била је отворена док и последњи пацијент није збринут, и то после одрађене редовне смене у градској болници. Обилазио је болесне, делио бесплатно лекове којима је било потребно, а често се дешавало да током кућне посете одрема двадесетак минута у фотељи, још чешиће да буде задржан на ручку или вечери. Нарочито су га волели Италијани, поред осталог и због познавања њиховог језика и ординације која је била на главној улици дела града познатог као Мала Италија (Little Italy).

Када је дошло време за обавезну пензију (због поодмаклих година), др. Јовановић је прешао у Тексас где није било никаквог ограничења у погледу старости лекара, и тамо наставио са својом лекарском праксом до самог краја живота.

др. Лазар Јовановић

Пре одласка у Америку италијанска заједница приредила му је величанствен испраћај којем је присуствовало преко 400 бивших пацијената и поштовалаца његовог преданог рада и посвећености лекарском позиву.

Као врхунац захвалности овом лекару Италијани града Виндзора подигли су му крајем 2017 - те године величанствен споменик недалеко од његове некадашње ординације на углу улица Erie и Parent, у самом центру "Мале Италије". Споменик, десет метара висок торањ - светионик са великим хронометром на свакој од четири стране, као симбол трајности сећања на овог великана.

Овај несвакидашњи чин једне етничке заједнице да подигне споменик припаднику друге, довољно говори колико је овде реч о искреној захвалности, као и величини дела човека којем је овај споменик посвећен. др. Лазар Јовановић је доста времена посветио и српској заједници, где је поред осталог био утемељач цркве Грачаница и председник управног одбора исте у два мандата (1952 и 1954) али је захвалност изостала, што је код Срба уобичајена пракса.

Федор Рајић

Као двадесетогодињи младић, Федор Рајић је са целим тимом ватерполо клуба "Север" из Београда, чији је био и оснивач и тренер, остао у Инсбруку (Аустрија) где је био на предолимпијском турниру, и тиме започео животни пут испуњен успешним деловањем на пољима привредног, спортског, друштвеног и политичког живота. Рођен је 1929 године у Сремској Митровици, у Београду је студирао право две године, претходно матурирао у Трећој мушкој гиназији. Решио је да се не врати, изабрао пут неизвесности и са решеношћу да се суочи са искушењима која су стајала пред њим.

Почетак је био тежак. Радио је као дрвосеча на северу Канаде, као алатничар у фабрици аутомобила Крајслер у Виндзору. Када је постао члан Српске народне одбране у Канади, добио је посао уредника "Гласа Канадских Срба" у штампарији "Авала" у Виндзору. Своје способности показао је ускоро тиме што је Глас постао водећи и најчитанији лист српске емиграције у свету.

Писао је и сам чланке и коментаре у Гласу, уређивао и штампао политички преглед Демократска мисао, које је касније (2004) објавио у књизи *O Tempora, O Mores*.

Истовремено је завршио студије економије и пословног менаџмента на *Wayne State University*, Мичиган, где је једно време током постдипломских студија предавао пословну етику.

Био је политички врло активан као организатор, затим члан управног и извршног одбора Либералне странке. Близак сарадник Пола Мартина (канадског министра спољних послова и потпредседника владе), затим финансијски организатор и политички саветник др Марка Маквигана, министра спољних послова у влади Пјера Трудоа.

Бављењем привредним делатностима показао је своје велике стручне и организационе способности. Године 1966 основао је са још двојицом партнера југословенског порекла предузеће *Arvid Machine Tools* које је за кратко време достигло ранг другог по величини у Канади и шестог у Северној Америци произвођача трансфер линија и роботике. Друга фирма, поткомпанија ове прве, *Intercane Systems Inc*, достигла водећу улогу у свету у производњи аутоматских уређаја за обраду шећерне трске, вештачког дрвета и иверица.

Са седиштем у Виндзору, предузеће је имало огранке у САД, Великој Британији, Бразилу, Колумбији, Јамајци, Хонг Конгу и на Филипинима. 1991 године престао је са вођењем фирме и наставио као консултант за инвестиције и бизнис. Био је члан канадског Института за стратегијске студије, Ротари клуба и многих других јавних и добротворних институција у Канади и САД.

У Београд се вратио 1985 године и као некадашњи члан оригиналне Демократске омладине, учествовао је у поновном организовању Демократске странке 1991 године у Београду.

Спонзор и помагач многих спортских клубова и друштвених организација, српске Цркве и појединаца којима је требала помоћ или савет. Умро је 30 Маја 2012 године у Виндзору.

Од потомства има два сина (Михаило и Александар) и кћерку (Анастасију), као и четворо унучади: (Kylie Rajic (16); Sarah Rajic (14); Lauren Williams (13) и Andrew Williams (?).

Сњежана Гаћеша

Канцеларија Савета Мултикултуре у Виндзору (*Multicultural Council of Windsor*) носи име "Сњежана Гаћеша – Соба добродошлице" (*Welcome room – Snjezana Gacesa*)

Директор *Kathleen Thomas* (Катлин Томас) прогласила је у знак захвалности за њен допринос овој друштвеној организацији и доделом плакете.

Њена канцеларија била је многим досељеницима први контакт са Канадом, соба добродошлице, место где се добија савет како да се снађу у новој средини, упутства за лакшу интеграцију у канадско друштво.

Сњежана је 1973 године започела рад и поставила темеље овој данас познатој и веома признатој организацији која је прославила 45 година постојања и друштвеног рада.

Данас ова установа са више од 60 чланова неуморно ради на збрињавању досељеника и избеглица из целог света, који су одабрали Канаду за своју нову домовину.

*Председник владе Канаде Џастин Трудо и Сњежана Гаћеша (лево)
Катлин Томас уручује плакету “Welcome root – Snjezana Gacesa”*

За несебичан допринос граду Виндзору и Канади на пољу мултикултуре, Сњежана Гаћеша одликована је Орденом Канаде (Order of Canada) који је уручио председник владе Џастин Трудо (Justin Trudeau).

Carousel of Nations (Вртешка нација) је популарни културолошки и туристички догађај који се одржава сваке године у организацији етничких група. Фестивал је отворен свима који желе да уживају у доброј храни, музици и фолклору разних народа из целог света који су свој нови дом нашли у Виндзору. Овај фестивал је плод непосредне сарадње са Саветом Мултикултуре, при чему је Сњежана Гаћеша као директор била један од кључних чиниоца.

Под покровитељством цркве Св. Димитрије и цркве Грачанице, Срби су редовни учесници у овој популарној манифестацији, често освајајући награде за добар приказ и организацију.

Сњежана Гаћеша је добар пример за све досељенике у ову велику и лепу земљу, како треба радити на очувању идентитета своје етничке заједнице, истовремено поштовати оне који су другачији и допринети широј заједници за добро свих.

Груја Стеванов Лала

Груја Стеванов – Лала (из Баната) један од оснивача и први кореограф новооснованог фолклорног ансамбла “Опанак”, стиже својом “барком” пред Српски центар, “пристаниште” многих догађања Српске заједнице у Виндзору. Поред њега ћерка Анђелија, водитељ програма, чланови оркестра “Србија” и играчи ансамбла.

Ансамбл је основан 1967 године у просторијама цркве Грачаница, где су учили и вежбали разне игре из свих српских крајева. Председник клуба био је Миша Божић.

Иницијативом управо ових фолклораша, и на овом месту, формиран је фудбалски клуб “Maple Leaf” током зиме 1967-1968.

Груја Стеванов Лала, није познавао друге народне игре осим оних из родног Баната. Иако самоук, постао је широм северне Америке познати кореограф, као и његов ансамбл “Опанак”.

И поред тога што је зашао у осамдесете године живота, врло радо заигра са много млађим, чак и са децом коју подучава игри у свакој прилици.

Од доласка у Виндзор (1965) обављао је (или покушавао) много разних послова. Као ауто механичар из Старог краја, сасвим природно је било да се огледа у том занимању.

Требало је, међутим, закупити просторије, набавити алат, и у великој конкуренцији опстати.

Као новајлија у непознатој средини имао је мале шансе за успех.

Пробао је затим да се бави угоститељством. Прво ресторан, “Gipsy Baron”, затим ресторан “Lala`s Place” нису оправдали очекивања. Покушао је затим са штампаријом - и то је била та “трећа срећа”.

Данас његова фирма “Venture Labels” позната је у Онтариу и Мичигену као поуздан снабдевач својим производима бројним клијентима са обе стране границе.

Сада је Лала у пензији а фирму су наставили да воде син Александар – Саша, ћерка Анђелија, снаја Јелица и остали чланови породице. Сви чланови ове породице раде сложено и посвећено и у многим српским организацијама при цркви Грачаница.

Лала је доста времена посветио спорту, било као играч, организатор или спонзор великом броју разних клубова. У Виндзору има много Лала, али када се ова реч спомене приликом било каквог разговора, прва помисао односиће се на овога Лалу - Грују Стеванов.

Породица Станковић

Родоначелник породице Матија Станковић, познат у српској заједници као чика Матија, дошао је у Канаду 1927 године, супруга Милка тек 1950 године. Син Васо са супругом Љубицом и синовима Миланом и Љубаном стигао је у Виндзор 1965 године. Једном окупљени у истом месту после толиких година раздвојености, кренули су сложено на посао да се окуће, и започну нови живот у новој домовини. Отац и синови радили су у "Chrysler"-у а њихове супруге у "General Motors"-у. Временом, после периода рада на фабричким монтажним тракама, основали су сопствене фирме: Милан и супруга Љубинка развили су добар бизнис у својој, независној фирми L&M Sod Farms а Љубан са супругом Добрилом отворио је производњу и продају сухомеснатих и прехранбених производа, у надалеко познатој фирми "Deda`s Meats & Deli" која траје од 1989 године, а син Милан заинтересован је да продужи традицију.

Љубан је познат и као оснивач ловачко-риболовачког друштва "Бели Орлови" 2005 године, које поред рекреативног бављења овим спортом, организује и добротворне вечери са забавом у циљу прибављања финансијске помоћи угроженим прогнаницима, ратној сирочади и другим страдалницима у Старом крају. Ова фирма је спонзор многих спортских и друштвених клубова и све три цркве у Виндзору. Данас на челу свих Станковића је прадеда Љубан, пет генерација поново на окупу!

Лево: На окупу пет генерација:

*чика Матија са чукунунуком Николином, тетка Милка, Милан са ћерком Миланком и оцем Васом
Десно: праунук Љубан, праунука Николина, чика Матија. Тетка Милка, унук Милан и унука Мирјана.*

Позади: Милан, Васо и Љубан

ДЕДА и ДЕДИН ДЕДА

Реч деда у српском народу одувек се изговара са поштовањем, а код оних на које се ова реч односи изазива понос и радост. У надалеко познатој породици Станковић из канадског града Виндзора, недавно је прослављен велики и редак јубилеј. То што је Милан Станковић постао деда не би била вест за новине, да и деда Милан нема живе и здраве деду и бабу. Пет генерација Станковића окупило се да обележи овај радостан догађај. Чика Матија и тетка Милка, како већина наших људи ословљава најстарији брачни пар на овим просторима, поносни су на своје потомке. С разлогом. Сви Станковићи су познати по вредноћи, домаћинском пословању и слози, а најстарији међу њима недавно су прославили 76-ту годишњицу брака у кругу многобројних пријатеља и родбине са обе стране океана.

Marriage made to last

By Dave Battangelo, Star Staff Reporter

It's been a marriage that began in a different time, a different world.

"My mother talked to her mother", says Matija Stankovic.

"That was it. The first time we met, we got married. No dates."

Stankovic and his wife, Milka, were 18 when they wed on January 27, 1922 at Selo Kirin in the former Yugoslavia.

Milka and Matija Stankovic

The couple, both 93, reside in Windsor and on Thursday will celebrate their 76th anniversary. Matija Stankovic left his wife and two children behind when he came to Canada in 1927 looking for a better life.

He worked for a brief periods as a labourer for CR Rail, cleared trees in the Thunder Bay area, helped built the Welland Canal and worked for Stelco in Hamilton.

In between, he struggled unemployed for long periods through the Depression in the 1930s.

They remained apart during the war. Matija Stankovic eventually worked his way to Windsor and owned a small store on Walker Road – but that business failed.

His fortunes turned around when he landed a job at Chrysler in 1950.

His wife came to Canada soon after, as did their children and families.

"It was a long time alone in Canada", Matija said.

"Of course it was hard," added Milka, in her native language. She does not speak English.

Matija became known in the area's Serbian community for his teaching of the musical guitar-like tamburica.

Matija credits his successful marriage to the old-fashioned way his household operated.

"Mostly when I say something it goes that way.

However, he frequently concedes his wife truly is the boss."

Цвијан Цицо Радовановић

Породица Цвијана Радовановића једна је од многих која је као резултат последица рата 1990-1995 у Југославији нашла своје ново удомљење у најјужнијем граду Канаде, Виндзору.

Банкарски службеник по професији, прихватио се посла на монтажној траци фабрике аутомобилских делова, што му није тешко пало, јер је тиме обезбедио својој фамилији услове за нормалан живот.

Срели смо се у Отави 1996, на шаховском турниру. Након упознавања прво што се интересовао било је где живим и какви су услови за посао у том граду.

Рекао сам – Виндзор је град где се најлакше може наћи посао, ко жели да ради, али не у својој струци, бар за неко време. Позвао сам га у госте на недељу дана, да види град, пренесе утиске својој породици и одлучи о пресељењу.

У Отави је боравио од доласка у Канаду, али са slabим изгледима за запослење.

У Виндзору је одмах нашао леп стан, после краћег времена и посао за себе и супругу.

Две кћерке брзо су савладале енглески језик и привikle се на ново друштво.

Цвијан је за време боравка у Отави стекао мајсторску титулу у шаху, и по доласку у Виндзор укључио се у такмичења, како у градском клубу тако и на турнирима у Детроиту.

То му је помогло, сасвим сигурно, да ублажи стрес узрокован наглим животним променама.

Стекао је бројне пријатеље, а убрзо у Виндзор се преселио из Едмонта и рођак Радан са фамилијом, тако да се више није осећао одвојен од родбине у толикој мери.

Кућа у изградњи: Радан и Цвијан

После запослења следила је изградња породичне куће и тиме стекли услове за миран и удобан живот. Кћерке, обе инжињери засновале су своје породице, а Цвијан и Божица, деда и бака, сада и пензионери, чувају и подижу своја три унука и унуку.

У слободно време, Цвијан се бави лепим и корисним хобијем: писањем приповетки са темама из родног краја и нове домовине, углавном на основу стеченог животног искуства.

Бави се још и вебдизајном, дигиталном креацијом и видео записима у српској заједници.

Српски политичари

Срби у Виндзору, током присуства у овом граду више од сто година, оставили су трага на многим пољима свог бављења, у привреди, просвети, спорту... али нису показали да се много интересују за политику. То може некоме звучати невероватно, али је истинито.

Овде ћемо навести неколико изузетака, баш зато што су ретки а тим вреднији.

Игор Цаић

Тридесетогодишњи свршени студент политичких наука Универзитета у Виндзору, једини је и први кандидат из редова Српске заједнице за одборника града Виндзора.

Прекинуо је студије другог степена на економском факултету, да би се прикључио борби за упражњено место одборника у изборној јединици број 7 (Forest Glade, Riverside East), у којој живи највећи број виндзорских Срба.

Залагао се за вредности породице и друштва онако како је васпитан од родитеља, против тренда неких нових наметнутих (за његово виђење) идеја за уређење друштва.

Због тога је критикован од стране медија, али и подржаван од многих истомишљеника.

Због ограниченог кретања и окупљања услед епидемије Корона 19 (2020) веома мали број гласача изашао је на биралишта.

Била је то добра прилика да буде изабран (од победника поделио га је неколико стотина гласова), али Срби се нису организовали и искористили прилику да у градском већу имају свог сународника.

Федор Рајућ

Био је политички врло активан као организатор, затим члан управног и извршног одбора Либералне странке Канаде. Близак сарадник Пола Мартина (канадског министра спољних послова и потпредседника владе), затим финансијски организатор и политички саветник др Марка Маквигана, министра спољних послова у влади Пјера Трудоа.

Др. Марк Маквиган и Федор Рајућ

Учествовао је у обнови Демократске странке Србије 1991 и био домаћин Драгољубу Мићуновићу приликом посете Канади на промоцији странке.

Петар Вучић

Секретар за финансије Прогресивне конзервативне странке Канаде, и кандидат за председника странке (а тиме и председника канадске владе, у случају победе).

Син је српског привредника из Виндзора Ђорђа Вучића, власника ресторана "Rendezvous"- чувеног из доба прохибиције 1929-1933.

Жарко Вучић

Одборник у градићу Амерстбург, где је био власник чувеног ресторана Duffy's Tavern & Motor Inn преко 50 година.

После његове смрти, срушен је и претворен као део историјског парка "Kings Navy Yard" - месту некадашњег попришта ратног сукоба 1812-1813 године између Велике Британије и Америке.

Миле Марић

Познати привредник Миле Марић је један од стубова Српске етничке заједнице у Виндзору када је у питању подршка цркви, спорту или било којим друштвеним организацијама и активностима. Као привредник доказао се многим пословним успесима, како на домаћем тако и на међународном терену. Није без разлога проглашаван за "Businessman of the year" - признање које се додељује најуспешнијим, базирано на основу резултата рада и способности.

Своју умешност да ствари организује на прави начин, показао је прво као менаџер спортског клуба "Maple Leaf" 1971 године, када је са својом аматерском екипом стигао до финала купа Канаде. Генерални спонзор Српског шаховског удружења и клуба Светозар Глигорић у Виндзору, учесник и главни покровитељ "Србијаде" - Удружења српских фудбалских клубова Северне Америке, које управо ове године обележава 30 година постојања.

На слици лево: Миле Марић, генерални спонзор Српског шаховског удружења, са победницима на турниру Торонто 2002. Следе: Младен Тркуља, Милан Митровић, Ранко Жугић, Зоран Огњановић, Горан Милићевић и Игор Жугић. На слици десно: Тим Виндзорских Срба, ветерани изнад 40 година, победници на турниру у Чикагу 1999 године. Задњи ред: Славко Фрковић, Erik Keller, Славко Врховац, Стеван Лакић, Дане Бруић и Ђорђе Величковић. Средњи ред: Ранко Грмуша, Димитар Сарапа, Бранко Судар, Милан Цревар, Блаж Мајетић, Владо Цветковић и Миле Марић.

Први ред: Мики Вучковић, Драган Јоксић, Ненад Јокић, Милета Цветковић, Недељко Јовановић и Алекса Бабић.

Биран је за члана управе цркве Грачаница и Савета Епархије Канадске, и бројних привредних, спортских друштвених и добротворних организација у Виндзору и Канади. У контактима са професионалним и друштвеним представницима из јавног живота, својом непосредношћу и харизмом представљао је српску заједницу на најбољи могући начин. Оснивач је и члан одбора удружења CANSEE у Београду.

Због "Свадбарца"стигао из Канаде

Међу бројним гостима овогодишње Купусијаде у Мрчајевцима био је и Миле Марић бизнисмен из Канаде

Надгледају крчкање купуса:

Миле Марић, Филип Пинингтон, амбасадор Канаде и супруга Ерика.

- Већ четири године долазак у Србију планирам у време њеног одржавања где се припрема најбољи свадбарски купус на свету, и тада приређујем ручак за своје рођаке, пријатеље и пословне партнере – каже Марић.

Амбасадор Канаде Филип Пинингтон није крио одушевљење оним што је видео и пробао. Амбасадор и његова супруга су заједно са још много званица били гости познатог канадског привредника Марића, који је пореклом из оближњег села Бечањ, а свој бизнис развио у канадском граду Виндзору.

Members of the CANSEE Board of Directors and representatives of the Embassy of Canada in Belgrade enjoyed a lovely dinner hosted by Mr. Mile Marić, one of CANSEE founders and member of the Board, in Belgrade, Vila „Jelena“, on July 27, 2015.

Радник и Ратник

Јанко Мајсторовић

Велики прекоокеански брод "Краљица Елизабета" приспео је хладног децембарског јутра 1945 године у Њујоршку луку. Јанко Мајсторовић, један од 12.000 ратника повратника ступио је поново на Северно-амерички континент после више од четири године ратовања на бојштима Африке, Средњег истока, Малте и Европе.

Јанко Мајсторовић

Почетак другог светског рата узнемирио је бројне наше исељенике.

Опасност која се наднела над Европом претила је свим грозотама и страдањима народа.

Јанко Мајсторовић је са зебњом на срцу мислио на породицу, родбину и пријатеље.

Добро је знао да ће талас ратног пустошења и страдања убрзо захватити и наше крајеве.

Сећа се, био је дечак од десетак година, када једног дана дођоше аустро-угарски жандарми у Горњу Чемерницу, хапсећи све који су се солидарисали са праведном борбом Србије и српског народа, све оне који су на неки начин били сумњиви и неповерљиви према црно-жутој царевини.

А за то је било довољно бити Србин.

Тако дођоше пред дом породице Мајсторовић тражећи оца Милоша. Међутим, он се бијаше склонио испред потере у оближњу шуму. Мајка Ружа одбила је да открије где се отац налази.

Претње нису биле убедљиве. Затим шамари не натераше је да проговори. Жандарми се устремеше на жену. Плач и вриска деце нису омекшали срца насилника. Ударци падају по слабашном телу мајке, али храбра Ружица не одаје свог мужа. Жандарми су били тако немилосрдни да је несрећна жена доживотно остала неспособна за било који посао у кући.

Мали Јанко је преузео улогу куварице, праље, домаћице.

Под пажљивим оком мајке, дечак се учио како се шта ради у кући.

Са оваквим мислима одлучи да се јави у добровољце.

За неколико дана, тачније 7 Јула 1941 године, облачи униформу.

*

Јанко Мајсторовић је рођен 14 Аугуста 1905 године као друго од шесторо деце оца Милоша и мајке Ружице, у Горњој Чемерници, код Вргин Моста. Основну школу, као и пољопривредну (земљорадња и воћарство) завршио је у родном месту. Након школовања први посао добио је као мерач кубикаже и процене вредности грађевинског дрвета у предузећу које је подизало грађевинске објекте (школе, привредне и станбене зграде) у околини Горње Чемернице. На тим пословима провео је око четири године, када је крајем 1927 године ступио у везу са канадским службеницима који су тражили насељенике за Канаду.

Потписао је уговор да ће радити годину дана на фарми по доласку у Канаду за плату од 17-25 центи на сат. То је био услов за долазак у Канаду у то време.

“Тако сам решио да идем у Канаду, а код куће сам оставио жену Драгињу и ћерку Милу”, каже Јанко.

“На пут сам кренуо 1 Фебруара 1928 године возом од Загреба до Шербурга у Француској, а затим бродом 19 дана до Сент Џона у Њу Брансвику.

Одатле продужили смо возом до Едмонтонa где смо стигли 21 Марта и затекли велики снег.

Фармери нас због тога нису прихватили јер није било посла, па смо кренули даље возом за Винипег. Сећам се да сам платио 4 долара за пут од Едмонтонa до Винипега”.

Са Јанком су заједно путовали још тројица земљака из околине Чемернице:

Павле Ајдиновић, Душан Арлов и Миле Шпановић. А на броду је било много путника из свих крајева Југославије (тада Краљевине Срба, Хрвата и Словенаца) а највише Кордунаша, Личана и Банаћана.

Први утисци о новој земљи били су огромност простора:

“Путовали смо стотинама километара а да нисмо видели никакво насеље, нисмо разумели језик па смо се тешко сналазили. Зато смо увек били заједно, у групама, помагали се и договарали”, сећа се Јанко. У Винипегу се задржао годину дана радећи на крчењу шуме за нову железничку пругу.

После је прешао у Шумахер, у Онтарио, где је такође радио на крчењу шуме једну зиму.

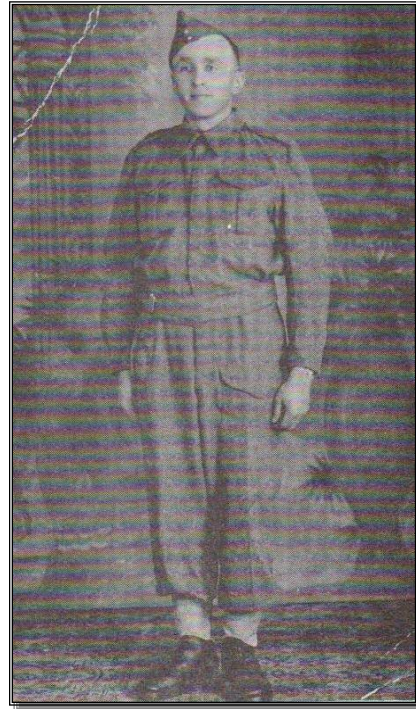
Следећи посао био је на изградњи канала Колборн – Веланд, али то не потраја дуго, јер је рецесија почела захватити Северну Америку.

Економска криза почетком тридесетих посебно је тешко погађала бескућнике, који су морали путовати просторствима Канаде у потрази за било каквим послом.

“Углавном смо се селили и радили уснут понешто, само за храну, да се преживи”, каже Јанко.

Киркланд Лејк 6 Април 1941

У униформи 7 Јула 1941

Прва права прилика за сталан посао указала се тек 1934 године.

Велики рудници у Киркланд Лејку запослили су већи број наших досељеника.

“Као што после олује засја сунце, тако после тешких времена кризе наиђоше бољи дани, посао се могао лакше наћи, па чак и бирати” сећа се Јанко.

Плата од 4-6 долара на дан, поред додатка за испуњену норму и друге олакшице, обећавали су сигурност и добре изгледе да се заради.

То је сан сваког досељеника, да обезбеди себи и својој породици кров над главом и пристојан живот.

Наши горштакци, навикли на тежак посао и задовољни малим, брзо су стицали иметак, доводили своје породице из Старог краја или се женили овдашњим девојкама.

Јанко је посетио Стари крај 1937 године са намером да доведе своју породицу, жену Драгињу и ћерку Милу. У међувремену, породица се увећала, ћерка Ружа рођена је 1938 године.

Ипак, вратио се сам назад у Канаду, намеравајући да породицу доведе касније.

У Киркланд Лејку била је велика колонија наших досељеника чија друштвена активност је била веома организована. Међу многим способним организаторима друштвеног живота, Јанко Мајсторовић се истицао својим радом. Био је рачуновођа Српског добротворног друштва, огранак бр. 103 Српског народног савеза у Киркланд Лејку, као и члан огранка бр. 3 Југословенско – канадског удружења у истом месту. Уписивао је нове чланове, сакупљао чланарине, прикупљао прилоге за Југословенски народни дом у Виндзору. Као представник огранка број 103 Српског Народног Савеза, био је делегат на Јубиларној конвенцији Српског Народног Савеза, одржаној у Питсбургу 15 јуна 1941 године.

Непосредно након повратка из Питсбурга пријавио се као добровољац у канадску војску. Седмог Јула облачи униформу и после краће војне обуке одлази у Енглеску на усавршавање војне вештине. Пут преко Атлантика протекао је без инцидента иако су све прекоморске путеве контролисале немачке подморнице.

Ускоро по доласку у Енглеску доживео је бомбардовање и ватрено крштење и тако се сусрео са ратном стварношћу чији ће актер бити више од четири године.

Боравак у Енглеској имао је својих згода и незгода, радосних сусрета са друговима из Канаде као и веома опасних ситуација када се неким чудом успе сачувати живот.

Каже Јанко да је имао много интересантних момената али се најрадије сећа бројних сусрета са познаницима из Канаде, иначе нашим земљацима, које је ратна судбина одвела на путеве о којима ни у сну нису размишљали.

“Мој први и једини војни чин серџанта заслужио сам у Енглеској. Једног дана приметим како ми у сусрет долази мој стари познаник из Канаде, Љубан Бубнић. Реших да се мало нашалим, а и да се похвалим чином, па када се приближисмо оштрим гласом наредим: “You, come here”! Он приђе, и помало уплашено поздравља.

Тада строгим гласом заповедих: “Give me your pass”!

Он збуњено поче завлачити руке у џепове да извади документ, а ја не издржах: “Па зар ме не познајеш”?

-Ма, јесил’л то ти Јанко? са олакшањем узврати Љубан.

“Ускоро затим изгубио сам чин. А то се десило због тога што сам био веома попустљив према мојим војницима када су тражили излазак у град, на састанке са девојкама”.

“Међутим, незабораван је био и моменат када смо у току једног тешког бомбардовања били изненађени и затрпани у рушевинама. Они који су ме пронашли сматрали су да сам погинуо, јер су из рушевина вириле само ципеле. Откопали су ме и били не мало изненађени да сам прошао само са мањим огреботинама и нагњечењима”.

Ипак, најсудбоноснији моменат догодио се 19 Аугуста 1942 године, који потврђује да обичне, мале војничке среће одлучују о животу. Тога дана, односно ноћи уочи 19-ог Аугуста, Јанко је био на стражарској дужности. Када се вратио у баракe, своје другове није затекао. Отишли су изненада на “Канал”. Око 4000 канадских војника пребацило се те ноћи на француску страну канала.

После неколико часова страховите борбе, у баракe се вратило само неколико стотина ратника.

“Стражарска дужност те кобне ноћи била је срећна околност због које нисам учествовао у борби. Какве су биле моје шансе да преживим, није потребно нагађати”.

Али, каже Јанко: “Срећа ме је овога пута заиста послужила, али у много више случајева сам избегао опасност сналажљивошћу, одлучношћу и храброшћу. Одлучност је војничка врлина, а страх и неодлучност често пута бивају кобни”.

Следеће године Јанко Мајсторовић одлази на Блиски исток, а пут ће га водити око афричког континента због опасности од немачких подморница, а још више из разлога тајности задатка.

Прошао је многе афричке земље, путовао кроз џунгле (дивље прашуме), пловио Нилом, прошао Нубијску пустињу камионом, возом и пешице. На том путу доживео је права открића, сусрео се са домороцима, полудивљим племенима, видео примитивна афричка села и сиромаштво.

Све то остало је у сећањима Јанка Мајсторовића, о чему прича тако веродостојно и са запажањима, да слушацац доживљава причу као да је и сам био тамо.

Поред многих војничких обавеза налазио је времена и да запише најважније догађаје у свој ратни дневник, који је успео сачувати до завршетка рата.

У Палестини је са успехом завршио падобрански курс као и обуку “командоса”.

Та његова способност и вештина доћи ће до пуног изражаја и користи у борбама у Италији, Немачкој и Холандији. Једном приликом добио је задатак да уништи одређени непријатељски објекат.

Управо када се спремао да постави експлозив, наиђе немачка патрола. Сакрио се и притајио у нади да ће се ускоро удаљити. Међутим, они се задржаше на том месту читава два дана.

“Задатак сам успешно извршио, а када сам се вратио у јединицу био сам не мало изненађен сазнањем да сам проглашен “missing in action” и да сам скинут са списка и лишен следовања.

Није тешко било доказати да сам жив, а да је задатак извршен већ су знали”.

За време боравка на Блиском истоку користио је свако слободно време за посете многим историјским местима. Посетио је Христов гроб, место на реци Јордан где је крштен, као и све хришћанске богомоље у околини за које је сазнао.

Приликом посете и боравка у Каиру сусрео се са Краљем Петром Другим.

О томе Јанко прича: Када сам дошао у близину неког војничког као кампа или логора, заустави ме стражар речима: “Где ћеш”?

Знао сам да се ту негде налази наш краљ па без много размишљања рекох:

“Хоћу да видим нашег Краља”, рекох. Стражар не успе још ишта да ме пита кад чух глас: “Пусти га”!

Окренух се и приметих младића у радном комбинезону где нешто послује око аутомобила.

Не знајући ко је тај младић, рекох му моју намеру, на шта он рече:

“Ја сам Краљ Петар Други”.

Мом изненађењу нема краја, те се прибрах и на брзину се представим ко сам и одакле сам, Србин у служби канадске армије, на дужности по задатку на Средњем истоку.

Рекао сам и моје личне податке, одакле сам итд.

Краљ на то рече: “Драго ми је” и пружи ми руку.

“Био сам веома обрадован сусретом, иако нисам очекивао да ћу Краља видети, поготово не тако изненадно и на том месту, у наведеним околностима.

Краљ је на мене оставио утисак финог младог човека, предусретљивог, пажљивог и спремног да саслуша”, каже Јанко, под утиском давног и неочекиваног сусрета са Краљем Петром II.

Боравак у Каиру такође је искористио за посете знаменитим местима, а нарочит утисак на њега оставиле су огромне пирамиде.

“Плава Џамија” привукла је његову пажњу својом величином и архитектуром. Решио је да уђе.

“По обичају, изуо сам ципеле и ушао. Био сам очаран лепотом унутрашњости џамије, плаветнилом мозаика, због чега се и зове “Плава џамија”. Када сам изашао, мојих ципела нигде. Било ми је веома незгодно да у униформи (војној) идем улицама у чарапама. Неки посетилац није одолео искушењу када је видео удобне војничке ципеле”.

Велике борбе на Сицилији, следећа је етапа Јанковог ратног похода. Уз непрестане борбе и даноноћна напредовања, стигао је у Бари. Ту се једно време задржао као преводилац при својој команди, јер многа југословенска војна и цивилна лица била су присутна у Барију. Постојала је могућност да се савезници искрцају на јадранској (југословенској) обали, а у граду су били на опоравку и лечењу многи партизански рањеници као и избеглице.

“Ту сам се срео са многим земљацима из околине Чемернице и сазнао тешку истину о великим страдањима српског народа. Утоку рата прошао сам многа места и видео страхоте које доноси рат, али ме ништа није тако онеспокојило као сазнање о страдању невиног народа у мом родном крају” - каже Јанко. “Незабораван утисак на мене оставили су рањеници и страдалници својом истрајношћу и високим моралом. Никада нећу заборавити слику која ми стално лебди пред очима:

Ослепљене и осакаћене девојке и жене певале су са таквим еланом пуним живота, да је то и најтврдокорнија срца морало узнемирити”.

“Тада су у мени оживела сећања на злостављање моје мајке од стране аустро - угарских жандарма у првом светском рату, и осећао сам се поносним што сам као добровољац канадске армије допринео да се исти непријатељ поново баца на колена”, каже Јанко, очигледно узбуђен сећајући се догађаја. Сведок многих догађаја из сусрета са нашим избеглицама и рањеницима, Јанко се радо сећа ведријих момената из тога доба.

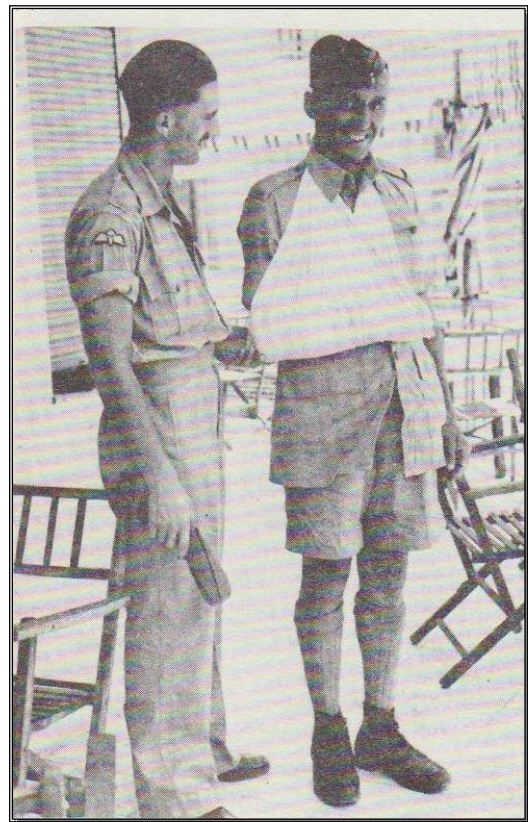
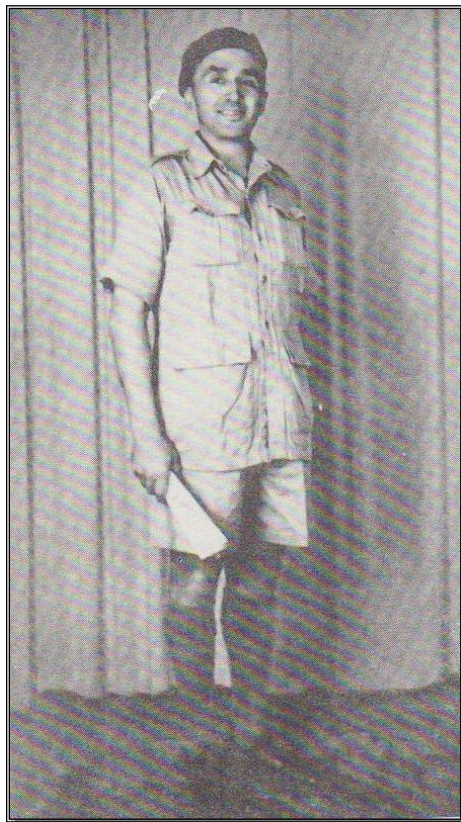
Један од њих је свакако присуство фудбалској утакмици између тима југословенске армије (Хајдука) и екипе енглеских војних снага у Барију, на шта га подсећају две фотографије које је добио на поклон од “партизанског официра из Перне”, а чијег се имена не сећа.

На једној од слика на полеђини стоји записано: Бари, 19.8.44 Хајдук НОВЈ – 178 Сквaдрон РАФ 5:1 са поветом: другу Јанку за успомену од (потпис нечитак).

Догађај којег се Јанко често сећа везан је за рањавање у току једне велике борбе у Немачкој.

Тешка рана на десној ноzi и закасна медицина интервенција навели су докторе на помисао ампутације ноге. “У току ноћи”, прича Јанко, “извукао сам се из постеље и упутио према оближњем поточићу. Опрао сам рану и очистио, опрао завој и превио поново рану. Оток је спласнуо до јутра и доктори су променили мишљење: нога је спашена”.

Ратничка врлина и сналажљивост наших крајишника, несумњиво дошли су до изражаја и овом приликом.

*Тел Авив 1943
са Драганом Јарићем, саборцем из Канаде*

Један занимљив догађај из времена боравка у Италији, у Барију, подсећа на чврстину савезништва међу странама опречних друштвених идеологија, када се крај рата већ појављивао на видику. “Шетајући улицом у непосредној близини групе партизанки, чух како разговарају о енглеској и америчкој војсци”.

Једна од њих узвикне: “Ове америчке и енглеске војнике требало би све побити”.

На то ја приметих: “Тако, тако страна”!

Друга рече: “Рекох ли ти да они говоре све језике света”!

Пред крај рата претила је опасност да се савезници међусобно обрачунају.

Запад се плашио експанзије комунизма који је тада био у пуном замаху.

На сву срећу то се није догодило, јер је народ у целом свету већ претрпео доста.

Једна од највећих и најкрвавијих битака у којима је Јанко учествовао, била је на граници Холандије и Немачке. Убитачна ватра непријатеља бранила је прилазе мосту, који се морао срушити да би се спречило снабдевање и повлачење немачких снага. Од заглушујуће хуке авиона, буке тенкова, експлозија бомби и граната пуцају бубне опне.

У мислима промичу сећања на детињство: пред собом види слике гостију који пристижу и љубе се са оцем и укућанима, честитајући крсну славу св. Стевана.

На столу свећа гори, обред сечења славског колача ... Славље у кући траје данима, пре неки дан био је са оцем у гају да донесу бадњак ... печеница на ражњу. Отац и мајка свечани и радосни.

Увек у покрету, да све буде како ваља и доликује.

Мисли промичу уз прасак пушака и рафале митраљеза који се стапају у чудну јеку која га подсећа на завијање вукова у хладним зимским данима.

И онда наређење да крене у акцију и да дигне мост у ваздух!

Јанко крену полако али одлучно са друговима на извршење задатка. После неког времена долином се проломи хук експлозије који означи да је задатак извршен.

“Оваквих и сличних акција било је много током више од 4 године колико сам провео у униформи канадске и енглеске војске. Као експерт за минирање објеката, постављање минских поља и њихово чишћење, био сам и командос извршавајући такве задатке као што су диверзије, уништавање непријатељских стража, војних магацина ... Имао сам среће да постављене задатке увек успешно обавим. Ретко када у томе нисам успевао, због ситуације на терену”, прича Јанко.

“У том послу важна је пре свега одлучност и хладнокрвност. Војник мора бити помирен са тиме да се задатак мора извршити. Тада мора све своје умне и физичке способности употребити да задатак изврши и остане у животу. Добар војник не поставља питања, све има своје разлоге, сваки покрет, сваки задатак”.

Крај рата Јанко је дочекао у Немачкој. После краћег боравка у Холандији и Белгији, вратио се у Енглеску, одакле другог децембра 1945 године бродом “Краљица Елизабета” враћа се преко Њујорка у Канаду. Демобилисан је 23 Јануара 1946 године у Торонту, после чега се враћа цивилном животу.

Као заслужни ратник, Јанко Мајсторовић предводио је канадски ешалон на свечаностима приликом крунисања Краљице Елизабете II.

Након краћег боравка у Виндзору одлучи да се настани у Сједињеним Државама Америке. Канаду је напустио 12 Септембра 1946. У Америци налази запослење на изградњи огромног пројекта, одакле ће се касније лансирати васионски бродови, данас чувени “Space Center – Cape Kennedy” у Флориди.

На том послу задржао се 17 година, након чега одлази у заслужену пензију.

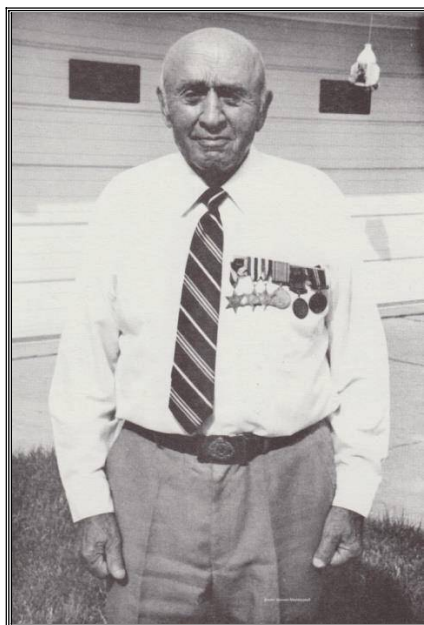
Ускоро потом сусреће своју животну сапутницу, Марију Терзин, рођену бачванку из Бечеја, која је у топлој Флориди нашла уточиште од хладне и дуге детроитске зиме.

Кратко познанство било је довољно да открију међусобне сличности и склоности, па у живописном флоридском градићу Мелбурну венчају се 5 Новембра 1982 године.

Следеће године преселили су се у Линколн Парк у Мичигену, где су провели остатак живота. У скромној породичној кући скривеној у мноштву цвећа и зеленила, уживали су гостопримство многи пријатељи и рођаци, где се увек нашло времена да се освеже успомене на прошла времена. Већ из првог сусрета могло се запазити да у личности овог човека благих и очинских погледа крије се огромно животно искуство стечено у миру и рату, које може послужити као путоказ млађим нараштајима како се истрајава у тешким временима у миру и како се жртвује за достојанство човека и народа у рату.

Јанко је преминуо 19-ог Децембра 1996 године и сахрањен у Woodmere Cemetery, 9400 Fort Street, Detroit, Michigan. Од 25-ог Јануара 2001 и супруга Марија почива поред њега, у заједничкој гробници са кћерком Љубицом, која је преминула пре мајке, од рака.

Од потомства, Јанко и прва супруга Драгиња имали су две кћерке и троје унучади. Старија кћерка са сином Милорадом је у Бачкој Паланци, а млађа Ружа са кћерком Милицом и сином Михаилом у САД.

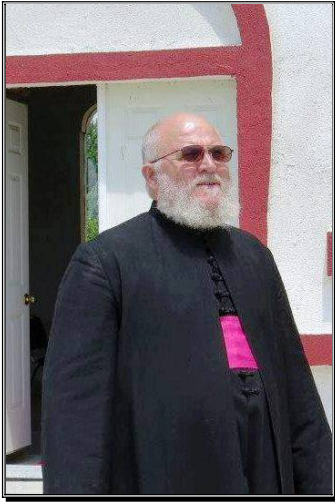
Јанко Мајсторовић

Шест високих одликовања доказ су да је Јанко Мајсторовић своје војничке дужности храбро, савесно и одговорно извршавао, жртвујући се за правду и слободу човечанства.

Аутор је имао част и привилегију да често буде гост код Јанка и Марије Мајсторовића у њиховом дому у Линколн парку у Мичигану, где је много пута слушао приче о животном путу овог заслужног грађанина Света.

На инсистирање и молбу његове супруге Марије да то што сам забележио сачувам и да у виду приче штампам да се сачува од заборавља, и у ту сврху приложила хиљаду долара од своје скромне пензије. Молба је са задовољством услишена -штампано је више од 300 књижица и подељено пријатељима, познаницима и библиотекама.

О. Радиша Нинковић

*Ктитор цркве Св. Прокопије и манастира Св. Николај Жички и Охридски
Чајна, Мичиген САД / China, Michigan USA*

Јереј Радиша Нинковић ступио је на дужност свештеника цркве Грачаница у Виндзору, Августа 1978 године. У то време почело се са формирањем спортског клуба "Београд" који је окупљао генерације које су завршиле са редовним такмичењима у фудбалским лигама, а ради рекреације и одржавања сусрета са сличним српским клубовима из других градова Северне Америке. Као млад, породични човек, о. Радиша се ускоро прикључио организаторима и допринео да се стварањем тог клуба поставе основе будућој "Србијади" - Удружењу Српских Фудбалских Клубова Северне Америке, које је ове године навршило 30 година постојања. Као један од оснивача и као играч клуба, био је радо прихваћен, с посебним поштовањем и према његовој свештеничкој дужности.

Међутим, то се није свидело неким члановима црквене управе, који су навикли да свештеници треба да се понашају (и изгледају) као поп Ђира и поп Спира из приче Стевана Сремца, па су међу парохијанима омиљеног попа Радишу, отпустили из службе Јула 1980 године.

Поп Радиша је био веома омиљен код већег дела парохијана због свог начина опхођења, приступачности и веселе природе. Често је, после освећења Славског колача у кући домаћина, заједно са гостима знао запевати пригодне песме и тиме учинити празник радоснијим и веселијим, што и јесте у духу Славе.

Службовао је једно време у Лондону, затим у Калгарију, без своје парохије и редовне плате. Петочлану породицу требало је издржавати.

Одлучио се за трновити пут, пун искушења, трпљења и одрицања, али вођен Божјом руком изабрао је напоран посао возача камиона. Крстарећи просторствима Северно-америчког континента, одвајао је тешко зарађене доларе за подизање светиње, недалеко од Детроита, близу канадске границе.

У помоћ су прискочили многи прилозима и радом, али главни терет и највећу жртву поднео је о. Радиша и његова породица (супруга Радмила, ћерка Даница и синови Мирко и Сава).

Његово дело, црква Светог Прокопија и манастир Светог Владике Николаја Жичког, сведок је његовог правог избора и посвећености Богу и роду свом, а име Задужбинара остаће записано у историји Српске цркве и Православља, док је света и века.

Они који су прогањали о. Радишу, већ су заборављени, њихова имена могу се наћи само у читуљама, и то накратко, док их прашина заборава потпуно не прекрије.

Црква Св. Прокопије - манастир Светог Николаја жичког и охридског, Чајна, Мичиган САД

У суботу 8 маја по Србском православном Јулијанском календару, на дан Светог Апостола и Јеванђелисте Јована Богослова, освећен је КРСТ на куполи новог Србског православног храма Св. Прокопије, у манастиру Светог Николаја жичког и охридског, у америчкој савезној држави Мичиген. Сами чин освећења КРСТА на куполи новог храма, послје Свете Литургије, извршио је са благословом надлежног Епископа Њ.П.Г. Лонгина, Високопречасни Протојереј Ставрофор, о. Марко Пантић, Професор богословског факултета из Либертвила у Илиноју, са више свештеника који у далекој туђини остадоше вјерни Богу и Србском Роду, у присуству великог броја христољубивог и слободољубивог Србског народа из Канаде и Америке.

Доносећи тако благослов надлежног Епископа Новограчаничке средњо-западно америчке Епархије Њ.П.Г. Лонгина, о. Марко Пантић послје Свете Литургије, као некадашњи професор и учитељ о. Радише Нинковића из времена његових богословских дана у богословији Света Три Јерарха у манастиру Крки код Кистања, се бираним јеванђелским ријечима обратио присутним верницима, говорећи о значају за Васколико Србство и нашу Свету Православну Цркву Христову, овог новог храма којег о. Радиша Нинковић са својом богољубивом породицом: протиницом Босом и дјецом, уз подршку појединих људи добре воље сада подиже као њихову задужбину посвећену Богу и Србском Роду. Храм је посвећен Светоме Прокопији, Светитељу који се вијековима са љубављу прославља у благородном дому православних Срба Нинковића, као њихов покровитељ и заштитник, а манастир је посвећен Светом Николају жичком и охридском, великом духовнику и угледном јерарху наше Свете Цркве, који свој овоземаљски живот оконча у далекој туђини као политички емигрант – избјеглица. Послије свога ослобађења при крају Другог светског рата, из злогласног нацистичког логора у Дахау, Владика Николај заједно са хиљадама других Срба и Српкиња, бјежећи пред комунистичким робством, испред њиховог безбожничког насиља и прогона, уточиште је нашао у Америци, предајући послје тога дух свој Богу који га је дао, а тело земљи од које оно бјеше саздано. Прошло је двадесет година од када је прах земаљски Владике Николаја враћен у Србију – којој и припада, у његово родно мјесто – Лелић, у коме је он угледао светлост овог свијета и учио се мудрости Светог Јеванђеља, а ово је први манастир у Америци који носи име овог великог Србског Светитеља. Тако и овај манастир и храм у њему остају као вјечно сведочанство једног времена, који сведоче о томе докле су Срби у својој несрећи далеко стигли. Ове светиње сведоче такође о нашем времену пуног неслоге и издајства Бога и Србства: Православља и Светосавља од појединих самих ” Срба” који осим свога биолошког порекла ништа друго са Србством немају, али оне остају неком новом младом Србском поколењу и као сведочанство Божије љубави према грешном народу Светог Саве, јер није то случајно што је о. Радиша Нинковић решио у ове наше дане свеопштег отпадништва од Бога и Србства: Православља и Светосавља, да подигне манастир Светог Николаја и храм у њему у част Светог Прокопије, а све у славу Бога, на своју духовну радост и корист нашем многострадалном народу Србском. Све што време више пролази, све се боље и јасније види да је то била и остала воља Божија и промисао Његова, која непобитно сведочи о томе да Бог не заборавља народ свој, него да Господ стрпљиво чека да се Срби покају за грехе своје и попут блудног сина поново Христу врате, као Оцу своме Небескоме.

О. Радиша Нинковић, као човјек којег боле све ране Србског рода, посматрајући неслогу и издајство у нашем народу, са болом у души својој још прије неколико година затражио је зато благослов од надлежног Епископа да подигне у славу Бога а на корист Србског Рода – ЦРКВУ, у којој треба да се поји Света Литургија овог свијета као и онога по Типику Светог Саве, онако како су то Свету Литургију и остала богослужења, служили и Сви Свети Оци наши у Роду Србскоме од Светога Саве до данас. Преосвећени Владика је благословио ову његову добру намјеру, и о. Радиша ускоро последије тога уз Божију помоћ и новчану подршку најприје своје христољубиве породице, а затим и појединих људи "добре воље" којима на срцу лежи правда и слобода, у Чајни у Мичигену, у близини саме границе са Канадом, на 30 миља сјеверно источно од Детроита, најприје купује 25 екара земље са кућом и пратећим објектима, а затим, убрзо последије тога на запрепашћење "Невјерних Тома" који обично "Србују" уз флашу и чашу, јагњеће и пресеће печење и за време поста, он од надлежних државних органа власти добија дозволу за гробље и подиже велелепну цркву, која још увијек није у потпуности завршена, јер за градњу једног таквог храма потребна су велика новчана средства којих никада довољно нема. Због тога о. Радиша ради као камионџија, и све што заради он улаже у завршне радове ове своје Свете задужбине, која ће да сведочи и последије његовог одласка са овога свијета у Царство вечног спокоја и мира – пријатељима Божијим и његовим на вечну радост, а непријатељима на жалост, о његовој вјери и љубави према Богу и Србскоме Роду!

Иако је задужбинарство вјековна традиција у Србскоме народу, мало је појединаца који су себи попут оца Радише још за живота подигли најљепши споменик који ће да сија међу Србима и онда када њега више небуде било међу живима. Заиста, примјер за углед, достојан поштовања и сваке подршке, јер некада су задужбинари најприје били владари: цареви, краљеви, војводе и деспоте који су оснивали своје задужбине, а последије пада Србског народа у турско робство, бригу о Цркви Божијој, о обнављању старих и подизању нових храмова преузео је на себе христољубиви и слободољубиви Србски народ поставити својом дубоком вјером у Бога: Истину и Правду Његову.

Тако су подигнуте по неприступачним предјелима Србије, Босне, Црне Горе и осталих Србских земаља које су биле у турском робству, многобројне цркве брвнаре, јер њихови титори и приложници нису били некада моћна и богата Србска властела која је изгинула у многобројним ратовима у борби за Крст часни и Слободу златну, већ Србски сељак који у турском робству није смијо ни да игра ни да пјева.

Међутим, у предјелима који су били под влашћу културно напредније и економски имућније Харбушке монархије, Срби су подигли многе своје Православне цркве и манастире, које и данас сведоче о њиховој некадашњој слави и богатству, и докле се простиру земље Србинове!

Напуштајући милом или силом, из економских, политичких и других разлога своја вјековна Србска огњишта, народ Светог Саве са собом често пута ништа друго у туђину није понео осим своје хришћанске, православне и светосавске вјере у Бога, коју је чувао као зјеницу ока свога, и љубави према Цркви Његовој, о чему сведоче многобројни Србски православни хришћански храмови, подигнути широм овог земљиног шара, којима се придружила сада и задужбина Високопречасног оца Радише Нинковића, и његове христољубиве породице.

Оцу Радиши и његовој благочестивој породици, као и свим ктиторима и приложницима овога Светога храма, од нас Срба вјере Светосавске нека је вечна хвала а од Бога небеска награда, за све добро које они у животу своје чине за наше вољено и Богу драго Србство.

Амин. Боже дај!

Михаило Микић,
свештеник цркве Свети Прокопије, Чајна, Мичиген

Освећен храм Светог Прокопија у Чајни, Мичиген

Октобра 25, 2014 године, Његово Преосвештенство Епископ новограчанички и средњезападно амерички г. Лонгин извршио је освећење храма Светог Прокопија на манастирском имању Светог Николаја Жичког у Чајни, Мичиген, САД.

Саслуживало је једанаест свештеника из Сједињених Америчких Држава и Канаде. У молитвеном присуству неколико стотина верника Владика је похранио честицу моштију Светог кнеза Лазара у трон храма. Певао је хор Светог Николе из Хамилтона, Канада.

Овом приликом, епископ Лонгин је даривао задужбинаре - проти Радиши уручио је напрсни крст, а протиници Радмили икону Богородице Тројеручице.

У надахнутој беседи владика је истакао дугогодишњи труд задужбинара, који су од својих скромних прихода (прота Радиша вози камион) уз помоћ добронамерних Срба и Американаца подигли велелепну задужбину породице Нинковић, која ће остати српском православном народу на америчком континенту да сведочи о духу православном и љубави према Светој Мајци Цркви. - Не треба заборавити итекако велику помоћ протине деце Данице, Мирка и Саве, који су пример истинитог хришћанског одгајања деце, истакао је Владика.

После освећења приређена је обилна трпеза љубави и народно весеље, које су улепшали Фолклорна група "Талија" из Београда и чувени певач Андрија Бајић, пријатељ задужбинара Нинковић, који је имао част, да носи Часни Крст у литији око храма.

Велики си Господе и велика су чудеса Твоја!

Владика г. Лонгин обавио је освећење храма Св. Прокопије на манастирском имању Св. Николаја Жичког 25 Октобра 2014 године. Тим поводом Владика је даривао Задужбинаре – проти Радиши напрсни крст а протиници Радмили икону Богородице Тројеручице.

Ода ктитору проти Радишии Нинковићу

*Кажем себи реч двије напиши,
О ктитору Нинковић Радишии.
Дал' је сунце, блато, или киша,
К светом послу Радишиа, јуришиа!
Зато данас пред нама се сија,
Света Црква, Светог Прокопија!
Свето дело проте нам Радишии,
Па се ево о том' песма пише.
Сам подиже Цркву неко каже,
Незнајући да му Бог помаже.
С њим његова породица драга,
То је њему подрика и снага.
Где по који што у помоћ хрле,
Који Бога Свевишњега грле!
Сви ми овде, куд' ми око сеже,
Сам нас прота подвигом претеже.
Имал' среће да се казат смије,
Да нам дође Свети Артемије?
Ја се надам јер Он с' Богом збори,
У манастир Цркву да "претвори".
И посвети Ћелијском Јустину,
Новом свецу, светосавском сину!
И пресветом српском Николају,
Ову Цркву нека на дар дају!
Артемије, тебе прота моли,
Дођи к нама па нас осоколи.
Нека Црква Светог Прокопија,
Светосавским свецима засија!
Да послужи на понос и дику,
Јустиновом верном ученику,
Артемију, новомученику и
Ктитору проти приложнику!
Артемије к'о анђео хита,
Летом летећ' изнад Детроита!
У сусрет му прота журно хрли,
С жуљевитим рукама га грли!*

*Миладин Р. Шошкић
Детроит, Април 2013*

Спортски клуб "Београд" 1979

*Испред: Фрања Иванковић, Срба Топаловић, Милош Поповић,
Драган Митровић, Алекса Бабић и син Душан, Војо Кораћ.*

*Стоје: Бранко Јовановски, Иван Хорват, Мика Вучић, Ђорђе Величковић,
Дмитар Сарапа, Славко Ненадов, Јереј Радиша Нинковић и Растко Ристић.*

Тим из Виндзора у Лондону 2000 године.

*Јереј Радиша Нинковић, тада свештеник цркве Св. Сава у Лондону, са гостима из Виндзора.
Милан Вулетић, Драган Вулетић, Јово Марјановић, Миле Кукурузовић, Младен Вуковић, Стеван Лакић,
Авдија Рамчиловић, Раде Шекарић, Славко Врховац, Слободан Ђућуз, Дане Бруић, Владо Јовић,
Испред: Блаж Мајетић, Владимир Којевић, Срба Топаловић, Горан Миљевић,
Јереј Радиша Нинковић, Душан Вукичевић и Бил Вукановић.*

Четири Српска Олимпијца

Иако бројчано мала, српска заједница у Виндзору изнедрила је велики број спортиста који су привукли пажњу не само локалне јавности, већ и широм Канаде. Међу њима чак четири олимпијца.

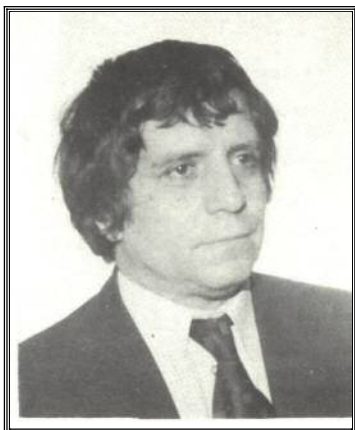
Милан Вукадинов, бранио је боје Канаде на шаховској олимпијади у Ла Валети, Малта 1980; Илија Шукунда, четвороструки учесник олимпијаде: 1976, 1980, 1984 и 1988; Милан и Драган Брковић, изабрани олимпијци и несуђени учесници олимпијаде у Москви 1980 године.

Милан Вукадинов

Путем од родне Ченте недалеко од Београда, до шаховске олимпијаде Милан Вукадинов је прошао кроз многобројна искушења и неизвесности током којих је тешко било очекивати неко задовољство и постигнуће. Али, оно је ипак стигло и потврдило старо искуство да човека обликују и стварају изазови а не путеви посути ружама.

Награда је стигла у виду прилике да своју нову домовину Канаду представља на шаховској олимпијади 1980 у Ла Валети, Малта.

Из Панчева, где је почео своју шаховску каријеру, као мајсторски кандидат немирног духа и жељан авантура, отиснуо се у бели свет. Прва станица била је Немачка, где је боравио неко време.

Жеља га је, међутим, вукла преко океана, и тако се обрео у Виндзору 1965 године. Као и сваки нови досељеник, морао је проћи кроз "период прилагођавања" радећи у индустријским предузећима, на пословима на која није био навикнут.

У часовима одмора, често је навраћао у главну градску библиотеку како би пронашао одговарајућу литературу за учење енглеског језика и срео љубитеље књига с којима се најчешће дружио.

Ту је упознао и службеницу градске библиотеке, по имену Ruth, са којом се почео дружити, и на чији наговор је уписао студије Славистике у Виндзору, а потом дипломирао у Лондону.

После завршетка студија добија запослење у главној градској библиотеци у Виндзору, на Центру за стране језике и књижевност. Дружење са Ruth, на радном месту и у слободно време, довело је до брака.

Пошто се запослио и оженио, живот је упловио у мирније воде и по први пут био је у прилици да шаху посвети мало више времена.

Треба овом приликом споменути да је имао веома важну подршку своје супруге која га је често пратила на турнирима.

Титулу шаховског мајстора стекао је 1971 године на отвореном првенству Канаде у Хамилтону, а временом је достигао веома висок рејтинг од преко 2400 поена. У својој шаховској каријери постигао је често веома добре резултате у сусретима са познатим светским велемајсторима као што су Епишин, Смирин, Шварцман, Шпрагет и многи други.

Због пословних обавеза није могао да одсуствује на дуже време како би учествовао на интернационалним турнирима у довољној мери како би стекао и велемајсторску титулу.

Зато је с више елана посветио пажњу младим талентима, преносећи на њих своје искуство и познавање шаховске игре. Његов ученик, Реј Стон (Ray Stone) постао је првак Канаде и олимпијац а многи други стасали су у познате шаховске мајсторе.

Током његових 20 година бављења шахом у Канади, предводио је екипу Виндзора на такмичењима у Detroit-Michigan Chess League, и освајао редовно прва места.

Уживао је у дружењу које може само екипно и клупско такмичење пружити правим љубитељима ове древне игре. По повратку са такмичења у Детроиту, често би након преласка границе у ресторану "Trevi Restaurant and Pizzeria", уз пицу и кафу (а понекад и пиво) остали до ситних сати анализирајући тек одигране партије. Милан је био тај који је коментарисао и указивао на евентуалне погрешне потезе и тако држао час шаха после поноћи, што је свакако јединствен случај у тренерској пракси код било ког спорта.

Због своје спремности да на сваком месту и у свако доба дана помогне, био је врло омиљен међу шахистима свих узраста. Ускоро по одласку у пензију престаје да игра турнирски шах, па своје слободно време проводи са супругом Ruth на сређивању библиотеке у Српском центру, која је имала потребу да се уреди и организује на савремен начин.

Вест да је Милан тешко оболео, запрепастила је све његове пријатеље и познанике, широм Канаде и Америке. У 66 години живота, исувише рано, Милан је напустио овај свет 13 Новембра 2002 године.

Миланов допринос популарисању шаха на овим просторима је неизмеран, али исто тако оставио је трага и у другим друштвеним и спортским активностима. Био је биран у управе бројних клубова и удружења, где су се његове примедбе и предлози прихваћали са поштовањем и уважавањем. У сваком друштву био је у центру пажње колико због коментара везаних за свакодневницу али и духовитих шала које нису вређале никога.

Са поносом је у свакој прилици истицао своје српско порекло, толерантан према свакоме, уважавао мишљења других.

Срби у Виндзору могу бити поносни на Милана, посебно они који су имали привилегију да се с њим друже, једнако кад је реч о шаху или кроз свакодневне сусрете и разговоре.

Браћа Брковић

Стево Брковић је стигао у Канаду 1926 године, непосредно пред почетак велике светске економске кризе. У потрази за послом нашао се у Виндзору, после вишегодишњег рада у рудницама на северу Канаде. После 29 година самовања одлучио је да оснује породицу. Оженио се 1955 девојком из родног краја, Маром и ускоро стекли три сина, Благоја, Милана и Драгана.

Прворођени Благоје (Блажо) упоредо са студијама на факултету помагао је родитељима у породичној трговинској радњи. Браћа Милан и Драган уз одличан успех у школи постизали су и веома запажене резултате бавећи се спортом.

Од почетка истицали су се играјући кошарку и ускоро постали познати широм северо-америчког континента. Од средњошколског првенства до шампионата Америке захтевало је много напора, истрајности и самоодрицања, у чему су имали велику подршку својих родитеља.

Милан је освајао средњошколско првенство четири а Драган 3 пута. Играјући заједно су постали шампиони Онтарија 1976 и 1977 године.

Менаџери многих универзитетских екипа Канаде и САД запазили су браћу Брковић, пратили њихов сталан напредак кроз средњошколска такмичења и настало је право надметање ко ће успети да их придобије за свој тим.

Michigan State University (East Lansing) био је срећне руке да их ангажује уз добре услове за њихово студирање при истом универзитетском центру.

Већ прве (1978) године освојена је титула првака лиге "десеторица великих", да би следеће освојили и универзитетско првенство Америке.

Допринос Милана и Драгана том успеху био је несумњиво врло запажен, о чему сведоче бројни извештаји са такмичења које је објавила дневна и спортска штампа.

Миланова игра скренула је пажњу селектора националне репрезентације и ускоро облачи дрес Канаде на Пан-америчким играма у Порторику. Непосредно после тога постаје и члан олимпијске екипе Канаде на играма у Москви 1980 године.

У тренутку када је и млаћи Брковић именован за члана олимпијске екипе, учешће је отказано због бојкота којег су подстакле САД.

Милан, веома разочаран изјавио је тада: "почеле су приче да ће Американци бојкотовати олимпијске игре и ми смо се надали да Канада неће следити... Већина нас смо били 21 или 22 године, деца уствари, али довољно одрасли да схватимо да друге прилике за нас неће бити. Када нам је тренер саопштио вест били смо разочарани". Алтернатива да се организује неко такмичење као накнада за пропуштену прилику није га заинтересовала: "Нисам био заинтересован, није то исто..."

И тако, када се политика умеша тамо где јој није место, снови остају недосањани, циљ коме се стремило годинама, уз много труда и зноја, остаје неостварен.

Колики је жал за пропуштеном приликом, знају само спортисти.

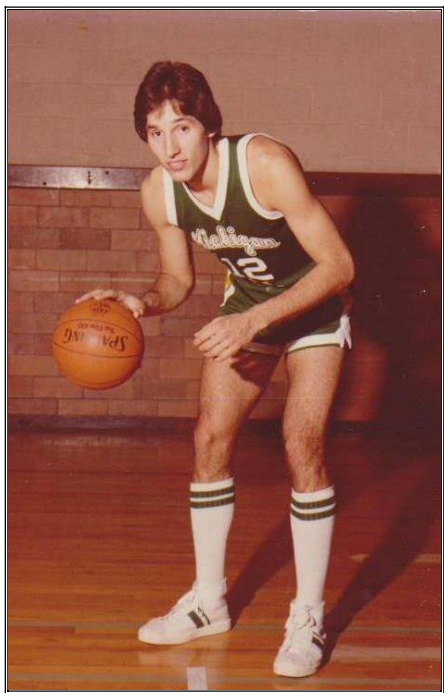
Од престанка спортске каријере Милан се бави веома успешно својом фирмом која обухвата већи број пословно-станбених зграда, а власник је и пиваре Walkerville brewery у Виндзору.

Најстарији од тројице браће, Благоје-Блажо, финансијски стручњак и економиста.

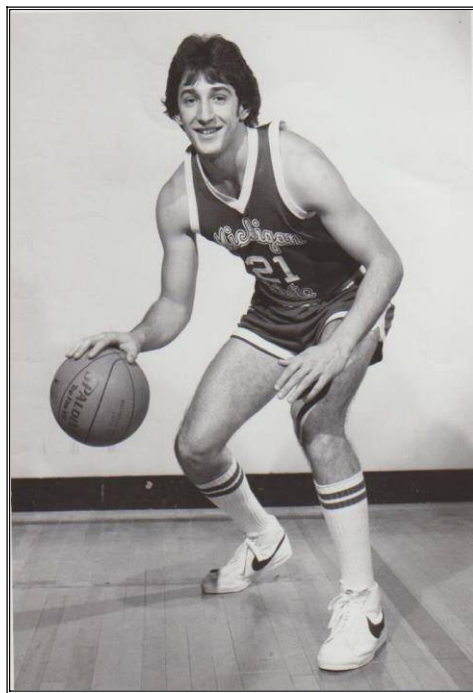
Био је веома ангажован у бројним српским организацијама, посебно Српској цркви где је годинама био члан Савета Канадске Епархије, и потпредседник у Српској Народној Одбрани.

Драган је у спортском животу у стопу пратио старијег брата до краја, и као круна свих успеха нашли су се у кући славних спортиста (Hall of Fame) у родном граду Виндзору.

Драган има своју осигуравајућу фирму у Лас Вегасу, САД.

Милан

Драган

Мара и Стево Брковић прате игру својих синова на ТВ

Илија Шукунда

Као средошколац Илија Шукунда се успешно бавио лакоом атлетиком, посебно тркама са препонама (*track hurdler*). Због постигнутих резултата у овој спортској дисциплини у *Walkerville Secondary School* добија стипендију на *Wayne State University, Michigan*.

Међутим, више случајан сусрет са познатим мачевалачким стручњаком Иштваном Даношијем на овом универзитетском центру, учинио је да се Илија посвети мачевању, чији је, како сам каже, постао вечити заробљеник. Бављење овим спортом толико је обузело Илију да је то постало “начин живљења” којему се потпуно предао.

Сваки тренинг предвиђен од стране тренера дуплиран је самоиницијативно.

Упорност се исплатила у виду победа, трофеја и признања.

Први значајан успех је освајање другог места на државном првенству Канаде 1975 године и прво место на Зимским играма исте године.

Следеће године већ је члан екипе Канаде на олимпијским играма у Монтреалу, а учествовао је на још две олимпијаде.

На олимпијади у Москви није учествовао због бојкота Канаде и других западних земаља предвођених од стране САД.

На првенствима Канаде 1975, 1978 и 1979 освајао је сребрене медаље.

На Пан-америчким играма 1979 године у Порторику пласирао се у финална такмичења.

Друго место припало му је и на играма Комонвелта у Глазгову 1978 године.

На отвореном међународном турниру у Вроцлаву (Пољска) исте године надмоћно осваја прво место.

Већину наведених успеха забележио је након што се опоравио од тешких повреда које је задобио на радном месту осмог марта 1978 године. Један од гостију нанео му је тешке повреде ножем.

Много је упорности, чврсте воље и истрајности требало да се од већ

отписаног и као спортисте прежаљеног случаја, поново уздигне до победничких постоља.

После завршетка такмичарске каријере посветио се тренерском позиву и то веома успешно.

У времену 1978-1993 био је тренер на Универзитету у Виндзору, а потом на *Carleton College* у Отави.

Током 15 година у Виндзору, његови тимови редовно су заузимали једно од прва три места. Од укупно 39 трофеја додељених победницима на универзитетским такмичењима у том периоду, његови тимови освојили су 25, што је у историји тог такмичења остало до тада, а и до данас, незабележено.

Илија је рођен 10 априла 1949 године у Виндзору. Завршио је студије на факултету за енглески језик и књижевност у Торонту 1972 године.

Са сестром Станом веома успешно и дуго је водио угоститељску радњу “*St. Clair Tavern*” у Виндзору, коју су наследили од родитеља.

Славко Видаковић и Ђорђе Величковић

Славко Видаковић и Ђорђе Величковић - Веља

Велика дела настају на основу идеја које иницијатори покрену и доведу до остварења. Срби у Виндзору одувек су имали визионаре који препознају потребе своје заједнице. Овом приликом споменућемо двојицу неуморних радника који својим делима чине да се Српска заједница у Виндзору представила као једна од науспешнијих у овом делу Канаде и САД. Предводници у много чему, Ђорђе Величковић и Славко Видаковић покретачи су и оснивачи две дивне организације које су временом постале традиција која ће трајати још дуго, јер има велику подршку како старије тако и млађе генерације у нашој заједници. Реч је о Шљива-Фестивалу и Крајишком прелу, који трају 27, односно 21 годину. Оваква окупљања омогућују да се наш народ састаје, дружи и забавља, а као резултат тога остваре и велика дела добротности и помоћи угроженим избеглицама, протераних са својих вековних огњишта, ратној сирочади и другим страдалницима. Ако томе додамо да наши спортски клубови и друге друштвене организације поступају на сличан начин, онда можемо бити сигурни да наша заједница има будућност. Порука Светог Владике Николаја: Богу служити, прецима се одужити и потомке задужити, за све њих нису празне речи, већ смисао живљења, рада и одговорности према својој српској и широј заједници у Виндзору и околини.

Свештеник Цркве Света Петка о. Мирољуб Тодоровић - служба на отвореном за време прославе Васкрса.

Млади чланови цркве у народној ношњи – традиција има будућност

*Велика спортска дворана и многи терени поред цркве
увек су на располагању за спортску активност*

Протојереј о. Владимир Вранић са најмлађима полазницима школе испред цркве Грачаница

На слици Мише Загорца забележен је детаљ са једне од многих забава у Српском центру. У средини кола Цвијан Цицо Радовановић снима догађај на видео камери.

Хала цркве Свети Димитрије за време једне фолклорне приредбе

*Црква Свети Димитрије има знатно мање простора,
али зато лепо уређеног за пријатно дружење и забаву на отвореном током летњих дана.*

*Два парка у источном делу Виндзора где живи велики број Срба
досељених после рата у Југославији 1991-1995*

*У горњем делу фотографије види се Детроит ривер,
а иза њега Мичиган, УСА*

Спорт и Шах

1929 – 2025

Од оснивања Спортског друштва “Соко” 1929 па током следећих 94 године, спортска активност Срба у Виндзору стално је расла и попримала нове садржаје.

Појављивали су се нови клубови фудбала, кошарке, балоте, шаха ... а такође и многи појединци који су се такмичили бавећи се разним спортовима.

Временом, српска заједница у Виндзору постала је расадник врских спортиста, од којих су неки стигли и до олимпијских игара, представљајући Канаду на најпопуларнијим и најмасовнијим спортским такмичењима у свету.

Милан Вукадинов, шаховски мајстор, бранио је боје Канаде на олимпијади у Малти 1980 године, исте те године браћа Брковић изабрани су за селекцију Канаде за олимпијске игре у Москви, а Илија Шукунда, је 4 пута представљао Канаду на олимпијадама као мачевалац (1976, 1980, 1984 и 1988).

Ђорђе Величковић, члан Канадске селекције преко 35 година “Golden Beavers” (Златни Даброви) учествовао је на неколико турнира са тимом у Аустралији, Новом Зеланду, Сингапуру, Хонг Конгу, Ирској као и у Канади.

Српски фудбалски клуб “Maple Leafs” најтрофејнији клуб из Виндзора свих времена, стигао је до финала Купа Канаде 1971 године.

Бојана Ковачевић, троструки универзитетски шампион Канаде у кошарци (2011, 2012 и 2013), и многи други о чијим успесима можете сазнати у овој књизи.

Међутим, најлепше што спорт може пружити јесте такмичење у фудбалу под називом “Србијада”, које окупља српске клубове из многих градова Северне Америке. Годишњи турнири почели су у Виндзору 1993 године и одржавају се у једном од градова Канаде и САД, сваке године у другом месту.

Колико труда, времена (и новаца) изискује организовање таквих турнира, то је мање битно, а посебно је за дивљење решеност и спремност спортиста и организатора (често и навијача) да се путује преко целог континента више хиљада километара да би се стигло и учествовало на турниру.

Гледајући са стране, многим је таква одлучност неразумљива, али не и учесницима турнира.

То је спортско такмичење, рекреација, дружење, слога, јединство и добротинство у најлепшем издању.

Слично је и са турнирима српских клубова Северне Америке у балотању, који трају од 1992 године.

О томе и много чему више, можете прочитати у овој књизи, која текстом и фотографијама дочарава пут којим су наши спортисти стигли од групе вежбача у изнајмљеним салама далеке 1929 године, до олимпијских и многих других познатих спортских арена.

*Бранко Малешевић
Виндзор /16 .03.2026*

Друштво за телесно васпитање “Соко” 1929 - 1933

Долазак већег броја Срба у Виндзор после Првог светског рата омогућио је да се приступи стварању првих српских клубова и друштава у овом канадском граду.

С обзиром да се тадашња наша емиграција, која је у то време бројала пар стотина душа, састојала углавном од млађих особа, природно је било да се кроз спортску активност најпре организују.

Узор за први српски исељенички клуб у Виндзору био је “СОКО”, тада најраспрострањенија и најмасовнија друштвено-спортска организација у тек основаној Краљевини Срба, Хрвата и Словенаца. Мирослав Тирш основао је 16 фебруара 1862 године у Прагу “Друштво за одгој тела” и назвао га именом сокола, птице која симболизује смелост, брзину, вештину, окретност па и слободу. Његова идеја прихваћена је убрзо у свим крајевима Аустро-угарске.

Широм царства ницале су организације Сокола, па тако и у крајевима које су настањивали Срби. У новонасталој држави Јужних Словена соколски покрет је прихваћен и као друштвена организација са јасним тежњама да допринесе јединству и слози, па се као такав веома брзо ширио и омасовљавао. Било је, према томе, сасвим природно да се тај покрет пренесе и преко океана, свугде где су се налазили наши исељеници.

Тако је у недељу, 24 марта 1929 године, у просторијама “Kovinsky hall”, 142 Drouillard Road, основана прва спортска организација наших исељеника у Виндзору.

Друштво за телесно васпитање “Соко” окупило је преко 50 чланова, који су уз помоћ соколских активиста из суседног Детроита одмах отпочели са радом.

Главни задатак друштва био је “да телесно и душевно васпитава чланство”, а поред вежбања бавило се и одржавањем забава и излета, организовањем школе енглеског језика и културно-просветним радом, све у недостатку друштвених организација која би се бавила тим радом.

Зато је друштво Соко је било средиште око кога се организовао свеукупни друштвени живот тадашњих наших исељеника у Виндзору и околини.

Чланство је било двојако, тј. састојало се од “подупирача” и “вежбача”.

Задатак првих је био да обезбеде материјалну подршку. Међу њима истицали су се: Симо Шашић, Адам Огњеновић, Ђуро Кегић, Јован Кошутећ, Фалах Бурба, Павле Рогоуља и Милош Јошанов.

27 седморица млађих чланова пријавило се за вежбаче: Александар Маћан, Александар Ердељан, Перо Булат, Богдан Јашин, Сава Рађеновић, Ђуро Мраковић, Ђуро Кијулски, Петар Бадрић, Средоје Штетин, Иван Полић, Јово Љиљак, Васо Драгић, Дмитар Вуказић, Вуле Вулетић, Владо Пичета, Исидор Ралетић, Раде Спасојевић, Марко Вашчић, Емил Козаров, Богдан Милинковић, Петар Кошутећ, Симо Гућин, Милан Милошев, Никола Стојковић и Лазо Гаврић.

Наравно, друштво је имало и своју управу, коју су сачињавали: Ђуро Кегић, Павле Рогоуља, Перо Булат, Ђуро Кијулски, Дмитар Вуказић, Илија Меанџија, Вуле Вулетић, Јово Љиљак и Иван Полић.

Попут двојаког чланства, установљена је и двојака чланарина:

25 центи за вежбаче и пола долара за подупираче.

Само месец дана по оснивању, тачније 27 априла одржана је прва, веома добро посећена и успела приредба у оближњем Украјинском дому.

На програму су поред вежбача наступили и рецитатори а следила је и обавезна игранка.

Учесници програма били су и чланови Пољског соколског друштва из Детроита, чији наступ је топло поздрављен, и са којим је успостављена сарадња.

Када су временске прилике дозвољавале, вежбе су обављане у природи, тј. оближњем парку, често уз присуство радозналих посматрача - пролазника и станара оближњих кућа.

*Чланови Сокола вежбају у једном од паркова Walkerville 1929 (лево)
Симо Травица и Перо Булат 1929 у соколским униформама (десно)*

Пошто друштво није имало своје просторије за вежбање и друге активности, користили су Dubinsky hall (202 Drouillard Road) уз месечну накнаду од 50 долара.

Велика економска криза која је наступила тих година довела је до губитка посла за многе, па се чланство осипало и на крају је дошло до гашења друштва, које је престало са радом одлуком управе од 29 јануара 1933 године.

Упоредо са радом "Сокола" у граду су приређиване и забаве на којима су два наша исељеника забављала публику приказивањем "снаге тела и вештине духа".

Васо Жакула и Петар Зебић путовали су просторствима Северне америке и показивали шта све могу да ураде својом заиста натприродном снагом и вештином.

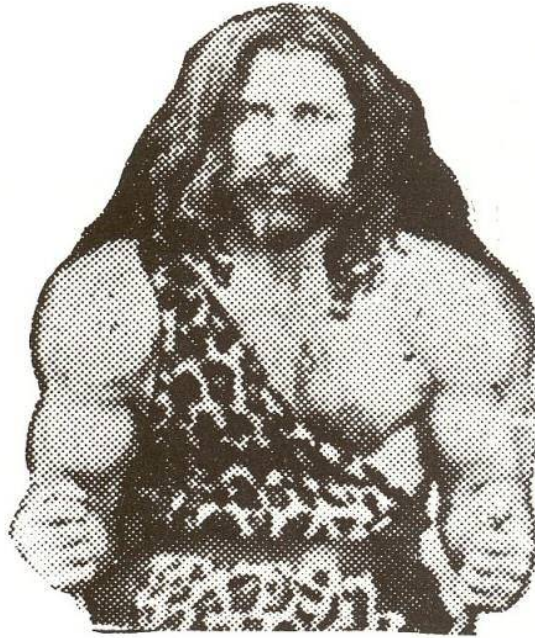
По причању једног од савременика ових снажних људи, Петра Башића из Виндзора, Петар Зебић и Васо Жакула су пореклом из Лике.

Ова два огласа потичу из времена тридесетих година а сачувао их је Петар Башић и предао аутору ових редова 1979 године.

Гледалаца је било увек у завидном броју, јер тада је Америка доживљавала економску експанзију која раније није виђена у свету.

Примера ради, Детроит је у периоду од 1910-1923 нарастао за више од милион становника. (од око 450.000 до више од 1,500.000).

Радници су требали неку врсту разоноде у ретким часовима одмора, па је поред бројних наступа мађионичара, циркуских представа и сваковрсних егзибиција, приредбе наших земљака посећивао велики број знатичељних.

PROF.ZEBIC, WHO HAS BEST DEVELOPED MUSCLES AND THE

STRONGEST MAN IN THE WORLD

Prof. Zebic will hold 4,000 pounds – also two autos will pull him by the arm in full power or two team horses or 16 strong men will try to pull his arms apart. Prof. Zebic will also make with his bare hands a ring from an iron bar that can stand the pull of a train and 100 loaded cars.

PROF. ZEBIC CAN PULL

WITH HIS HAIR 5,000 POUNDS

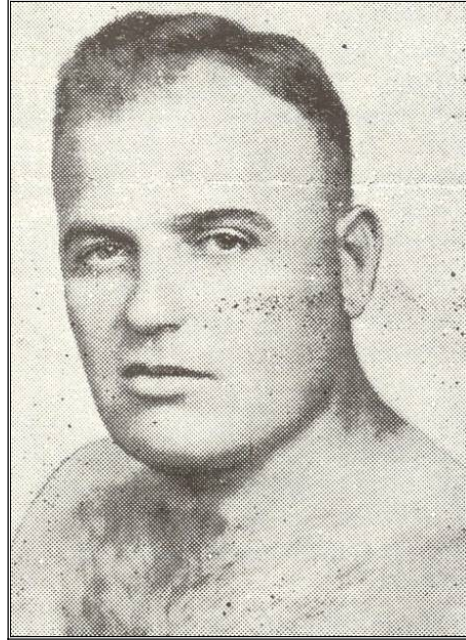
Prof. Zebic travelled all around the world and so far nobody beat him!

**Prof. Zebic challenges the world features strong acts,
\$5,000 to anyone who can duplicate his acts!**

THERE WILL BE ACTS HERETOFORE UNSEEN

**My exhibition will precede the showing of the genuine
Mummy over 7,000 years old and still in good shape – free**

CALUMET PRESS INC. GARY, INDIANA

*Midnight Show
Saturday Jan. 17th, 11:15 pm*

*The King of strong men
Waso D. Zakula of Yugoslavia*

Will demonstrate his enormous streng that has not been seen before in Canada

- 1.Winding of iron around the hands*
- 2.Winding of iron around the neck*
- 3.Winding of iron by his teeth*
- 4.Bending of cold iron on the chest*
- 5.Bending of cold iron on the head*
- 6.Breaking of stone on n the chest*
- 7.Breaking stones on the head*
- 8.Carrying 1300 lbs with the teeth*
- 9.Carrying 2400 lbs on the head*
- 10.Carrying as many people as have room*
- 11.Holds 4000 lbs on his shoulders*
- 12.On the barrel as many as have room*

Кошаркашки клуб “Соко” 1940 – 1943

Седам година по гашењу друштва за телесно васпитање “Соко” под истим именом основан је кошаркашки клуб, а на иницијативу Љубомира Мургашког, младог досељеника из Деспотова код Бачке Паланке. Клуб се такмичио у “Windsor Intermediate Basketball League” под покровитељством “Ontario Basketball Association”. Два пута је заузео друго место а једном, 1943 године био је првак лиге. Као један од осам обласних првака Онтарија, “Соко” је учествовао на финалном такмичењу за првака највеће канадске провинције, у граду Брантфорду, у времену од 31 марта до 3 априла 1943 године и на том турниру освојио друго место.

The Windsor Star, April 2, 1943

HARD BATTLE

The O.B.A. officials predicted that the last game of the night would be the closest contested. The figures proved they were right. The Windsor Falcons, a group of Young Serbs, gave the St. Catharines Alumni a good argument. The teams were checking hard with but 31 points on the board at halftime.

The Serbs were ahead 20-11 at that time.

The Serbs got a comfortable lead in the second half, but a grand rally by the Alumni made it look as if they would tie the score or take the game, but their drive came too late. The final score was 34-31 The Alumni outweighed their opponents all the way but were a little older. Gus madsen, the wellknown senior lacrosse player, was a member of the St. Catharines Club. P. Mudry was the best under the basket for the winners with 12 points. Jim Cipparone backed him up well with 11. D. Myers took the honors for the Alumni. He scored 13 points. The Serbs were in a spot. They had been told that only enough accommodation for the four winning teams had been reserved, it being understood the losers would go home. They did not intend to go home win or lose. They jocularly spoke of sleeping in the parks.

*Први ред, с лева: Богдан Стојановић, Љубомир Мургашки, Сава Рослов.
Други ред: Перо Булат, Сава Јанков, Руди Кахлић, Милан Бараћ, Богдан Јашин
Трећи ред: Обрад Јашин, Никола Вујаклија, Славко Мирић, Јосиф Прпић, Данило Узелац*

The Windsor Star

FALCON FIVE SCORES UPSET

Patrick Hoopsters Are
Nosed Out, 24-23
`BURG DRUBBED

One game proved an upset and the other was turned into a rout as the Intermediate Basketball League swung into its second week of action last night. The upset was provided by the Falcon A.C. when it nosed out Patrick's Service, 24-23 while the rout was the 45-13 drubbing the Stokes Service Club handed Amherstburg.

REAL SIZZLER

The Falcon – Patrick game produced everything that even the most critical cage fan could ask.

It was a sizzler from start to finish with a foul shot by Louis Murgaski, high-scoring Falcon centre, in the last minute of play deciding the issue. The score at half-time was 15-11, in favor of the Patrick brigade and in the last half the lead changed hands no less than three times.

Murgaski was high scorer for the winners with five field goals and two fouls, while Zelba and Dawson, with five points each, split top scoring honors for the losers.

It was Falcons first win.

ASSUMPTION LOSES AGAIN / Falcons give College Intermediate Los

Assumption College Bees lost their second game in as many starts in the Intermediate Basketball League Saturday night, dropping a 30 to 16 decision to the pace-setting Falcons.

The Falcons threw up an effective defence in the first half of play to hold Assumption to one field goal. Score at halftime was in the Falcons` favor, 16 to 2. L. Murgaski led the winners with 13 points. Kavanaugh and Hathaway, each with 4 points, were leading scorers for the College five.

Falcons Beat L.Y.F. 48-25

Opening the scoring throttle in the second half to outscore the opposition by 25 points, Windsor Falcons defeated Labor Youth federation, 48-25 in an Essex County Intermediate Basketball league fixture last night The score at the half was 14-12 for L.Y.F.

Scoring by the winners was pretty well distributed among all hands with Murgaski topping the list with nine points.

Uzelac	8	Jasin	6
Mudry	7	Trimesc	3
Murgaski	9	Curgin	6
Stevenson	0	Suttak	6
A.Boroski	9	Roslov	2
Foy	8	DeMarko	2
Cipparone	7	Wysinsky	0
B. Boroski	0	Yakovlev	0
Jankov	0	Zeller	0
Gilliland	0	Masaro	0

Referee: Slim Patrick

Ф.К. Бели Орлови 1949-1953

Први српски фудбалски клуб у Виндзору, "Бели орлови", основан је крајем 1949 године. То је уједно и први српски фудбалски клуб у Канади, па и на целом Северно-америчком континенту. Оснивачка седница одржана је у хотелу "Pego`s House" (по власнику Пери Булату). Први председник био је Александар Ђорђевић а на тој дужности касније били су и Раде Виторац, Никола Будимир и Слободан Паражанин. Највећи успех клуба био је освајање трофеја "Firemen`s Cup" и пласман на друго место у "Essex County Soccer League" 1952 године. Претходне године (1951) "Бели орлови" су били финалисти купа "Windsor Star", када су 28 Октобра пред 800 гледалаца изгубили високим резултатом (5-1) од екипе "Caboto".

Fireman`s Cup 1952 Final: "Бели Орлови" – "Хунгарија" 7:3

*Стоје: Богдан Вончина, Душан Васић, Михајло Руме, Бранко Секулић, Мома Илић, Н.Н., Емил Кајер, Н.Н., Душан Томић (са пехаом), Бошко Стефановић, Љубиша Влајковић, Милан (Лала), и Милан Кеча.
Испред: Никола Петронијевић, Душан Манојловић, Александар Цалић, Момир Кузмановић, Никола Будимир, Божан Божановић, Раде Виторац, Владо Бобинац, Никола Стошић, Н.Н., Милан Павлица.*

*Домаћин "Српског Дана" 1950 г. Перо Булат и председник клуба Никола Будимир уручују победнички пехар капитену "Белих Орлова" Слободану Јањатовићу.
С лева на десно: Александар Цалић, Богдан Вончина, Жарко Максимовић, Јожеф Нађ, Душан Томић, Гојко Рајковић, Перо Булат, Миленко Милошевић, Слободан Јањатовић, Петар Црљеница, Никола Будимир, Божан Божановић, Душан Васић, Бранко Секулић и Михаило Руме.*

Снимци са банкета у Српском дому 1952

Спортско друштво "Југославија" 1956 – 1957

Стоје, с лева на десно: Бранко Борчић, Драгослав Радосављевић, Ники Кристифалучи, Жика Апић, Никола Стошић, Аца Лазовић, Хари Вокинфус, Фрања Стипановић, Н.Н.
Испред: Чеда Н., Душан Ирић, Бранко Спасојевић, Н.Н.,
На слици недостају: Гојко Рајковић, Ђорђе Рапаић, Љубиша Влајковић, Аца Цалић, Божа Божановић, Душан Томић – "син", Бранко Секулић и Душко Јовановић

У току зимског периода 1955/56 формирано је спортско друштво "Југославија" које је бројало преко 60 чланова, а имало је своје просторије у једном ресторану на улици Drouillard Road у источном делу Виндзора где је највећи број Срба тада живео.

У оквиру овог спортског друштва деловале су три секције. Фудбалска екипа била је првак "Б" групе Essex County Soccer League 1956. Секција за стони тенис са преко 30 такмичара, међу којима су се истицали Жика Апић, Аца Лазовић, Божа Божановић, и Федор Рајић. На једном турниру освојили су прво место а имали су и сусрет са Српским Омладинским спортским клубом из Торонта 1956 године.

Шаховска екипа у саставу Жика Апић, Федор Рајић, Фрања Стипановић и Хари Вокинфус такмичила се у оквиру "УМСА" шаховске лиге у Виндзору.

Играчи фудбалског клуба били су: Бранко Борчић, Драгослав Радосављевић, Ник Кристифалучи, Жика Апић, Н. Стошић, Аца Лазовић, Хари Вокинфус, Фрања Стипановић, Душан Ирић, Бранко Спасојевић, Гојко Рајковић, Ђорђе Рапаић, Љубиша Влајковић, Аца Цалић, Божа Божановић, Душан Томић, Бранко Секулић, Душко Јовановић, Чеда (презиме непознато).

Српски Спортски Клуб 1958

По гашењу спортског друштва "Југославија" 1957 године, није се дуго чекало до појаве новог српског спортског клуба који је формиран у пролеће 1958 године. Клуб се такмичио у "Essex County Soccer League", (Second division) и на крају сезоне завршио на 5 месту. Председник клуба био је познати српски привредник Никола Будимир. Вредно је забележити да је овај клуб постигао значајан успех победивши екипу SSC Milwaukee са резултатом 1-0. Једини гол у тој пријатељској утакмици одиграној јула месеца у граду Milwaukee, постигао Божа Божановић.

(SSC Milwaukee - најстарији српски клуб и аматерски првак САД).

*Стоје: Љубиша Влајковић, Илија Дрекић, Жика Апић, Душко Јовановић, Френк Нађ,
Драгослав Радосављевић, Бранко Секулић, Ђорђе Рапаић.
Испред: Душан Васић, Драган Масловарић, Душан Ирић, Аца Лазовић, Божа Божановић,
Недостају на слици: Гојко Рајковић, Ал Полимац и Груја Стеванов*

Serbiens, Italia fall in opener

BY MATT DENNIS

Both Teutonia entries in the Essex County Soccer League scored victories in the opening games of the first round of the Injured Players` Cup playoffs Friday night at Wigle Park.

Before 250 fans, Teutonia "A" edged Serbian Sports Club 3-2 while Teutonia "B" blanked Italia 3-0. Teutonia "A" hopped into 2-0 lead before the 10- minute mark of the game with Mike Gatti counting both tallies. He fired a 25-yard drive past Serbian goalie George Rapaich after seven minutes and "headed" home the next rush.

Zivko Apich`s successful penalty boot after 12 minutes pulled the Serbians back into the game.

They put on the pressure and were rewarded with the tying marker eight minutes later. Dan Irich took a short pass from Bob Bozanovic, slipped behind a Teutonia fullback and completed a clever effort by blasting a hard drive past Netminder Nick Kamrad.

Score remained 2-2 until Steve Manz broke up the struggle with less than five minutes to play. He broke in alone from the right side and caught the corner with a deadly 10-yard shot. Frank Artner and Gatti sparkled throughout for Bill Dewald`s Teutonians.

Danny Jovanich and Bob Sekulich never gave up for the losing Serbian squad.

ФК "Раваница" 1960-1961

За овај фудбалски клуб није било других података осим текста који је објавио лист "Глас Раванице". То је најбољи доказ о значају писане речи.

Како каже стара грчка изрека, оно што није записано – није се ни догодило.

Стоје: Ђорђе Вучковић, Слободан Хрњак, Жика Апић, Фред Александер, Аца Лазовић, Слободан Лукић, Ђорђе Максимовић, Ђорђе Рапаић, Бранко Секулић.

Испред: Милорад Радовић, Љубо Станковић, Драгиша Јеремић, Влада Маливук и Петко Михајловић

Пошто имамо иза себе једну потпуну годину рада, можемо се вратити уназад и дати кратак преглед догађаја и оног што смо постигли у првој години рада, а потом изнети укратко нашим члановима и пријатељима наше смернице а долазећу нову сезону. Као што већ знате, наш је Клуб основан почетком 1960 године, од играча из Детроита и Виндзора. По први пут у историји детроитских Срба појављује се овакав клуб у Детроиту који обухвата и љубитеље фудбала из Виндзора.

Наш Клуб са поносом узима одмах име наше детроитске цркве и ставља се под покровитељство просветног одбора детроитске Црквене општине. Клуб "Раваница" улази одмах у такмичење локалне лиге, зване: Детроитска Фудбалска Лига.

Пошто је Клуб тек основан, по правилима детроитске лиге могао је да се такмичи само у другој дивизији те Лиге.

Захваљујући залагању свих наших играча и управе, Клуб је постигао завидне резултате.

У лигашком такмичењу заузима друго место, а у завршном такмичењу за Куп заузима прво место и осваја Куп своје дивизије.

Поред такмичења за Куп са месним клубовима свих других нација, наш Клуб је имао за госта Српски спорт клуб "Карађорђе" из Кливленда. У свим овим такмичењима Клуб је окупио под своје окриље и дао прилике око тридесеторици играча да упражњавају овај лепо и интересантни спорт. Поред ових младића, са задовољством констатујемо да је наш подмладак састављен од деце која су рођена и одрасла овде. Подмладак је до сада показао сјајне резултате и изазвао велико интересовање.

Клуб је завршио своју успешну прошлогодишњу сезону са лепим банкетом, на дан 11 марта ове године.

На банкету се окупило око 300 пријатеља и навијача у чијем су присуству играчи нашег Клуба одали признање своме младом председнику, г. Николи Будимиру, поклонивши му лепу споменицу, као и своме менаџеру, г. Чедомиру Манојловићу, даровавши му диван ручни сат у знак признања за примерно вођство.

У првој сезони, када је требало набавити целокупну спремну, платити осигурање за играче, уписницу у Лигу и поднети друге разне трошкове око издржавања Клуба, обратили смо се за помоћ нашим пријатељима и навијачима.

Будите добри и сачувајте овај лист, пошто немамо могућности да вас поново обавестимо, јер Глас "Раванице" излази само једанпут месечно.

Познато вам је свима да смо прошле године на Меморијал дан имали за госте фудбалере из Кливленда.

Ове године дугујемо им посету и утакмицу у Кливленду.

Навијачки аутобус би кренуо у 7 сати ујутро, на дан 30 маја, од Српског дома у Детроиту и вратио би се истог дана увече. Они који би желели да иду са тимом у Кливленд, треба да се јаве менаџеру Клуба, Чедомиру Манојловићу, најдаље до 15 маја о.г. на телефон: PR 8 – 5117.

Глас Раванице мај 1961

Прва Утакмица и Прва победа
Фудбалског Тима "Раваница"

У недељу 24 о.м. фудбалски тим цркве "Раванице" у Детроиту одиграо је своју прву утакмицу, у оквиру такмичења за Другу лигу, и победио екипу клуба "Кикерс" са високим резултатом 7:1.

"Раваница" је наступила у следећем саставу:

Лукић, Рапаић, Секулић, Апић, Хрњак, Михајловић, Јеремић, Станковић, Лазовић, Маливук, (Приморац, Вучиновић и Радовић).

Голове су дали: Станковић 2, Маливук 2, Приморац, Лазовић и Јеремић.

Утакмица је била врло жива и протекла је у очигледној надмоћности нашег тима, чији играчи још нису довољно уиграни, с обзиром да им је то био први заједнички наступ. Цео тим је добро функционисао, али је навала била више запослена и у њој се нарочито истакло десно крило Јеремић, који обећава да се развије у играча високе класе. Поред њега, својом зрелом игром, шутирањем на гол и прецизним додавањем, истакли су се Станковић и Лазовић. Ова прва победа дала је елана како играчима, тако и бројним навијачима, који су отишли кућама задовољни.

Фудбалски тим цркве "Раваница" основан је пре кратког времена, од стране фудбалера из Детроита и Виндзора.

Почасни председник Клуба је о. Миодраг Мијатовић из Детроита, председник је Никола Будимир из Виндзора, подпредседник др. Спаса Папић из Детроита, а секретар, менаџер и тренер Чедо Манојловић из Детроита.

Циљ фудбалског тима је да се ове године пласира у Прву лигу.

Према игри приказаној и резултату постигнутом у првој утакмици, тај циљ се чини врло реалним.

Поред тога, фудбалери "Раванице" намеравају да одрже читав низ сусрета са осталим српским фудбалским клубовима широм Америке. По свој прилици ускоро ће доћи до сусрета са екипом клуба "Карађорђе" из Кливленда.

Сви љубитељи спорта из Детроита и Виндзора, треба да помогну овај наш тим, а у првом реду да му пруже подршку својим навијањем на утакмицама.

"Maple Leaf" s.c. 1968 – 1972

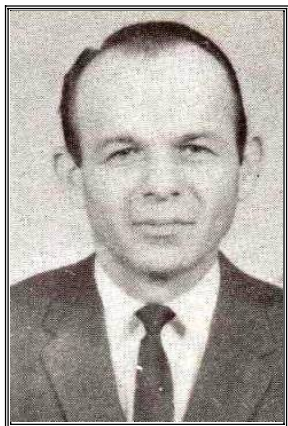
Најуспешнији српски фудбалски клуб у Виндзору основан је током зимских месеци 1967/1968 у сали цркве Грачаница, а иницијатива је потекла од чланова фолклорне групе која се у тим просторијама састајала и вежбала под вођством кореографа Грује Стеванова-Лале, а председник исте био је Миша Божић, трговац некретнинама у Виндзору.

Сви потребни предуслови за формирање новог фудбалског клуба стекли су се такоређи истовремено. Српска заједница већ 6 година није имала свог представника у локалним фудбалским лигама, велики број младих фудбалера био је на располагању као резултат новог таласа наших досељеника, постојала је заинтересованост код српских привредника да финансијски помогну клуб, а исто тако било је способних организатора и тренера.

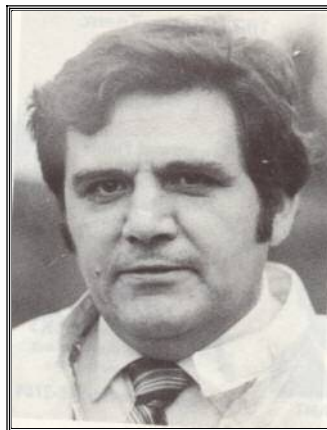
Клуб је добио име "Maple Leaf" ("Јаворов лист" - симбол Канаде) на предлог првог председника Душана Манојловића. Остали чланови управе изабрани на тој седници били су:

Стево Будимир, (потпредседник), Федор Рајић, (секретар), Миша Божић (благајник), Љубиша Влајковић и Александар Цалић (тренери) и Груја Стеванов-Лала и Жарко Петковић (чланови управе).

Пријаву за такмичење у локалној фудбалској лиги поднео је Љубиша – Џими Влајковић, у пролеће 1968 године, пред сам почетак сезоне.

Душан Манојловић

Федор Рајић

Већ прве године освојен је “Injured player cup” а 1970 “Fireman cup”.
Изненадна смрт председника клуба Душана Манојловића није довела у питање опстанак клуба, као што би се најчешће могло очекивати у таквим случајевима, већ напротив, створила мотив код управе, играча и спонзора, да се у спомен на популарног председника сви додатно ангажују на спортском пољу и раду клуба.

Финалисти Купа Канаде 1971

Стоје: Алекса Бабић, Зоран Мојсиловски, Димитар Сарапа, Борис Коцијан, Ron Glover, Ilario Vontorin, Драган Несторовић, Frank Mora, Перица Секулић, и Јован Урукало.
Испред: Станко Богдановић, Neil Steward, Александар Туфегџић, Lothar Mueller, и Јулијан Стоја.

Следеће, 1971 године, Мепл Лиф је постигао до тада незабележене спортске резултате, а који ни после 50 година нису надмашени! "Carling Cup", "Fireman cup", "Windsor Star cup", "Ontario Cup", "Eastern Canada Cup" нашли су се у витринама Клуба који је потом стигао до финала Купа Канаде. Поред свега споменутог, постао је и први шампион новоосноване и најјаче лиге у региону, "South Western Ontario Soccer League".

За освојено фудбалско првенство, играчи су добили специјална признања од председника владе највеће канадске провинције Онтарио, Bill Davis-а, а за пласман у финале Купа Канаде веома лепе медаље Фудбалског Савеза Канаде и владе Бритиш Колумбије, у којој се играло финале.

Председник Клуба 1971 године био је Федор Рајић, менаџер Миле Марић, тренер Алекса Бабић, помоћник тренера Груја Стеванов-Лала, благајник Раде Сенић.

Чланови управе, поред већ споменутих, били су још: Жарко Јованов, (председник 1972), Милан Цвејић, Жарко Петковић, Драган Башић, Васо и Милан Станковић.

Следеће, 1972 године, клуб је запао у потешкоће, дошло је до промена у управи која није била на висини да се суочи са проблемима, није било довољно спонзора, па према томе ни мотивације код играча.

У питању је био и сам опстанак клуба, а главни разлог таквом стању био је нездрав однос између два српска клуба, Мепл Лиф-а и Србије, због чега обе стране су трпеле штету, Та година (1972) била је уједно и последња година њиховог постојања.

"Maple Leaf" 1968

Први ред:

Груја Стеванов –Лала, Карло Мауро, Џон Гомбар, Френк Левар, Јован Урукало,
Стеван Стојковић

Стоје:

Том Томас, Дарко Ребић, Никола Стојковић, Иван Петрић, Драган Башић, Бранко Будимир и
Мишо Гуљаш

Професионални приступ од почетка: Део играча и управе 1970
 Стоје: Миша Божић, Аца Цалић, Френк Левар, Н:Н., Алекса Бабић, Маријан Вусан,
 Драган Димитријевић, Драган Башић, Аца Туфегџић, Љубиша Влајковић и Душан Манојловић
 Испред: Милан Цвејић, Станко Н., Предраг Џудовић, Нандо Гидилини, Иван Хорват, Груја Стеванов
 Јован Урукало, Петар Пићан, Карло Мауро

После веома успешне сезоне 1972 - Трофеји најбољима:
 Lothar Muller - највише постигнутих голова, Јован Урукало - са пехаром "Windsor Star"
 Manfred Michel - спортиста сезоне, Аца Туфегџић - најбољи играч (MVP)

Eastern Canada Cup Final

Славље после победе (7-1) и одличне игре у Сент Џону 1971

Алекса Бабић, Љубиша Влајковић – Џими, Аца Туфегџић и Јован Урукало са делом освојених трофеја 1971 године.

С.К. Србија 1970-1972

Оснивањем С.К. "Србија" 1970 године, српска заједница у Виндзору по први пут имала је истовремено два спортска (фудбалска) клуба.

Ипак, једина добра страна постојања два клуба била је та што су кроз ривалитет (инат) створили заиста две добре екипе, нарочито "Мепл Лиф", који је следеће (1971) године стигао до финала купа Канаде. Већ у првој такмичарској сезони (1971) "Србија" је постигла добре резултате.

Са седам победа, једном нерешеном утакмицом и само 2 пораза заузела је друго место у "Essex County Soccer League-West". Приликом отварања спортског центра у Кливленду, Охајо, (1971) "Србија" је била победник турнира и освојила веома леп пехар.

*Стоје: Перо Новаковић, М. Драгутиновић, Тома Станишић, Илија Јавор, Бирчаревић, Зоран Јовичић, Мики Вучковић, Петар Јокић, Богдан Павлица, Ожеговић, Јовица Гајић.
Испред: Васо Баришић, Југослав Савић, Јовчевски, Јован Шкара, Димић, Стева Балажев, Никола Мишчевић и Стојановић.*

С.К. "Србија" пред почетак сезоне 1972

Стоје: Р. Димић, Слободан Топаловић, Бранко Ђорђевић, М. Драгутиновић, Перо Јокић, Д. Димитријевић, Зоран Јовичић, Милош Поповић, Славко Ненадов, Милан Прљевић. Испред: Слободан Бурзан, М. Брајковић, Тома Станишић, Мика Вучић, Југослав Савић Илија Јавор и Васо Баришић.

Оснивачи и чланови управе "Србије" били су Перо Новаковић, Јовица Гајић, Жарко Вучинић, Сретен Јовановић, Спасоје Уљаревић, Саво Мандић, Предраг Јовановић, Стева Балажев, Никола Дрекић, Милорад Ђалић, Миле Радомировић, Воја Милошевић, а преговоре око уједињења водили су Милан Прљевић, Бранко Малешевић, Милан Дрекић, Петар Јокић и Стеван Момчиловић. Следеће сезоне оба српска клуба запали су у кризу. Увидевши бесмисленост постојања два супростављена српска клуба, још пре завршетка такмичења почели су разговори о могућности уједињења. На обе стране формиран су одбори са јединим задатком да то спроведу у живот. На пролеће, тачније 3 маја 1973 године, постигнут је споразум и сагласност да се уједине и под новим именом наставе такмичење.

С.К` Виндзорски Срби 1973 - 2023

Након вишемесечних преговора и договарања, представници двају клубова састали су се да озваниче уједињење. Домаћин састанка био је истакнути српски привредник, Жарко Вучинић власник "Duffy's Tavern", у градињу Amherstburg удаљеном око 30 километара од Виндзора.

Како је већ било договорено, обе стране изабрале су и овластиле по 5 представника да уједињење спроведу у дело. После дужег разматрања и више предлога, одлучено је да се клуб именује "Виндзорски Срби". Потом изабрана је и прва управа коју су чинили:

Жарко Јованов, председник; Жарко Вучинић, Милан Дрекић, Миле Марић, Милан Прљевић, Алекса Бабић, Јован Гајић, Груја Стеванов – Лала, Петар Јокић и Жарко Петковић.

Тешко је било стићи до уједињења које је уследило након много уложеног труда, добре воље и стрпљења. Али није било ни лако спровести све замисли да Клуб заиста буде онакав какав се желело. Треба имати у виду да је то било време најжешћих подела у нашем исељеништву, време црквеног раскола и да је свака помисао на зеједништво унапред била осуђена на неуспех.

Највећи успех Клуба постигнут је управо на том пољу: по први пут у целокупном српском исељеништву појавио се спортски клуб који превазилази поделе, приближава две супростављене стране на путу помирења. И поред повремених криза, Ф.К. Виндзорски Срби је опстао и траје ево већ 50 година. То је апосолутни рекорд у трајању било ког спортског клуба на овим просторима, што је знак да је клуб приликом свог оснивања постављен на здраве и чврсте темеље.

Првих година постојања, када је то било најтеже, клуб је постигао најбоље такмичарске резултате, као што су освајање првог места на турниру у Кливленду (Охајо, САД) 1974, победник купа "Windsor Star" 1975 и 1976, освајање купа "Western Ontario" 1977, пласман у четвртфинале купа Канаде 1977, првак SWOSL 1976 и 1979, пријатељске утакмице са вице-шампионом Немачке "Eintracht"- (Braunschweig) 1977 и екипом "Brasil Select" исте године (професионални играчи из Бразила који играју у Детроиту и Виндзору).

Први тренинг (Мај 1973)

Кратак одмор уз договор

Први тим "Виндзорски Срби" 1973

*Испред: Јован Урукало, Никола Мишчевић, Лазар Стојчевски, Мирко Вујошевић,
Ане Михајловић и Ron Glover*

*Стоје: Lothar Muller, Милош Крстић, Зоран Јовичић, Сл. Топаловић, Франк Мора
Драган Несторовић и Славко Ненадов*

*Прва постава "Виндзорски Срби" пред сусрет са "Ајнтрахтом" 9 Јуна 1977 године.
Жарко Јованов стоји с леве стране, иза њега је Александар Туфегџић, Јулијан Стоја,
Јовица Урукало, Милан Крагујевац, Александар Ердељан, Слободан Топаловић,
Грег Коцидис, Дмитар Сарапа (у жутој мајици, голман),
Испред: Бранко Јовановски, Иван Хорват и Срба Топаловић (у белим дресовима)*

Подмлађени тим "Виндзорских Срба" пред утакмицу са "Италијом" коју су добили са 2:1
 Стоје: Слободан Топаловић, Димитар Сарапа, Славко Ненадов, Перица Секулић, Јоле Сарван,
 Перо Ковачевић и Ђорђе Штрбац.
 Испред: Слободан Бурзан, Милан Штрбац, Срба Топаловић, Ненад Јокић,
 Бранко Јр. Малешевић, Костадин Јовановски и Никола Мишчевић.

Спортска заставица

Клубска значка

SWOSL Cup (1979)

“Windsor Star Cup” освојен 1975 и 1976 године

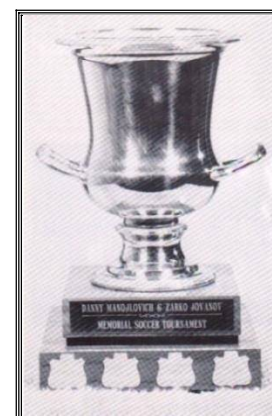

Председник клуба “Виндзорски Срби” Глиша Росић са пехаром 1975

Победници "Windsor Star" cup 1975 године:

*Стоје: Миле Марић, Глиша Росић, председник, Милош Поповић, Никола Јанев, Bill March, Славко Ненадов Зоран Давидовић, Славко Врховац, Димитар Сарапа, Константин Јовановски, Жарко Јованов, Божа Божановић и Слободан Топаловић.
Испред: Стево Момчиловић, Милан Прљевић, Слободан Бурзан, Рајко Радовановић, Mark Hillis, Ванчо Ћировски, Срба Топаловић, Перо Ковачевић, Бранислав Малешевић и Ненад Јокић.*

Trophies

Serbian Sports Festival Cleveland / Western Ontario Cup / Windsor Star Cup
Memorial Cup Zarko Jovanov & Dusan Manojlovic

С.К. "Виндзорски Срби" 1976

*Стоје, с лева на десно: Перица Секулић, Славко Ненадов, Слободан Топаловић, Јовица Урукало, Слободан Бурзан, Владимир Кунстле, Милан Крагујевац, Перо Ковачевић, Derek Valentine, Перо Јокић
Испред: Срба Топаловић, Ванчо Ћировски, Александар Туфегџић, Иван Хорват, Ненад Јокић, Славко Врховац / дечак са лоптом: Зоран Малешевић*

Тим "Виндзорски Срби" Финалисти купа Онтарио 1977

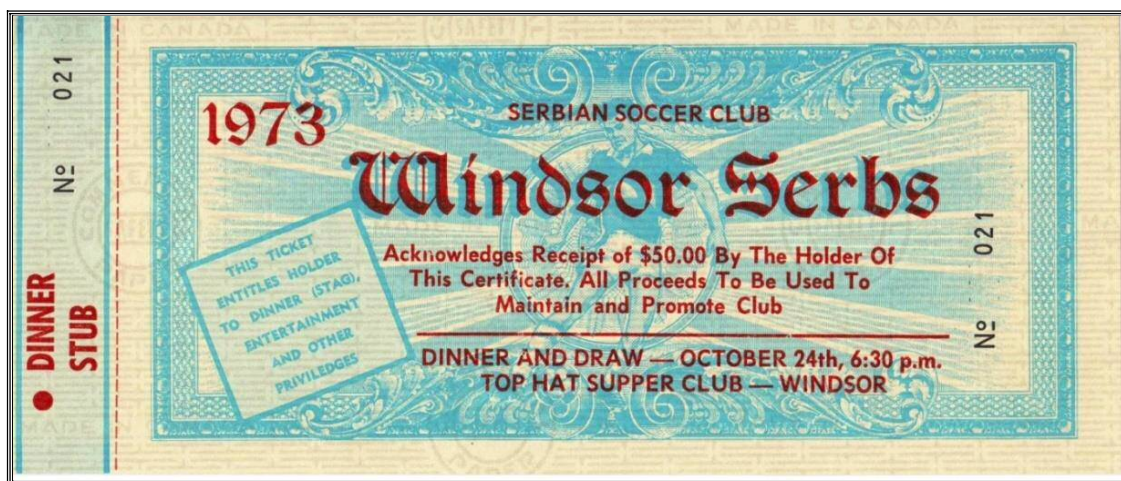
*Стоје: Срба Топаловић, Александар Ердељан, Раде Катанић, Слободан Топаловић, Ван Нифорос, Владимир Кунстле, Дмитар Сарапа, Бранко Јовановски, Милан Крагујевац.
Испред: Дечак са лоптом: Дени Бабић, Перо Ковачевић, Ванчо Ћировски, Иван Хорват, Јулијан Стоја и Јован Урукало*

Играчи 1973 - 1979

Бабић Алекса
Бабић Саво
Бандуљ Станислав
Бараслиевски Милан
Беришај Ђорђе
Брковић Драган
Бурзан Слободан
Витановски Васо
Вранешевих Мирко
Врховац Славко
Вуичић Мика
Вујошевић Мирко
Вулетић Јован
Грбић Слободан
Давидових Зоран
Давидових Слободан
Ђурић Александар
Ердељан Александар
Јанев Никола
Јовановски Бранко
Јовановски Костадин
Јовичић Зоран
Јокић Ненад
Јокић Петар
Катанић Раде
Ковачевић Перо
Коврљан Драгиша
Кораксић Драган
Котевски Љубомир
Крагујевац Милан
Крстић Милош
Кукић Петар
Кунстле Владимир
Лазових Миодраг
Малешевић Бранко Јр.
Мишчевић Никола
Михајловић Ане
Недић Александар
Ненадов Славко
Несторових Драган
Павлица Богдан
Пантовић Драгољуб

Пеџарски Милан
Попов Борис
Попових Милош
Радовић Вељко
Сарапа Дмитар
Сарван Јоле
Секулић Перица
Стоја Јулијан
Стојчевски Лазар
Таминџић Милорад
Топалових Слободан
Топалових Србољуб
Туфегџић Александар
Ђировски Ванчо
Урукало Јован
Хорват Иван
Штрбац Ђорђе
Штрбац Милан
Alla Sal
Clarke Alban
Cuevas Jose
Derek Valentine
Ferreira Agenor
Glover Ronald
Hart Stephen
Hillis Mark
Hope Allan
Juncaj Zeka
Kotsidis Greg
Licata John
Luldjuraj Nick
March Bill James
Mora Frank
Mueller Lothar
Niforos Van
Papageorgiu Jonis
Parkinson Paul
Qafa Simon
Reiter Franz
Rizzo Osvaldo
Tiplady Keith
Vlahos Nick

О раду и успесима овог клуба писано је у многим новинама и часописима у Канади, САД и Србији. Клуб је редовно прослављао свог заштитника Светог Георгија, а најпосећеније забаве и прославе биле су управо оне које је организовао клуб "Виндзорски Срби". Клуб је први који је имао и свој месечни билтен, "Спортске Вести", у којима су објављени резултати свих такмичења и многи други важни подаци о раду клуба 1977 године.

С.К. "Виндзорски Срби" члан друштва
 Клуб 5000 - \$25.00 организованог за изградњу
 Центра Епархије Источно-Америчке и Канадске у Еџварту, Пенсилванија

Windsor Star and other newspapers articles

Seven goals for Tufegdzych as Leafs bomb London

No matter how strong his supporting cast may be, any team intending to sideline the Windsor Maple Leaf express in the Ontario Soccer Cup play-downs will first have to deal with Alex Tufegdzych.

Maple Leafs, First Division leaders in Essex-Kent action and obviously a tough force these days, won their second straight Ontario Cup game in powerful fashion at Windsor Stadium Saturday night by crushing London Scottish, 10-0.

And, for the second straight play-down game, the fleet, blonde Tufegdzych scored seven goals.

The effort matched his feat of two weeks ago when Leafs began the single-game knockout competition by ripping Sarnia, 9-0.

Within six minutes Saturday night with a large crowd looking on, Leafs had two goals and Albert Van Wyk in the London goal was a beleaguered individual the rest of the game.

Tufegdzych picked up Stanko Bogdanovic's through ball after four minutes and clicked, then two minutes later he pulled van Wyk to one side and passed to Frank Mora for an easy kill. At 14 minutes and 33 minutes Tufegdzych completed a first-half hat-trick, first on the end of a pretty passing play then by heading home Neil Stewart's pass.

The rout continued in the second half. Lothar Mueller set up Stewart at 10 minutes then Tufegdzych converted Jovan Urukalo's pass before teaming with Stewart for the more sharp markers.

Mueller got into the act at 33 minutes with the best goal of the game, picking up at the midfield marker, beating several defenders then crashing home a shot from 30 yards. Two minutes from the finish, Tufegdzych finished off his seven-goal performance.

The game was so one-sided that Leafs' goaltender DMITAR Sarapa had only one though chance, but one Roy Inglis's free kick early, in the first half.

Maple Leafs close in on Cup

Unless they suffer one of the most abrupt turnarounds in sports history, Windsor Maple Leafs will be the next champion of the Ontario Soccer Cup competition.

With a crowd of nearly 1,400 roaring approval at Windsor Stadium Saturday afternoon, the powerful Windsor club all but clinched the 1971 Ontario crown by walloping Toronto San Fili 7-0.

Since it was the first of a two-game series, total goals to count, it would seem difficult for Leafs to blow a seven-goal margin when the teams return to Toronto for the second contest this Saturday at Stanley Park at 8:00 PM.

Once again it was centre forward Alex Tufegdzych, constantly provided glittering opportunities through the brilliant work of frontline mates like Julian Stoja, Neil Stewart, Stanko Bogdanovic, and Lothar Mueller, who set the scoring pace.

Tufegdzych scored five of the seven Windsor goals and now has 22 of the 30 tallies Leafs have racked up in four winning performances so far in Ontario Cup play. Stewart added the other pair of Windsor tallies.

Saturday's game was only three minutes old when Stanko Bogdanovic, the outside right passed to Tufegdzych who stepped past two defenders and went in to beat Toronto goaltender Sergio DeLuca easily. After Mueller and Tufegdzych were stopped by DeLuca, the fine play of outside left Stoja paid off in Stewart's first goal at 25 minutes, the latter pulling the trigger while on the run.

San Fili has had its best scoring chance when Hugh Shields pulled Leaf goalie Sarapa Dimitar but fired wide of the open goal.

At 40 minutes Stewart manipulated the Toronto defence perfectly then flipped to Tufegdzych who clicked from point-blank range. Three minutes later, Stoja, who gave Toronto fits all game, again made a great run then passed to Tufegdzych who scored from 10 yards.

San Fili came to life early in the second half with Ed Wigley coming close on a header and Camillo Chiodo hitting the crossbar with Sarapa well-beaten.

Then at nine minutes Tufegdzych caromed his fourth goal home of a post with Mueller's maneuvering setting up the play.

Leafs were fortunate in the next few minutes when Wigley shot wide and Leaf's Ron Glover booted the ball off the goal-line with Sarapa beaten.

Stewart and Allan Caines exchanged post hits before Stewart scored his second marker at 33 minutes, Tufegdzych providing the pass for his inside right to pull DeLuca and tap it home. Toronto continued all-out in the search for goals but couldn't click against Sarapa's good work.

Two minutes from the end, Tufegdzych made it 7-0 on a pass from Stewart.

Maple Leaf sew up cup, Reach Eastern semi-final

Special to the Star

Toronto – With Ontario Cup safely tucked away, it's on to Montreal next for Windsor's Maple Leaf squad as it continues its search for Canadian soccer supremacy.

Maple Leaf, as expected, sidelined Toronto San Fili at Stanley Park here Saturday to win the 1971 Ontario Cup, the first such triumph by a Windsor team since Caboto turned the trick in 1961.

Leafs more or less won the Ontario title at home a week previously when they licked San Fili 7-0 in the first game of a two game, total-goal series. The Windsor team won the second contest here by a 4-2 score and easily triumphed on the round, 11-2.

An opponent for Windsor in the sudden-death Eastern Canada semi-final at Montreal's Jarry Park this coming Saturday has not been named.

In any event, should Windsor continue winning, it would then go to the East Coast the following Saturday for the Eastern Canada final then trek all the way to Vancouver on October 2 for the Canadian title contest.

It took Leafs only five minutes to begin paddling their series lead here Saturday.

A corner by Julijan Stoja crossed to Alex

Tufegdzych who passed to Neil Stewart and the latter banged an angle shot of a post past Toronto goaltender Sergio DeLuca.

Six minutes later the Leaf defense allowed Hugh Shields to get in the clear and his shot left Leaf net-minder Sarapa helpless.

The Windsor club got back in front at 22 minutes, Stoja combining with Stewart to set up Tufegdzych who slipped around DeLuca easily.

In the second half, Edward Wigley tied the game at seven minutes on a penalty shot, giving Sarapa no chance.

But Leafs rebounded like champions to whip home the final two goals in the series.

Lothar Mueller, the club`s top goal-getter in league play, clicked with a 30-yarder at 17 minutes. The goal was reward for a standout effort by Mueller in the game.

Then at 26 minutes, the big shooter, Tufegdzych nailed his second of the game and 24th of the 34 Leafs scored in five Ontario Cup victories.

Maple Leaf advance via forfeit route

Windsor Maple Leafs has advanced to the Eastern Canada soccer final without even lifting a boot in anger.

Maple Leafs, who were to have played a Montreal team this Saturday in the Eastern semi-final, were rewarded when the Quebec Football Association pulled out of the Canadian championship.

Montreal`s defection resulted when the Canadian Soccer Association reversed a protest on a game during the Quebec playoffs which had originally been tossed out by the Quebec body.

"According to the information I have", said Windsor`s CSA representative Wally Lomas, "Montalia protested a Quebec Cup loss to Rangers because two referees were used, instead of one referee and two linesmen.

"Quebec tossed out the protest and continued with its play-downs. In the meantime, Montalia appealed to the CSA and they upheld it. This resulted in havoc in the Quebec Cup play-downs and they decided to chuck the whole thing, apparently".

Maple Leafs thus will be idle until the September 18th weekend when they will travel either to Halifax or St. John, Nfld.

SINCEREST CONGRATULATIONS are in order from all of us to the Maple Leaf soccer club which did the expected Saturday at Toronto and brought home the Ontario Cup, the first such victory for Windsor since Caboto Club achieved the feat in 1961.

The triumph must have been deeply satisfying to Ilario Bontorin, the centre half and captain of Leafs who played on that Caboto club.

THERE IS A sprinkling of other ethnic groups on the club but the Maple Leafs are basically of Serbian extraction, sponsored by a group of Windsor businessmen interested in the game of soccer.

The only unfortunate thing as the Leafs continue towards a possible Canadian title is this fact Windsorites will not be able to see them play.

They are in Montreal this Saturday in the Eastern Canadian semi-final and should they win, Leafs must then travel to the home base of the winner between Newfoundland and Nova Scotia for the Eastern final.

Then it would be across the country to Vancouver for the Canadian championship game. Is there any chance the Leafs backers might offer a guarantee to the Canadian Soccer Association to have the Eastern Canada final played here?

Wally Lomas, the knowledgeable expert on the game around here say:

"it`s not likely the CSA would go for it if such an offer was made.

It might be worth a try, however.

A crowd of 2,500 or so at \$2.50 a head in Windsor Stadium wouldn`t be an impossibility, I`d say."

Windsor Maple Leaf gives soccer lesson to St. Lawrence, Win 7-1

The Daily News, St. John`s, Newfoundland, September 20, 1971

By Gerry Reddy

St. Lawrence Laurentians were given a soccer lesson Sunday afternoon by the Windsor Maple Leafs of Ontario.

With more than 5,000 fans watching, the Maple Leafs defeated the Laurentians 7-1 at the King George Fifth Pitch.

The lopsided decision gave Windsor the Eastern Canada senior soccer crown and a berth in the Canadian championships at Vancouver, B.C, on October 3.

The loss eliminated St. Lavrence, the Atlantic champions, from further national competition for this season.

Striker Alex Tufegdzich scored four goals for the Maple Leafs as the visitors took 5-0 first half lead. Neil Stewart, Stanko Bogdanovic and Julijan Stoja added one goal each.

Nils Molloy had the ST. Lavrence marker.

The Laurentians won three titles prior to Sunday`s contest.

They took the Burin Peninsula championship over Grand Bank Geebees, the provincial title over Feildians of the St. John League and the Atlantic crown over Wolfville Hortons of Nova Scotia.

But they were unable to contain the Windsor Maple Leafs who gave a tremendous display of soccer finesse. St. Lavrence employed their patented "slog-and run" style of day to capture their first three titles.

The Laurentians tried to greet Windsor with the same style but discovered early in the game that the Maple Leafs were not to be kept off balance by this type of game.

In fact, it was the Windsor club that set the pace of the contest.

Windsor displayed top ball control, used short passes to perfection, had players moving at all times and were never in trouble against the Newfoundland club. The ability of the Leafs to "give and go" played a major role in their important victory.

Windsor went on the attack from the opening whistle. They applied the pressure to the Laurentians for most of the 90 minutes and gave St. Lavrence goalie Bob Slaney his busiest game of the season.

Besides the seven goals they scored, Windsor could have added several more but often, late in the game, were content to give the fans a display of passing never seen in Newfoundland prior to Sunday`s game.

The Maple Leaf was the best soccer club to ever visit Newfoundland and they gave fans an insight into how the game should be played. They must rate as one of the top soccer clubs in Canada. Six of their seven goals came on picture plays.

Defensively, Windsor was just as effective as they were offensively. They cleared the ball with confidence and took advantage of the full pitch as well as their goalie to move the play out of their zone.

Stewart opened the scoring for the visitors. The smallest player on the pitch, but also one of the fastest. Stewart completed a "bang-bang" play that left St. Lawrence wondering where the ball was.

There were three top passes before Stewart tapped the ball into the corner behind Slaney. Tufegdzych made it 2-0 with 18 minutes gone as he started his four goals performance. Tufegdzych, who was very effective when he had the ball deep in the Laurentians' zone, finished off another great passing effort with an easy, low tap that left Slaney with no chance of a stop.

Tufegdzych made it 3-0 at the 25 minute mark. Again the score was set up by three short passes that worked Tufegdzych unchecked for the tap behind Slaney.

Bogdanovic gave Windsor 4-0 spread with 11 minutes remaining in the first half and Tufegdzych's third of the afternoon at 41 minutes sent the Maple Leafs into the final 45 minutes with a healthy 5-0 advantage. Molloy broke the shootout bid of Windsor goalie Dmitar Sarapa with 15 minutes left in regulation time.

Cyril Quirke belted a long ball from deep into St. Lawrence zone to the Windsor 18-yard line. A Maple Leaf fullback headed the ball in the wrong direction and Molloy found himself free six yards out. His low, hard drive caught the far corner for a 5-1 score.

Tufegdzych notched his fourth goal on another good passing display at 78 minutes and Stoja got the final score with 6 minutes remaining in regulation time. Stoja's goal was the only Windsor score that didn't result from a top passing play as his shot from 25 yards went into the mesh as Slaney slipped while moving to block it.

Vancouver Eintracht Canadian Champions

It was pouring with rain as the two Challenge Cup finalists took to the field at Vancouver's Swangard Stadium on Sunday, October 3 1971.

One day earlier, fog had prevented the Windsor Maple Leafs from departing to Toronto and their flight connection to the west coast.

Consequently, the Eastern representative side failed to arrive in Vancouver in time for a dinner reception honoring the cup finalists, courtesy of the BC Centennial Corporation. They also forfeited tickets to the BC Lions vs Montreal Alouettes football game on the Saturday night.

About 1,350 fans were on hand to see Aubrey Sanford, President of the association, perform the official kick-off.

It took only 8 minutes for Eintracht to open the scoring. Buzz Parsons won possession of the ball almost at the goal line on the right side, just inside the penalty area. He pulled the ball back into the middle, and Peter Arnett tapped the ball into the net while Windsor defenders stood watching.

That was all the scoring up to half-time. Though Windsor had the better of the play, they were not able to get the ball past Graham Lee in the Eintracht net, who handled the greasy ball exceptionally well as the rain continued to pour down.

However, 5 minutes into the second half, Neil Stewart, who had played a strong game for the visitors, hit a hard ball over the head of Lee and just under the bar.

A beautiful goal.

It didn't take Eintracht long to rebound and Peter Arnett scored his second goal 10 minutes later.

A lob from Adie Becker on the right side landed at Arnett's feet and he simply tapped the ball into the corner. Becker had been brought into the game at half-time.

The play continued very even, with both teams playing exceptionally well under very soggy conditions.

Eintracht's third goal was perhaps the best of the match. Danny Webster hit the ball from just inside the penalty area and gave Dmitar Sarapa no chance. That goal came with 10 minutes remaining in the game. Though tempers were a little frayed during the remaining minutes of the game, both teams are to be commended on their performance.

Referee Stan Tait of Montreal ably assisted by his linesmen, kept the game well under control. John Barnes, First Vice-President and chairman of the Challenge Cup Committee, presented the beautiful trophy to Greg Arnett, the Eintracht captain. Medals were presented to both teams at a reception following the game.

Leafs clear table at soccer banquet

It was of little surprise Saturday night at Teutonia Club when Alex Tufegdzych of Maple Leafs was named most valuable player of the Essex-Kent Soccer Association at the Association's annual dinner.

The MVP trophy was only one of several that Tufegdzych lugged home along with his Maple Leafs team-mates.

Leafs, perhaps the most dominant team in the history of EKSA, were presented with five championship cups.

Besides the first-division league and playoff trophies, Leafs also secured the Star Cup, the Association Cup and the Firemen's Cup. Only the Injured Player's Cup eluded them. It went to Italia.

Two Leaf players joined Tufegdzych in the individual winners' circle, Dmitar Sarapa as the first division's outstanding goaltender and Lothar Mueller as the first division scoring champion.

Manfred Michel of Teutonia "A" won the association's second most coveted award, being selected as the most *Sportsmanlike player*.

The two outstanding goaltenders in the second division were Hungaria's John Jurak in the West and Scots' Robert Mitchell in the East.

Firemen`s Cup another Leaf prize

Winding up a busy and successful weekend, Maple Leafs whipped Teutonia "A" 6-2 Monday afternoon at Windsor Stadium to capture their second straight Firemen`s Cup championship. Leafs, of course, brought home the Ontario Cup Saturday from Toronto through an 11-2 victory on the round in the two-game final with Toronto San Fili. With their scoring ace Alex Tufegdzych being rested, Maple Leafs still had too much power for Teutonia in the sporting feature of the annual Firemen`s Field day celebrations. Teutonia`s Dennis Jorgenson and Werner Machnik blew excellent scoring chances in the first five minutes and after that Leafs regrouped to take over. A move by Julijan Stoja, working in from the wing to give goalie George Breckner no chance, opened the scoring at 11 minutes. Then at 23 minutes, Dragan Nestorovic, replacing Tufegdzych, set up Neil Stewart for a slam-bang goal. Teutonia finally got one back at 38 minutes as Jimmy Smith put Machnik into the clear and he gave Dmitar Sarapa no chance. Breckner, who made a fine save on Stoja just before the interval, robbed Stewart after the second half began but there was no way he could hold off Leafs forever. At 14 minutes Stanko Bogdanovic converted Stewart`s pass and three minutes later Nestorovic scored with a short shot on another Stewart`s pass. Manfred Michel cut the Lead to two at 29 minutes, moving through the Leaf defense and around Sarapa neatly. Agenor Ferreira made it 5-2 at 32 minutes and with two minutes remaining Nestorovic scored his second, again on a final pass from Stewart.

Serbs click on penalty kicks

Serbia and Hungaria must have been tired when it was over. The two teams needed 90 minutes of regulation time, 30 minutes of overtime and 18 penalty shots each before their Ontario Cup district play-down soccer match at Windsor Stadium finally ended, with Serbia the victor. The final score was 3-3, with an 8-7 margin in penalty shots for the Serbs. In another cup game at the stadium, Italia eked out 2-1 win over Hellenic and will meet Anglo in semi-final play Tuesday. Serbia tackles the high scoring Maple Leafs the same night. Hungaria got on the score sheet first with with a little help from Serbia`s Velko Petroski in the seventh minute. Petroski put the ball into his own net attempting to clear a pass from Alex Harris of Hungaria. At 38 minutes Mirko Vujosevic neatly beat Van Niforos from close in to tie the match. The Serbs stormed back in the second half, scoring two quick goals, in the first and fifth minutes. Ljubomir Stankovic was the marksman on both occasions. The Hungarians narrowed the deficit five minutes later when Steve Toth scored from a goalmouth scramble. Dino Brotto`s header in the 74th minutes momentarily staved off elimination for the Hungarians.

In the first batch of penalty kicks, Serbia missed on its second of five tries; Hungaria being foiled on the third of five for 4-4 standoff.
In the second go at it, Hungaria missed on the fourth attempt and Serbia ended with a perfect slate.

Serbs clinch West title

Windsor Star, June 1971

Windsor Serbs overcame an early own goal and rallied to clinch first place in the West division of the Southwestern Ontario Soccer League Friday night.

Serbs' 3-1 triumph over Teutonia at Mic mac Park wrapped up the division title and qualified them to meet either Hellenic or Croatia for the league championship.

Slobodan Topalovic had the misfortune to score into his own net midway in the first half but it proved to be the only score Teutonia, also bidding for the division crown, could put on the board.

Early in the second half Topalovic atoned by scoring Serbs' first goal and the issue stayed that way until the last few minutes when Serbs broke it open.

Ivan Horvat got the winner with five minutes left and a minute later Pero Kovacevic added the clincher.

The win left Serbs with a 16-1-3 record, two points ahead of both Teutonia and Inter Calabria who wound up with 15-2-3 records.

Serbs extend streak

Windsor Serbs continued their unbeaten march in the Southwestern Ontario Soccer League Thursday evening with a 5-1 victory over SS Italia.

Alex Tufegdzych and Serbo Topalovic scored first-half goals to lead Serbs to victory.

In the second half, Ivan Horvat struck from 12 yards on a pass from Tufegdzych, then Topalovic notched his second and Pero Kovacevic completed Serbs scoring.

Kovacevic shines for Serbs

Pero Kovacevic scored three times to lead Windsor Serbs to an 8-2 win over Budapest in Southwestern Ontario Soccer League action Thursday.

Alex Tufegdzych scored twice for the winners with Srbo Topalovic, Jovan urukalo and Vanco Cirovski adding singles.

George Sapardanis and Alex Harris replied for Budapest, who trailed 3-0 after first half.

Serbs scuttle Croatia

Serbs triumphed in the first showdown for top spot in the Western Ontario Soccer League Sunday night with a 4-3 decision over Croatia.

Prior to the game, the two had been tied with unbeaten records after three games but Serbs raced to a 3-1 half-time lead and then held on for the win.

Alex Tufegdzych led Serbs with three goals and Srba Topalovic had the other. Tony Tiselj scored two for Croatia with the other going to Steve Semenski. Two by Tufegdzych and one by Topalovic gave Serbs their early lead after Semenski had opened the scoring in the game after only four minutes.

Tufegdzych put Serbs ahead 4-1 early in the second half, but Tiselj brought his club from behind with two in 10 minutes.

In the other game, Guy Ricardi, Paul Fotia and Neil Stewart scored for Italia before Sarnia`s Brian Spowart scored his club`s only goal with five minutes to play.

The victory moved Italia into third place, four behind Serbs and two back of Croatia.

Hungaria defused by Serbs

The lights literally went out on Hungaria in the Southwestern Ontario Soccer League match at Windsor stadium Thursday evening.

Hungaria were trailing Windsor Serbs 5-1 en route to their sixth straight defeat of the season when the lights were doused during a brief downpour.

Although the game was not completed it will stand as a Serb victory.

The win by the Serbs kept them in a third place tie with Teutonia who defeated cellar-dwelling Italo-canadians 1-0 in the opening game of the doubleheader.

Srba Topalovic had a pair for the Serbs with singles going to Slobodan Burzan, Nick Ianev and Kostadin Jovanovski.

Serbs tarnish Italia glitter

Italia suffered its first loss of the season but held onto first place in the Eastern division when they were shaded 2-1 by Windsor Serbs in Southwestern Ontario Soccer League soccer play Tuesday night at Windsor Stadium.

Nenad Jokic opened scoring for the Serbs seven minutes into the first half by putting the ball into the top left corner off the crossbar.

At the 40 minute mark, the Serbs went ahead 2-0 on a free kick by Slobodan Topalovic. He hit the centre of the net just under the crossbar from 30 yards out.

Windsor Serbs crush Scots 6-1

Alex Tufegdzych scored three times Sunday as Windsor Serbs remained unbeaten in the Southwestern Ontario Soccer League with a 6-1 triumph over Windsor Scots.

Srba Topalovic added a pair for the Serbs who have now won 10 straight and lead second place Hellenic by seven points.

Nenad Jokic scored the other goal for Serbs with Pat Mcnelis replying for Scots on first - half penalty shot.

Italo no match for Serbs, 7-1

While SS Italia and Budapest had a hard-fought soccer game Tuesday at Wigle Park, Windsor Serbs had an easy time against Italo Canadians in Southwestern Ontario League play.

Alex Tufegdzych scored two goals to lead Serbs to a 7-1 romp over Canadians. Single Windsor goals went to Nenad Jokic, Jovan Urukalo and Pero Kovacevic.

Serbs` championship first since 1971

Serbs wrapped up their first Southwestern Ontario Soccer League championship since 1971 Friday night at Wigle Park by edging Hellenic 3-2 and winning the two-game, total-goals final 5-2.

Ian Guthrie of the losers produced the lone goal of the hard-fought second half. They had triumphed 2-0 in the series opener Thursday night with Branko Jovanovski scoring for both of their goals.

Branko Vitanovski, Ivan Horvat and Pero Kovacevic tallied Serb goals in the first half. George Psishogios replied for Hellenic.

Шампиони лиге SWOSL 1979

*Испред: Милан Крагујевац, Stephen Hart, Иван Хорват, Ал Салла,
Бранко Јовановски и Зоран Давидовић*

*Стоје: Бора Ђуп, Слободан Бурзан, Јулијан Стоја, Ненад Јокић, Слободан Грбић,
Paul Parkinson, Слободан Топаловић, Аллан Норе и Перо Јокић*

Serbs run streak to five victories

Serbs maintained their unbeaten record in the Western Ontario Soccer League Saturday with a 2-0 victory over Chatham city.

The victory left Serbs in first place with five wins. Croatia is second with eight points after a 5-3 triumph Sunday over Sarnia City with Hellenic tied for fourth with Italia after a 2-0 victory over their rivals Saturday.

Serba Topalovic opened the scoring for the Serbs on a pass from Julijan Stoja in the 69th minute.

Stoja`s pass eluded Chatham goalie John Van Helden and Topalovic slid the ball to the empty net.

Topalovic set up the second Serbs` goal five minutes later when he teamed up with Pero Kovacevic, who took the pass 10 yards out and drilled a shot off the crossbar into the net. Chatham`s only good scoring chance came with 15 minutes to play when centre forward Mirko Petrak outran Slobodan Topalovic of Serbs for a loose ball but his quick shot was handled easily by goalie D Mitar Sarapa.

Flare-up mars Serbs` streak

Windsor Serbs remained unbeaten on the field in the Western Ontario soccer League on the weekend.

However, the league leaders will have to wait until after a league meeting to find out whether their 3-1 triumph over Hellenic will stand.

The game at Wiggle Park Saturday night was abandoned by the officials after 30 minutes because of unruly fans. A league meeting will be held this week to discuss the outbreak and determine penalties should any be warranted.

Windsor Serbs semi-finalists for Star Cup

Windsor Serbs and Italo Canadians moved into the semi-finals of the Windsor Star Cup soccer competition Tuesday evening with victories at Windsor Stadium.

Serbs blanked Hungaria 4-0 and Italo Canadians defeated Calabria 2-0 to join Macedonia and Croatia in Thursday evening`s semi-finals. The two survivors will meet in the final at Windsor Stadium on Saturday evening.

Serbs took a 1-0 lead in their match on a goal by Nick Ianev when a pass from Serba Topalovic found him in the clear just at the edge of the penalty area.

Nick Miscevic struck twice for Serbs in four minutes midway through the second half to add to the lead.

His first came on a hard drive between a defender`s legs and then he fired home a rebound off the post from 18 yards. Nenad Jokic ended the scoring, again on a pass from Topalovic.

Serbs Star Cup finalists

In the Serbs-Macedonia contest, Topalovic got his first of the evening in the 25th minute, picking up a rebound off a defenseman to score from 11 yards away. The Serbs lead Macedonia 2-0 at half-time, their other goal coming from Kostadin Jovanovski. Topalovic scored two quick goals in the 16th and 18th minutes of the second half to give the Serbs a commanding 5-1 lead. He picked the top left corner from 20 yards out first time and followed that by shooting to the low left side from 18 yards away. Nenad Jokic, Pero Kovacevic and Vancho Cirovski also scored for the Serbs in the second half.

Serbs capture Star Cup, 2-1

Windsor Serbs captured the Windsor Star soccer cup competition Saturday with a 2-1 victory over Croatia at Windsor Stadium before 600 fans. Serbs, who occupy fourth place in the Southwestern Ontario League`s western division took a 2-0 half-time lead over the first-place opponents from the same division. They then held off a rally by Croatia in the second half. Srba Topalovic set up the opening goal for Serbs with a high pass from the right wing to Kosta Jovanovski. Jovanovski headed the ball high into the right corner of the net. Topalovic added the second goal six minutes later when he took a long pass from Nenad Jokic, raced down the right wing, cut across the penalty area and fired low shot into the left corner of the net. Thirteen minutes into the second half Jadran Vukorep put Croatia on the scoreboard with a penalty kick. Although Croatia applied pressure in the closing minutes they were unable to obtain the tying goal.

Serbs on move

Windsor Serbs continued on the trail to the Canada Cup Saturday with a 3-1 triumph over London Celtic. The win moves Serbs into the third round of Cup play, a sudden-death knockout competition that will decide a national senior amateur champion.

/The Windsor Star, Tuesday, August 2, 1977/

Serbs advance in Canada Cup

LONDON – Windsor Serbs moved into the third round of the Canada Cup soccer competition Saturday with a 3-1 win over London Celtic. A pair of goals by Julijan Stoja and one by Alexander Erdeljan gave Serbs the victory over the London First Division club.

/London Free Press, August 2, 1977/

The Canada Cup is a sudden-death knockout competition with the eventual winner declared the national senior amateur champion.

Canada`s other senior amateur champions will be decided after competition in the various provincial cups across the country.

Stoja, a left winger who played with Windsor Stars of the National League`s First Division last season, opened the scoring after seven minutes Saturday.

He took a lead pass from midfielder Milan Kragujevac and fired a 10-yard shot past goalkeeper Bill Lamont.

Erdeljan added to the score shortly after with a penalty shot after Pero Kovacevic had been tripped in the London penalty area.

Rob MacDonald put London back in the game midway through the second half, but Stoja wrapped up the scoring seven minutes later.

Serbs will play a side from Kitchener in the next round.

The Windsor Star, Saturday, July 30, 1977

Serbs to play Sunday

Windsor Serbs will meet Kitchener-Waterloo Olympics Sunday in the fourth round of the Canada Cup soccer competition.

Serbs moved into the fourth round in the knockout cup to determine Canada`s senior amateur champions with a 3-0 win over London Celtic Saturday.

The winner of Sunday`s game will compete in a four-team tournament in Toronto August 13-14. Other teams will be a Toronto representative, Sudbury and Ottawa.

The semifinals will be Friday with the final Saturday. All games will be at York Stadium.

This year`s Serbs` team is a combination of Serbia and Maple Leafs, who were Canadian finalists in 1970 and 1971. They were also Ontario and Eastern Canadian champions both years.

Included on the roster are a pair of players from Detroit and two from Yugoslavia, including Alexander Erdeljan who started this season with Windsor Stars of the National Soccer League. Missing from the line-up this weekend will be centre-forward Alex Tufegdzych. He is vacationing in Yugoslavia.

Sunday`s game is at Windsor Stadium at 7:00 p.m. (August 7, 1977)

Windsor team beats Celtic in Challenge Cup playoff

Windsor Serbians defeated London Celtic 3-1 in a Challenge Cup soccer playoff game at Celtic field in Lambeth Saturday. A pair of goals by Julijan Stoja and a penalty shot by Alexander Erdeljan, all in the second half, gave Windsor its margin of victory.

The Serbians play in the Western Ontario Soccer League,

Bob McDonald scored for Celtic, representing the London and District Soccer Association.

The Challenge Cup is a sudden-death knockout series with the eventual winner declared the senior amateur champions of Canada.

Stoja, a 22-year old left-winger who has played First Division soccer in Yugoslavia with Olympia Ljubljana and has had a trial with New York Cosmos of the North American league, opened the scoring in the seventh minute of the second half.

He took a long pass from midfielder Milan Kragujevac and beat Celtic goalie Bill Lamont on a 10-yard shot from a narrow angle.

Before Celtic had a chance to recover, Brantford referee Al Newsome called for a penalty shot against the London First Division team when Pero Kovacevic broke through two defenders and has his feet taken out from under him 10 yards in front of the Celtic goal in the eighth minute.

Lamont guessed correctly on the penalty, diving to his right, but Erdeljan`s low shot was good, just inside the post.

McDonald put Celtic back in the game in 23rd minute of the second half and Celtic had a dangerous rash broken up by the Serbian defense five minutes later with Windsor goalie Van Niforos well out of play.

Stoja put the game out of reach when he beat Lamont to the ball on another long pass and flicked the ball into the goal with 15 minutes remaining.

London Free Press, Monday, August 1, 1977

Serbs reach Ontario final

Pero Kovacevic`s three goals Sunday at Windsor Stadium helped Windsor Serbs whip Kitchener-Waterloo 6-1.

The win clinches a spot for Serbs in the Ontario finals of the Canada Cup soccer competition this weekend at Toronto.

Windsor Serbs qualified for the Ontario finals in the Canada Cup soccer competition with a 6-1 win over Kitchener-Waterloo Olympics Sunday at Windsor stadium.

Pero Kovacevic scored three goals in front of 750 spectators to send Serbs into the semi-finals Friday against *Hakoah* of the Metropolitan Toronto League.

The other semi-finalists at Toronto`s York stadium are Ottawa and Sudbury. The final will be played Saturday with winner entering the Canada Cup finals later this month.

Other scorers for Serbs, who turned in their best performance in eight years, were Julijan stoja, with two, and Ivan Horvat.

Predrag Begovic scored for Olympics in the second half, after Serbs had taken a 5-0 lead.

Kovacevic opened the scoring in the 15th minute with a fine solo effort and two minutes later Ivan Horvat scored on a pass from Branko Jovanovski.

Kovacevic added to the lead in the 28th minute, Stoja got his first goal on a pass from Serba Topalovic in the 30th minute and less than a minute after that Topalovic rattled shot off the crossbar from 30 yards.

Kovacevic`s third goal made it 5-0 a minute before halftime. Begovic scored for Olympics after 17 minutes of the second half and Stoja wrapped up the scoring three minutes later after taking a pass from Kovacevic.

Fans mob field, Star Cup destroyed

The Windsor Star Cup has perished after the outbreak of fan violence at a soccer game this season. Windsor Serbs lead Hellenic 2-1 Saturday with five minutes to play in the Cup final but the game had to be called when irate fans started throwing bottles and running onto the field.

The Windsor star Cup, first won in 1948 was smashed beyond repair and the police had to be called into Windsor Stadium for the third time this season to end the violence. No arrests were made.

The disturbance started when a Hellenic score was called back because the referee had blown the play dead. Fans tried tearing down the goal nets and they ripped off the corner flags in protest.

The Southwestern Ontario League will hold an emergency meeting Tuesday to try and resolve the problems but until then all future games in the league have been cancelled. Serbs were not awarded the championship because the referee said the game was never officially finished. A decision on that what will happen to the game will be made at the meeting Tuesday.

The Windsor Star, Saturday, August 22, 1976

SWOSL season all over

It`s all over for the Southwestern Ontario Soccer League – at least for this season.

The league, at a meeting Thursday evening, decided to cancel all remaining games after the referees refused to continue following the second attack on an official in four weeks. The executive will continue to function but will be concerned with bringing the club managements together in the hopes that a solution can be found to the recurring problems.

“We were sitting on a bomb with no real way of defusing it “, explained league President Art Bellamy Thursday night.

“I think it may work out for the best if we can sit down and work things out during the off-season”.

About a month ago the league held meetings to determine the fate of the Hellenic club after some of their fans went on a rampage, attacking the officials and destroying the Star Cup in a game against Serbs.

After this latest incident, the officials resigned leaving the league with no alternative but to suspend further play for the remainder of the season.

“Once again, the majority suffers”, said Bellamy. However, we felt we had to stop now before anybody got hurt.

“We`ve been lucky no one has been hurt, but it can`t last with the type of individuals we have coming to some of our games”.

Serbs were leading the Star Cup match 2-1 when some of Hellenic`s fans invaded the field.

The association has therefore awarded the game to Serbs whose players and fans played no part in the disturbance other than to try and protect the officials.

The Windsor star, June 4, 1977

Serbs bringing in Eintracht

By Marty Knack

Windsor`s Serbs Sports Club is willing to take an \$8,000 gamble to host a first-class soccer team.

Club president Zarko Jovanov and past-president Fedor “Fred” Rajic announced at a Friday noon press conference at the Richelieu Inn that West German side Eintracht

Braunsweig will play Serbs, members of the Western Ontario League, next Thursday night at Windsor Stadium.

Jovanov, who has known Eintracht coach Branko Zebec for about 30 years, talked to his old friend when the West Germans played in Ypsilanti, Mich, last Saturday night against Lazio of Rome and then convinced members of his club to take a chance on bringing in the European touring team. Eintracht is fulfilling tour commitments in Venezuela right now, is scheduled to play in Cleveland Monday night and will then play Toronto Metros, the North American League champions, in Toronto a week from Sunday.

“Without Branko Zebec`s help, we would not have the opportunity to play the game”, said Jovanov, “but the team has some time off between the games in Cleveland and Toronto”.

“it`s a little bit of luck and a little bit of friendship”, said Rajic.

Both officials with the Serbs admit their team is likely to be outclassed, but as Rajic put it: “They`ll (Eintracht) play more to exhibit and show individual finesse”.

Навијачи на утакмици “Виндзорски Срби”- “Ајнтрахт”

The Serbs had to guarantee the touring team \$6,000 and the figure grows with the incidentals that are necessary, such as a percentage to the Canadian Soccer Association, referees fees, advertising and the club`s expenses while here.

Tickets will be priced at \$5 for adults and \$2.50 for ladies and students if purchased in advance, with prices at the gate increased to \$6 and \$3, respectively.

EXHIBITION SOCCER

EINTRACHT BRAUNSCHWEIG
(WETS GERMAN VICE-CHAMPIONS)

VS

WINDSOR SERBS

Thursday, June 9, 1977 - 8 P.M.

WINDSOR STADIUM

The best team ever played in Windsor

Serbs lose 3-0

Windsor Serbs failed to score but pleased a large crowd of enthusiastic soccer fans at Windsor Stadium Thursday night, even though they dropped a 3-0 shutout decision to the touring West German side, Eintracht Braunschweig.

Attendance was 1200 as the powerful Germans had more trouble with an amateur side that they did in recent outings with pro and semi-pro teams in Cleveland and London. Eintracht had defeated a pro team in Cleveland 4-0 and London City of the National Soccer League 7-1.

Serbs had several chances to score, too, but couldn't quite break through the last line of defense set up by the visitors.

Stojanovic impresses local fans

By Andre Onorato
of The Gazette

The much-awaited Serbian White eagles of Toronto came to town to play the Quebec Selects and Cantalia on the weekend and the fans weren't disappointed.

The man everybody came to see was Momcilo Stojanovic, the Serbians' super striker. He lived up to his star billing as he scored hat tricks in each of the Serbians' 5-0 and 4-0 wins over the Selects and Cantalia respectively.

John Fahy scored the first and third Serbian goals to help Stojanovic topple the Selects. Against Cantalia, Stojanovic even managed to put his mark on the one goal he didn't score as he out-jumped Juan Monje to head a pass to Mladen Katic for an easy goal from inside the goal area.

It's been a long time since the local fans have been treated to such a show of strength.

The Windsor Star, Monday, June 28, 1976

Soccer Stars dominate play, but lose 2-1 to White Eagles

By Jim Nelson

"This club isn't as bad as our record (3-3-4) would indicate", manager Ken Stanojevic said of his Toronto Serbian White Eagles during the half-time break in Saturday night's National Soccer League first division rest at Windsor Stadium.

The White Eagles, although down to 10 players through much of the second half, went out to prove it, eventually stinging Windsor Stars 2-1 in a cliff-hanger watched by a crowd approaching 1,300.

The loss, only the second of the season for the Stars, dropped them behind White Eagles in the division standing, although the Toronto club has played twice more than Windsor.

Oddly enough, White eagles' chances soared after ejection of back fielder Steve Bosnjakovic for rough play 12 minute into the second half.

It was 1-1 at the time, as it had been at the half, but Eagles dropped into a defensive shell, utilizing delaying tactics, hustled outstandingly on defense and waited patiently for any break that might develop.

With five minutes left, the chance came.

Stars, now 3-2-3, were concentrating overly on offense in search of home victory when Mike Bakic controlled a ball on the right side and, with an open 25-yard lane, blasted a ball to the far corner that had Stars' goaltender Ian Moffat beaten from the point of contact.

White eagles broke on top after 12 minutes, Milan Zlatar penetrating down the left side on a fast breaker, crossing to outside right Mike Skoric, whose relay into the middle was pumped home by a diving Luis Bolea.

Perdo DaSilva tied it after 34 minutes, beating goalie Alex Geiger to a loose ball at the corner of the net and deftly flicking it back into the cords.

The score came off a long release by half-back Waldir DaSouza that Gus Moffat pushed ahead into the goal area when the Eagles messed up checking assignments.

Despite the edge of play, the Stars developed few good scoring chances, something they hope to remedy through signing of Victor Batista, who was one of four White Eagles released subsequent to contractual disputes last week.

Windsor Star, Thursday, July 13, 2004

By Dave Waddell - Star Sports Writer

Rebels rise to occasion

Miljevic scores twice in 6:3 win over Sabres. This time, there would be no surprises.

Ambushed by their own arrogance in an early season defeat by Sandwich, the Riverside Rebels gave the Sabres their full attention Wednesday.

The rebels pounded Sandwich with too much pace, power and possession in a 6:3 victory in WECSAA AAA boys cross-over elimination soccer action at St. Clair College.

"We'd heard they weren't very good and the guys didn't play the game with enough interest the first time", said Riverside midfielder Pero Miljevic, who had a pair of goals.

Sweeping attacks

Matched with the Rebels other midfield maestro, Sasa Markovic, the duo orchestrated a series of sweeping attacks.

Miljevic opened the scoring after five minutes with a rocket into the left corner from 18 yards.

Dressed in their all-black uniforms, the Rebels were fittingly putting on a cultured display that lacked only polished finishing.

The dangers of such casual finishing became shockingly evident when sandwich`s Chris Nelson scored against the run of play after 26 minutes.

However, Riverside substitute Matt Hayward, who proved quite the goal poacher in 20 minutes of work in the opening half, replied inside a minute. Four minutes later, Hayward converted Gorjan Stjepanovic`s sweeping cross from the right to reignite the rebel uprising.

"Getting that goal back was very important", Markovic said.

"If we didn`t do something fast, we could`ve got off our game`.

Miljevic put the contest out of reach with a penalty conversion 10 minutes into the second half that was earned when Markovic was hauled down in the box.

With both benches beginning to be used liberally, the game got a bit sloppy during a four-goal exchange that completed the scoring.

Sonny Hosseini and Jonathan Bekic struck for the Sabres while Stjepanovic and Milan Popadic replied for the Rebels.

Windsor Star, Thursday, July 20, 2004
By Mary Caton - Star Sports Writer

ST.ANNE 3 RIVERSIDE 2

Key save leads to winning boot

Dordevski seals win for St. Anne

The St. Anne Saints advanced to today`s city soccer championship by the slimmest of margins. Ninety minutes of regulation play against the Riverside Rebels decided nothing.

Two overtime sessions left the score tied 1:1. A round of penalty kicks failed to settle anything. It came down to sudden death penalty kicks and a diving save by Saints goalie Jim Hogan on the Rebels` fourth shooter, Ilija Djankovic, leaving the penalties even at 2:2. St. Anne captain Ryan Dordevski then drilled his penalty shot just inside the post to seal the win.

"I love penalty kicks. I`ve got a lot of confidence in them", said Hogan, who didn`t even play the game a year ago. "I played basketball and football so I really didn`t have time but I was talking to the (soccer) coach and he said he needed a goalie".

Тим "Виндзорски Срби" до 19 година освојио је првенство и плеј-оф ECSL 2002
Стоје: Горан Лазовић -пом.тренер, Џон Матовски, Милан Сарапа, Марко Бабић, Мат Топаловић
Крис Тсиавалис Александар Вукичевић, Александар Марулић, Љубиша Граовац, Петар Миљевић,
Немања Поповић, Дмитар Сарапа – тренер.
Испред: Шејн Топаловић, Игор Лазовић, Стеван Вукосављевић, Срђан Станић,
Ђорђе Прерадовић и Саша Марковић

Тим "Виндзорски Срби" 45+ Шампиони ECSL 2002
Стоје: Миленко Даниловић, Миле Кукурузовић, Мишо Јаневски, Душан Андрић, Младен Тојчић,
Тони Јаневски, Peter Efthymiou, Горан Манојловић, Горан Кнежевић, Ацо Милидраг,
Никола Заставниковић, Владо Василић, Срђан Пешић и Игор Приморац.
Испред: Данијел Обренић, Марк Вукановић, Миле Шкрба, Авдија Рамчиловић, Раде Шекарић,
Марко Томић, Блаж Мајетић, Мирко Тегелтија, тренер Горан Лазовић са унукама, Вања Приморац,?.
Недостају на слици: Давид Јелић, Андрија Јелић, Јанко Постић, Борислав Санковић и Душан Зубац.

Први тим "Виндзорски Срби" / Шампиони 2015 (ECSL)

*Стоје: Давор Новаковић, Кајл Добрић, Крис Бараслијевиќ, Петар Миљевић, Горјан Стјепановић, Gracian Codea, Дарко Павличевић, Кристијан Нединић, Славко Врховац, тренер.
Испред: David Newlands, Nolan Bernard, Jose Lermak, Lukas Sawiak, Oskar Da Silva, Hamza Mezahi, Mike Dangu. Недостаје на слици први тренер Срђан Пејућ.*

Windsor Serbs under 19 - 2017 ECSL Champions

*Back row: Dragan Glisic Manager, Aleksandar Stankovic, Isaiah Chesney, Hussein al-mousawi, Aleksandar Jeftic, Sergey Glisic, Jaksa Vulovic, ?, Stefan Matic, Luka Jokic, Hassan Zaitoun, Srdjan Pejic, coach,
Front row: Shane Topalovic coach, Al Iraqi, Aiden Mitrevski, Konnor Lowenberg, ?, Carlo Zambitto, Andrew Noade and Braiden Valey*

The Windsor Serbs 1999 boys under 15 unbeaten in The Windsor and District Soccer League Under 15 boys division in both the regular season and playoffs.

Front Row from left: Stefan Matic, Dylan Satto, Adrian Noade, Husein Al-Mousawi, Isaiah Chesney, Hassan Zaitoun, Brandon Lachin, Aiden Mitrevski, Andrew Noade.

Back Row: Team Manager Dragan Glisic, assistant coach Gorjan Stjepanovic, Sergey Glisic, Marko Popovic, Jaksa Vulovic, Elijah Williams, Martin Lopez, Aleksandar Stankovic, Luka Roganovic, head Coach Srdjan Pejic

The Windsor Serbs under 14 Boys soccer team won the Cedar Point Coster Classic 2013 Soccer tournament in Sandusky, Ohio.

Front row: Stefan Matic, Aleksandar Stankovic, Hassan Zaitoun, Isaiah Chesney, Adrian Noade, Husein Al-Mousawi, Andrew Noade.

Back row: Coach Gorjan Stjepanovic, Luka Roganovic, Dylan Satto, Marko Popovic, Martin Lopez, Jaksa Vulovic, Elijah Williams, Sergey Glisic, Lazar Radic.

Missing: Liviu Donescu, Rocco Guerrieri, Coach Srdjan Pejic and manager Dragan Glisic.

*Back row: Coach Shane Topalovic, Coach Srdjan Pejic, Mardin Lopez, Marko Popovic, Jaksa Vulovic, Marko Roganovic, Dylan Satto, Manager Dragan Glisic, Coach Gorjan Stjepanovic
Front row: Sergey Glisic, Aiden Mitrevski, A Lachinio, Isaiah Chesney, Andrew Noadem, Adrian Noade and Stefan Matic.*

*Back row: Marko Popovic, Stefan Matic, Husein al-mousawim, Darko Borovicanin, Aleksandar Stankovic, Connor Lowenberg, Mardin Lopez, Luka Roganovic, Slavko Vrhovac, coach
Front row: Sergey Glisic, Dyllan Satto, A Lachinio, Adrian Noade and Andrew Noade.*

*Славко Врховац, тренер; Стефан Матић, Јакша Вуловић, Марко Поповић, Сергеј Глишић
Livi Donescu, Дарко Боровичанин, Александар Станковић, Connor Lowenberg
Лука Рогановић, Mardin Lopez, Срђан Пејић, тренер, Драган Глишић, менаџер
Испред: Hussein Al-Mousawi, ??, Hasan Zaitoun, Isaiah Chesney, Dyllan Satto, Adrian Noade, Andrew Noade*

*Ова генерација јуниора популарно названих "Windsor Serbs 99" у периоду 2013-2018 године
освојила је безбројне трофеје на такмичењима у Онтариу и Мичигену.*

*Млади тим "Виндзорски Срби" 2001 године.
Стоје, с лева на десно: Мирко Вранешевић, тренер, Милош Вукићевић, Дејан Ђуровић
Ђорђе Јанкулов, Бојан Пикунла, Дејан Тегелтија, Дарко Павличевић, Горјан Стјепановић
Дејан Јовић, Милош Граовац и Славко Врховац.
Испред: Ведран Дабић, Стив Топаловић, Дејан Савић, Марко Врховац, Владо Стајић
Никола Вранешевић, Дејан Куљанин и Васо Глобаревић*

Славко Врховац своје богато искуство са фудбалских терена преноси на младе

Мирјана Вујановић и Славко Врховац са најмлађим полазницима школе фудбала

*Тренер Јован Шкара са тимом дечака – "Виндзорски Срби" 1984
 Стоје: Пађа Секулић, Шапе, Зоран Малешевић, Владо Крндија, Зоран Качаревић,
 Душан Шкара и Јован Шкара (тренер)
 Испред: Љубан Станковић, Вељко Шпирић, Н.Н., Александар Шево и Н.Н.*

Serbo-Canadians 1979

Улето 1979 године основан је у Виндзору спортски клуб "Serbo-Canadians".

Главни разлог за формирање овог клуба била је потреба за постојањем једног другачијег спортског друштва који би се бавио првенствено организовањем активности за старије играче, ради рекреације, али и за одржавање сусрета са другим српским клубовима у Канади и САД.

Иницијатива за формирање овог клуба потекла је од неколицине "старијих" спортиста на челу са Ђорђе Величковићем - Вељом, који се раније бавио искључиво рагбијем.

Овај клуб је, као први корак у свом постојању, организовао Меморијални фудбалски турнир у знак сећања на заслужне спортске раднике Душана Манојловића и Жарка Јованова.

Учесници турнира били су фудбалски ветерани SS "Italia", "Teutonia", "Windsor Scots" и "Serbo Canadians". Победник је била екипа Италијана.

На банкету који је одржан након турнира у "Michael's Tavern", оживљена су сећања на два велика и заслужна спортска прегаоца: Душан Манојловић је био оснивач и први председник клуба "Maple Leafs" а Жарко Јованов први председник с.к. "Виндзорски Срби" и оснивач првог професионалног фудбалског клуба у Виндзору, члана прве Националне лиге Канаде - "Windsor Stars", а истицали су се и као друштвени радници и помагачи бројних српских организација и друштава.

Намера је да овај турнир постане традиционалан и да се одржава сваке године.

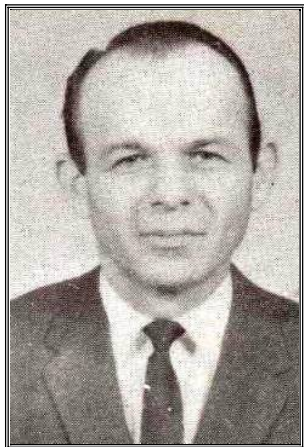
Од самог почетка постојала је жеља да се клуб зове "Београд", али превагнуло је мишљење да је прикладније "Serbo-Canadians".

Име "Београд" се користило само током одржавања горе споменутог турнира, а онда се коначно прихватио назив "Виндзорски Срби" из разлога да се не ствара ривалитет, а да би се лакше организовали и деловали под једним заједничким именом.

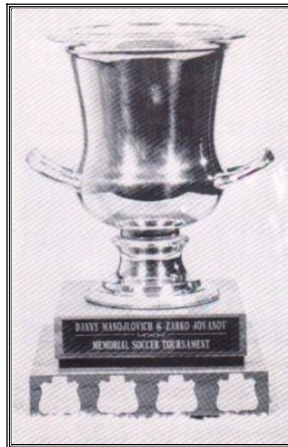
Идеје да се сусрети са српским тимовима из Канаде и САД одржавају сваке године, по утврђеном распореду, наизменично у градовима који прихватају организовање ових турнира, постојале су и раније али су се најбољи услови за то стекли тек оснивањем овог клуба.

Први све-српски турнир на Северно-америчком континенту, одржан је 1993 у Виндзору, на теренима "Ford Testing Grounds" у непосредној близини цркве Грачанице.

Том турниру претходиле су две "пробне" утакмице са екипама Чикага (на игралишту Колеџа Ст. Клер), и тимом из Оквила на (Видовданском дану у Нијагари (1992)).

Душан Манојловић

Memorial Cup

Жарко Јованов

На састанку, на којем је донета одлука о оснивању овог клуба присуствовали су: Миладин Ристић, Ђорђе Величковић, Драган Митровић, Бранко Малешевић, Растко Ристић, Алекса Бабић, Слободан Бурзан, Мика Вучић, Милош Поповић, Љубинко Митић, Фрања Иванковић, Стив – Страшимир Милетић и Јереј Радиша Нинковић.

Сусрет тимова “Old timers” на првом меморијалном турниру у спомен Жарку Јованову и Душану Манојловићу одржаном у недељу 24 Јуна 1979 године уз учешће екипа: “Italia”, “Windsor Scots”, “Teutonia” и “Serbo-Canadians”. Победник је била екипа Италијана, а свечани банкет после турнира одржан је у ресторани “Цар Душан” којом приликом је уручен трофеј победнику уз пригодан програм.

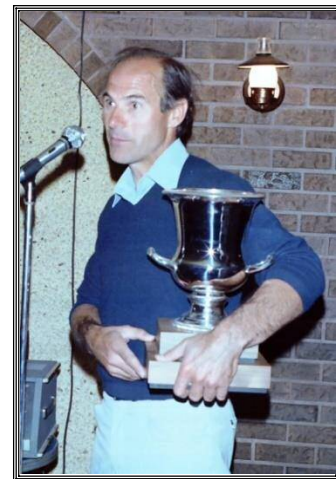
Оснивачки одбор:

С лева на десно: Миладин Ристић, Ђорђе Величковић, Љубомир Митић, Фрања Иванковић, Алекса Бабић, Мика Вучић, Слободан Бурзан, Милош Поповић, Драган Митровић и Растко Ристић. Недостају на слици: Јереј Радиша Нинковић, Страшимир Стив Милетић и Бранко Малешевић (који је снимио овај скуп).

Турнир је протекао у правом спортском духу, а лепо расположење са терена наставило се и на банкету, уз богату трпезу и пригодан програм.

Шкоти су пријатној атмосфери допринели свирком на чувеним шкотским гајдама, а капитен победничке екипе Италије, некада капитен Мепл Лиф-а на походу ка финалу Купа Канаде, Иларио Бонторин, предао је тек освојени трофеј удовицама Милки Јованов и Божани Манојловић на чување до следећег турнира. Овај џентлменски чин победника био је топло поздрављен од присутних. Представници учесника турнира захвалили су на добро организованом турниру и обећали своје учешће и на следећим окупљањима.

Јереј Радиша Нинковић и Мики Вучковић Шкотске гајде

Иларио Бонторин

Ваља овом приликом споменути да је популарни "Поп Радиша" много допринео при стварању овог клуба али је зато наишао на неразумевање код црквене управе па је због тога испаштао.

*Тим "Виндзорски Срби" 1988 године (Inter City League)
 Стоје: Владо?, Милан Пеџарски, Јовица Урукало, Слободан Топаловић,
 Авдија Рамчиловић, Славко Врховац, Стеван Лакић и Богдан Павлица
 Испред: Иван Хорват, Слободан Давидовић, Срба Топаловић, Саша Бирчаковић,
 Милан Дошен, Дени Бабић.*

*Лондон 2000
 Милан Вулетић, Драган Вулетић, Јово Марјановић, Миле Кукурузовић, Младен Вуковић,
 Стеван Лакић, Авдија Рамчиловић, Раде Шекарић, Славко Врховац, Слободан Ђуђуз,
 Дане Бруић, Владо Јовић,
 Испред: Блаж Мајетић, Владимир Којевић, Срба Топаловић, Горан Миљевић,
 Јереј Радиша Нинковић, Душан Вукичевић и Бил Вукановић.*

Српско - Северно-Америчко Фудбалско Удружење 1998
Serbian North - American Soccer Association 1998

СРБИЈАДА

Тимови Чикага и Виндзора пред пријатељски сусрет у Виндзору 1992

Виндзору је припала част да организује први турнир српских фудбалских клубова Северне Америке, граду у коме је основан први српски фудбалски клуб на континенту, "Бели Орлови" 1949. Од тада траје једна лепа традиција, сваке године турнири постају све посећенији, стичу се нова и обнављају стара познанства и пријатељства међу нашим људима а прикупе се и знатна материјална средства за добротворне сврхе.

Тимови се формирају и такмиче по договореном формату на основу старосне границе. Учесници на овим турнирима су градови: Виндзор, Хамилтон и Нијагара, (Онтарио), Ванкувер, (Бритиш Колумбија) из Канаде, Милвоки, (Висконсин), Кливленд, (Охајо), Чикаго, (Илиноис), Меса (Аризона), Петерсон, (Њу Џерси), Ст. Петерсбург, (Флорида), Феникс (Аризона) и Акрон (Охајо) из САД.

*Турнири су почели у Виндзору 1993 године, а пет година касније озваничени су под именом **Српско Северно-Америчко Фудбалско Удружење / Serbian North American Soccer Association**, Али најчешће се користи назив "Србијада".*

Тимови "Виндзорских Срба" на првом турниру Српских клубова Северне Америке у Виндзору 1993

Тим 30 +

1. Бабић Алекса
2. Брујић Дане
3. Дошен Милан
4. Фантинић Силвио
5. Грмуша Ранко
6. Хорват Иван
7. Јокић Ненад
8. Јокић Петар
9. Карановић Душан
10. Лакић Стеван
11. Марић Миле
12. Марковић Драган
13. Митровић Драган
14. Пеџарски Милан
15. Поповић Милош
16. Ристић Миладин
17. Сарапа Дмитар
18. Штрбац Ђорђе
19. Танасијевић Будимир
20. Тодоровић Горан
21. Топаловић Срба
22. Топаловић Слободан
23. Величковић Ђорђе
24. Врховац Славко
25. Вучковић Миодраг
26. Вукосављевић Драган

Тим "А"

1. Atene Uchenna
2. Бабић Дени
3. Dingulescu John
4. Фрањо Владимир
5. Jaroszewicz Peter
6. Јелић Давид
7. Јелић Андрија
8. Јокић предраг
9. Јовановић Драган
10. Koontz Donald
11. Мишчевић Дејан
12. Рамчиловић Авдија
13. Станковић Љубан
14. Томовић Ђоко
15. Вукановић Марко

Тим "Б"

1. Богдановић Ненад
2. Брковић Богдан
3. Богуновић Дејан
4. Илић Мића
5. Јелић Алекса
6. Јоксић Драган
7. Крндија Владо
8. Секулић Марко
9. Секулић Петар
10. Стајић Александар
11. Шпирић Вељко
12. Станојловић Тома
13. Видаковић славко
14. Воркапић Марко

Домаћини Турнира:

1. Величковић Ђорђе
2. Марић Миле
3. Бабић Алекса
4. Ристић Миладин
5. Врховац Славко
6. Марковић Драган
7. Танасијевић Будимир
8. Поповић Милош
9. Пеџарски Милан
10. Сарапа Дмитар
11. Лакић стеван
12. Штрбац Ђорђе
13. Јоксић Драган
14. Брујић дане
15. Јокић Петар (Пера)
16. Јокић Ненад
17. Карановић Душан
18. Јојић Милош
19. Митровић Драган
20. Фантинић Силвио
21. Вучковић Миодраг
22. Вулетих Милан
23. Тодоровић Горан
24. Видаковић Славко
25. Вукосављевић Драган
26. Тимотијевић Саша
27. Добрић Драган
28. Сенић Раде

“Виндзорски Срби” Тим “А” / Србијада Виндзор 1993

Стоје: Алекса Бабић, Иван Хорват, Љубан Станковић, Милан Вулетић, Uchene Атене, Славко Видаковић, Давид Јелић, Душан Бабић, Дмитар Сарапа,??, Ђока Томовић и Петар Јокић.

Испред: Драган Јовић, Вељко Шпирић, Милета Цветковић, Тома Станојловић, Авдија Рамчиловић, Johnny Dencelescu, Марко Вукановић, Андрија Јелић,

“Виндзорски Срби” Тим “Б” 30+ / Србијада Виндзор 1993

Стоје: Иван Хорват, Дане Бруић, Драган Матијевић, Дмитар Сарапа, Стеван Лакић, Миладин Ристић, Миле Марић, Милан Пеџарски, Ђорђе Величковић и Милош Поповић.
Испред: Јовица Урукало, Јулијан Стоја, Станко Богдановић, Славко Врховац, Драган Јоксић, Ненад Јокић, Eric Keller, Срба Топаловић и Алекса Бабић

FIRST SERBIAN NORTH AMERICAN SOCCER TOURNAMENT IN WINDSOR IS A GREAT SUCCESS

Windsor, Ontario – There was fierce competition on the field, exuberant cheers from fans, and lots of food and spirits consumed to the tunes of Serbian folk music. Such were the sights and sounds marking the first Serbian North American Soccer Tournament in which 17 teams from across the US and Canada convened in Windsor, Canada over the July 4th weekend to vie for the tournament trophy. The United Serbs / Delije, who travelled across the continent from Los Angeles to play at this premier tournament, took home the shiny, first-place trophy. They defeated the United Serbs of Milwaukee in penalty shots after a tie game. United Serbs of Chicago placed third among league teams after 2 days of competition.

Thirteen Serbian communities were represented at the Windsor event by 17 teams in 2 divisions: Over 30 and League. United Serbs of Chicago took first place in the Over 30 division with Karadjordje of Cleveland and Windsor Serbs trailing in second and third place.

“People thought this was the greatest event in sports for Serbs in North America”, exclaims tournament organizer George Velickovic. “We had tournaments before, but this is the first formal tournament that’s been organized like this.” While such an event had been discussed casually for years, it wasn’t until last year’s meetings during regional tournaments held in Windsor on July 4th weekend and subsequently in Chicago over the Labor Day weekend, that a clear strategy for the tournament emerged.

“We sent out invitations to all teams across North America that we knew existed,” explains Velickovic.

“And we were thrilled with the response.”

A total of 201 League and 106 Over 30 players participated in this year’s tournament.

They represented the following cities: Los Angeles, Phoenix, Detroit, Chicago, Seven Hills (Ohio), Milwaukee, East Chicago (Indiana), South Chicago, Toronto, Vancouver, London (Ontario), Hamilton (Ontario) and host city Windsor.

As the first hosts of this very significant sports event, the Windsor Serbs under the direction of club president Mile Maric and organizer George Velickovic, took every precautions to ensure its success. With a string of activities including banquets and entertainment at the local Serbian Community Centre, fans and players alike were kept busy throughout the 3 days event. Over 2000 people took part in the festivities.

For their flawless organization and great planning, the Windsor hosts got rave reviews from all their guests.

But Velickovic is eager to spread credit among all those who participated in organizing and executing the vent.

“We had a good reputation for organization and that helped as in being selected as hosts for this tournament, says Velickovic. “But you also need the support of the community to make it a success. We had some 140 volunteers involved in everything from fundraising, food services, security and ticket sales. Adding to the event success was help we received from organizations such as the Serbian Youth Church Choir and the young Chetniks.”

Praise and gratitude for a job well-done came in many forms for days after the tournament ended. Velickovic and Maric both received numerous telephone messages and faxes from guests such as Misko Lipovac, a player from the Los Angeles team United Serbs/Delije.

In a fax sent to Velickovic, he says:

“Again, I would personally like to thank you for your friendship and the time taken to put up with all the guys from Delije, and especially for the warm welcome you gave us.”

Following a large and very spirited reception banquet on Friday, July 2 at the Serbian Community Centre, the teams and their supporters congregated on the field Saturday morning for a formal ceremony which signaled the beginning of the first round of games.

The American star spangled banner waved beside the Serbian tri-colors and the Canadian red maple leaf, as all three national anthems were heard.

“Let this sports tournament be an honorable battle between friends that ends in a good will,” said Reverend Zoran Milosevic of Windsor’s Saint Dimitrius Church in an address which marked the opening of the games.

Rev Milosevic was joined by Reverend Bozo Bakajlic of Windsor’s Gracanica church in a short prayer and blessing preceding the games. The honor of kicking of the first ball in this tournament was reserved for 6 year-old Adam Grmusa whose late grandfather Dusan Manojlovic was instrumental in organizing Windsor’s soccer club more than two decades ago.

Division qualifying games got under way at 10 a.m. and continued throughout the day on four playing fields at the Windsor Soccer Club. A grueling day on the field in temperatures hovering above 90 degrees, was followed by Saturday evening’s banquet at the Serbian Centre which brought more good times for all those who attended. Coordinator George Velickovic presented each team with memento from the host club. Team captains filed up one by one to receive the beautifully executed blue satin banner with gold braiding marking the dates and location of this year’s tournament. Semi-final and final games were played Sunday morning and the afternoon followed by awards presentation at the Serbian Centre. In the festive ambience of the banquet hall, glasses were raised to songs such as “*Bosno Moja*” and “*Vidovdan*” and toes tapped to the beat of the Serbian *kolo* as both new and old friendships were reinforced.

Next year the Serbian North American Tournament will move to Milwaukee, Wisconsin where it will take place over the Labor Day weekend. The location was unanimously endorsed at a meeting of team presidents who agreed to honor the 30th anniversary of the *United Serbs* of Milwaukee

soccer club by naming them hosts of next year’s soccer extravaganza.

The tournament will coincide with the team’s anniversary celebration.

*Част да организује први турнир
припала је Виндзору*

*Благослов свештеника цркве Грачаница
о. Мирољуба Тодоровића*

“SRBIJADA” Cleveland, Ohio 1995
WINDSOR SERBS TEAMS OFFICIAL PLAYER ROSTER

Open Division 1

1. Goran Dresic	1970
2. Roberto Agostini	1963
3. Dave Gombar	1970
4. Peter Efemio	1971
5. Predrag Jokic	1967
6. Milan Vuletic	1964
7. Dragan Vuletic	1972
8. Milan Korac	1963
9. Dragan Jovanovic	1970
10. Marko Tomic	1964
11. Mladen Calija	1974
12. Novica Kovacevic	1965
13. Milan Kapetanovic	1964
14. Predrag Janevski	1964
15. Nikola Malic	1965
16. Sasha Culum	1970
17. Dusan Sekulovic	1967

Team Coach: Milan Crevar
Team Manager: Branko Polovina
Club President: Mile Maric

30+ Division

1. Aleksa Babic	1939
2. George Velickovic	1945
3. Mile Maric	1943
4. Milan Pecarski	1956
5. Stevan Lakic	1954
6. Ranko Grmusa	1952
7. Ivan Horvat	1950
8. Nenad Jokic	1952
9. Dane Bruic	1957
10. Miodrag Vuckovic	1943
11. Slavko Vidakovic	1963
12. Dejan Bogunovic	1962
13. Milija Ilic	1964
14. Nenad Jovanovic	1962

Open Division 2

1. Danny Babic	1964
2. Goran Stojanovski	1965
3. Andrew Jelic	1971
4. David Jelic	1969
5. Carlos Da Gloria	1968
6. Louie Stankovic	1972
7. Dimitar Jovanovski	1974
8. Steven Nagy	1959
9. Djoko Tomovic	1966
10. Dragan Jovic	1968
11. Aleksandar Stajic	1965
12. Veljko Spiric	1966
13. Branko Dimitrijevic	1960
14. Amene Uchenna	1969
15. Steven Flay	1968
16. Darko Bolehradski	1974

Team Coach: Vlado Kojovic/Nenad Jokic
Tim Manager: Nenad Jokic
Club President: Mile Maric

15. Milovan Vuicic	1939
16. Slavko Vrhovac	1954

Team Coach: Stevan Lakic
Team Manager: Stevan Lakic
Club President: Mile Maric

Тимови "Виндзорских Срба" на другом турниру Српских клубова Северне Америке у Виндзору 2002

Тим "Опен 1"

1. David Aguilar
2. Gianfranco Scipione
3. Адамовић Александар
4. Ђаковић Влатко, тренер
5. Ђуровић Бошко
6. Јелић Давид
7. Јокић Петар, менаџер
8. Јовић Владо, помоћни тренер
9. Лазич Жарко
10. Лазовић Игор
11. Мрђа Данило
12. Митровић Ђорђе
13. Наумовски Влатко
14. Новаковић Давор
15. Огризовић Стеван
16. Пејић Срђан,
17. Поповић Никола
18. Приморац Игор
19. Савић Богдан
20. Томовић Ђоко

Тим "Опен 2"

1. Бабић Марко
2. Бајић Анђелко
3. Дерета Александар
4. Ђанковић Ђуро
5. Граовац Љубо
6. Ђуровић Дејан
7. Калвачев Ђорђе
8. Кожул Давор
9. Марковић Саша
10. Марунић Александар
11. Миљевић Петар
12. Митревски Џон
13. Прерадовић Ђорђе
14. Сарапа Дмитар, тренер
15. Станић Срђан
16. Топаловић Мат

17. Топаловић Шејн
18. Tsiavalias Chris
19. Вукићевић Александар
20. Вукосављевић Драган, тренер
21. Вукосављевић Стеван

Тим 30+

1. Бабић Дени
2. Беатовић Мики
3. Ченић Раде
4. Дејановић Бранко
5. Димитријевић Бранко
6. Јелић Андрија
7. Јоксич Драган
8. Јовановић Драган
9. Јовановић недељко
10. Кукурузовић Миле
11. Цебара Мирослав
12. Огризовић Стево
13. Пантић Бранко
14. Пантић Зоран
15. Рамчиловић Авдија
16. Шекарић Раде
17. Тегелтија Мирко
18. Видаковић славко
19. Вулетич Милан
20. Зубац Душан

Тим 40+

1. Андрић Душан
2. Бабић Алекса
3. Бруич Дане
4. Ђућуз Слободан
5. Дошен Милан
6. Јовановић Недељко
7. Јокић Ненад
8. Јовић Владо
9. Којовић Владо
10. Лакић Стеван
11. Лазовић Горан

12.Мајетић Блаж
13.Марјановић Јово
14.Милидраг Ацо
15.Поповић Мићо
16.Сарапа Димитрије
17.Шкрба Миле
18.Величковић Ђорђе

19.Веселиновић Слободан
20.Видаковић Славко
21.Вранешевић Мирко
22.Врховац Славко
23.Вукановић Бил
24.Вуковић Младенко

“Виндзорски Срби” Тим 40+ / Србијада Виндзор 2002

Стоје: Мирко Вранешевић, Слободан Веселиновић, Слободан Ђућуз, Стеван Лакић, Димитар Сарапа, Душан Андрић, Владо Јовић, Вилијам Вукановић, Млађо Вуковић, Блаж Мајетић, Миле Шкрба, и Славко Врховац Испред: Душан Вукићевић, Недељко Јовановић, Милан Дошен, Девојчица Ванеса Врховац, Горан Миљевић, Ненад Јокић, Владо Којовић, Ацо Милидраг, Дане Бруић и Авдија Рамчиловић

Windsor Serbs soccer club established: May 3, 1973

Club Leadership 2002

Slavko Vidakovic, President
Petar Jokic, Vice-president
Stevan Lakic, Vice-president
Mirko Vranesevic, Vice-president
Bill Vukanovic, Treasurer
Branko Dimitrijevic, Secretary
Dusan Andric, Director
Miso Neskovic, Director
George Velickovic, Advisor
Mile Maric, Advisor
Aleksa Babic, Advisor

Турнири Српских Фудбалских клубова Северне Америке

Serbian Soccer Tournaments North America

“Србијада” 1993 – 2023

“Windsor Serbs” Best scores:

		open	30+	40+	50+	Junior
1993	Windsor, ON		3			
1994	Milwaukee, WI					
1995	Cleveland, OH					
1996	Chicago, IL					
1997	Mesa, AZ					
1998	Hamilton, ON			2		
1999	Chicago, IL			1		
2000	Milwaukee, WI			1		
2001	Paterson, NJ			1		
2002	Windsor, ON			1		
2003	Cleveland, OH			2		
2004	Milwaukee, WI			2		
2005	Niagara Falls, ON			1		
2006	St. Petersburg, FL			1		
2007	Vancouver, BC					
2008	Hamilton, ON					
2009	Cleveland, OH					
2010	Phoenix, AZ					
2011	Chicago, IL				1	
2012	Paterson, NJ					
2013	Akron, OH				2	1
2014	Milwaukee, WI					
2015	Vancouver, BC					
2016	Orlando, FL					
2017	Chicago, IL					
2018	Cleveland, OH					
2019	Chicago, IL					
2020	Not played/Covid	-	-	-	-	-
2021	Parsippany, NJ					
2022	Akron, OH					
2023	Chicago, IL					
						bm/*

“Виндзорски Срби” 40+ Шампиони / Србијада Чикаго 1999

*Задњи ред: Славко Фрковић, Erik Keller, Славко Врховац, Стеван Лакић, Дане Бруић и Ђорђе Величковић
Средњи ред: Ранко Грмуша, Димитар Сарапа, Бранко Судар, Милан Црвар, Блаж Мајетић,
Владо Цветковић и Миле Марић. Први ред: Мики Вучковић, Драган Јоксић, Ненад Јокић, Милета
Цветковић, Недељко Јовановић и Алекса Бабић.*

Учесници из Виндзора на Србијади у Ванкуверу 2015 године.

*На слици: Срђан Пејић, Славко Врховац, Lukas Sawiak, Петар Миљевић, Ђуро Банковић,
Миша Нешковић, Давор Новаковић, Миша Јаневски, Саша Марковић, Игор Приморац итд.*

*Тим "Виндзорски Срби" преко 40 година, Финалисти Србијаде 2011 (Чикаго)
Шест пута освајачи трофеја Србијадеи два пута вицешампиони*

*Стоје: Дане Бруић, Славко Врховац, Душан Андрић, Дмитар Сарапа,
Владимир Којевић, Маринко Новаковић (Milwaukee), Стеван Лакић,
Никола Златар, Мишо Нешковић и Миле Шкрба.*

*Испред: Славко Видаковић, председик клуба, Раде Обренић,
М, Цветковић, Д. Матијевић, Ацо Милидраг, Млађо Вуковић и Блаж Мајетић.*

"Виндзорски Срби" преко 30 година, шампиони Меморијални турнир, Кливленд, Охајо 2015

*Стоје: Никола Заставниковић, Марко Томић, Lukasz Sawiak, Давор Новаковић,
Горан Кнежевић, Ђуро Ђанковић, Мат Топаловић, Сирѓани, Данијел Обренић,
Испред: Петар Миљевић, Peter Eftimou, Милош Бачко, Срђан Пејић, Владо Василић,
Шејн Топаловић, Пеђа Вучак, Немања Петровић и Мишо Јаневски*

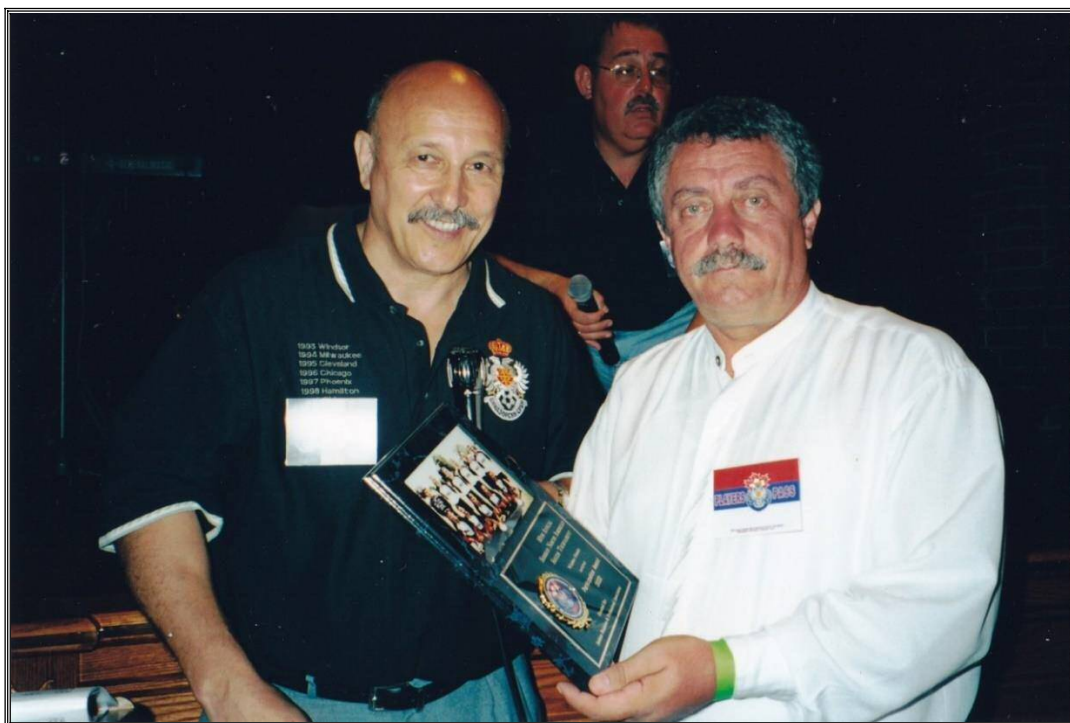

*Прва Јуниорска "Србијада" 2013 у Акрону, Охајо.
Јуниори клуба "Виндзорски Срби" до 14 година - први шампиони прве Јуниорске "Србијаде"*

"Srbijada" 2013, Akron, Ohio, Windsor Serbs U14 team Champions

*Back row: Coach Srdjan Pejic, Elijah Williams, Sergey Glisic, Marko Popovic, Jaksa Vulovic, Dylan Satto, Luka Roganovic, Mardin Lopez, Manager Dragan Glisic
Front row: Stefan Matic, Hassan Zaitoun, Isaiah Chesney, Hussein al-mousawi, Adrian Noade and Andrew Noade.*

Размена искуства и поклона

*Славко Видаковић и Ђорђе Величковић
Осмех на лицима и задовољство за успешну организацију турнира.*

Ценити рад прегаоца на пољу спортских, друштвених, црквених и других активности у оквиру своје етничке и шире заједнице, би требало да је нормална појава и свакодневна пракса. Међутим, то се међу нама Србима ретко дешава. Српско Северно-Америчко Фудбалско Удружење доделом овог признања Ђорђу Величковићу утолико више и само заслужује признање и похвалу.

*Опроштајна утакмица за Славка Врховца и Стевана Лакића 2019
Стоје: Миша Јаневски, Миле Кукурузовић, Горан Лазовић, Славко Врховац,
Стеван Лакић, Мишо Нешковић, и Борислав Санковић.
Испред: Ацо Милидраг, Младен Тојчић, Миленко Даниловић и Синиша Самарџић.*

*Фудбал на снегу, Фебруар 2022
Дуга канадска зима, пролеће је још далеко, а фудбалере издало стрпљење.
Ако могу Бразилци играти по песку, могу и Канађани по снегу.
Борислав Санковић, Душан Андрић, Драган Башић (с маском), Славко Врховац, Раде Обренић,
Горан Лазовић, Миле Кукурузовић и Мишо Јаневски.
Испред: Блаж Мајетић, Марко Томић, Миленко Даниловић и Јован Марјановић.*

It's been thirty years since the first Serbian North American Soccer Tournament was held in Windsor (SNAST/"Srbijada") and the event is still going strong ...

(By George Velickovic)

Keeping tradition alive gives people a sense of accomplishments. Memories of certain experiences at the event enhance that feeling. I am proud to be one of the people that organized and hosted the first SNAST.

It all started with our Serbian community in Windsor. It is a known fact that there is no Serbian community in the world of diaspora that does not have a church parish, soccer team or a folklore group to help keep traditions alive. Several larger communities had fairly successful soccer teams that competed in organized competitions outside Serbian communities. Our club Windsor Serbs, especially after the revival in 1983, started to contact other Serbian Communities. We tried to pay frequent visits to teams from Hamilton, London and Niagara Falls or to host them at home. Since this Windsor community is closer to the US, we tried our luck against teams from the Cleveland, Chicago, and Milwaukee communities. Many times during these "social hours" we tossed the idea of a larger all Serbian Tournament. We understood the difficult task of travelling distances across the North American Continent. However, if once a year we could provide opportunities to teams to travel and meet new and old friends, compete, socialize and learn about new communities it would be beneficial not only to visitors but to a host club as well as a fundraiser for a next year's trip. There were three major rules that I have incorporated in the first constitution that was accepted at the first tournament meeting of representatives. These rules are part of this portion of the podcast or will be eventually published in a book by a tireless author Branko Malesevic.

As we got older, we played for over 35, 40, 50, etc. then we became just "the old-timers" who people might remember. We were happy to attend and enjoy to re-living our past experiences with old friends. I met some outstanding and dedicated personalities that helped with their talent, sacrifices and finances for an event like this to become and stay as a tradition. It's hard to list all individuals but I am forever grateful to the Serbian Communities like Cleveland, Milwaukee, Chicago, London, LA, Hamilton, etc., for their part in launching this event.

At the end I would like to share my observation and opinion regarding some issues that appeared in the past and still might be an issue:

- To be fair, teams should represent clubs not a selection of players from different clubs.
- Youth teams below 18 should be a part of a separate event to reduce complexity.
- Meeting minutes of the team representatives should be kept and distributed.
- Portion of profits from the event should secure next year's participation.
- People/teams that have shown their past support should be recognized at the banquet.
- A small memento from the event should be distributed to all teams and participants.

Никола Мишчевић

Веома запажен спортски успех постигао је млади исељеник Никола Мишчевић, којег вреди забележити и као пример да бављење спортом не смета студирању или свакодневним активностима, већ напротив, да се корисно допуњују.

Никола је вишеструки спортиста али му је фудбал, као и већини младих, најближи и бавећи се тим спортом постигао највише.

Почео је у тек основаној “Србији” у Виндзору 1971 године, а затим у клубу “Виндзорски Срби”.

Петорица играча овог клуба чинили су екипу која је освојила Јуниорски шампионат Онтарија 1974 године. То су били: Слободан и Срба Топаловић, Перо Ковачевић, Никола Мишчевић и Бранислав (Бранко) Малешевић. Истовремено, Никола се бавио и рвањем.

Као члан тима своје школе (Forster Secondary School) освајао је средњошколско првенство више пута. (члан те екипе био је и Бранислав (Бранко) Малешевић. Мирко Вранешевић био је трећи успешан такмичар у рвачком спорту који је у исто време играо фудбал за “Виндзорске Србе”.

Мирко је вишеструки првак своје школе (Lowe Secondary School).

По завршетку средње школе Никола одлази у Монреал на Concordia University. Као играч и капитен фудбалске екипе овог универзитета, Никола постиже веома запажене резултате – три године заредом осваја првенство провинције Квебек, а 1976 и универзитетско првенство Канаде.

Никола је играо фудбал и за Југословенски исељенички клуб из Монреала “Торнадо”, са којим је 1977 године освојио првенство Квебека.

Исте године, члан је селекције Квебека у сусретима са енглеским прволигашем “Queens Park Rangers”, португалским лигашем “Porto” и репрезентацијом Хаита.

Следеће (1978) године са тимом “Ellio Blues” осваја првенство “Quebec Excellence League”.

За време службовања у Африци, постаје првак у скоку у даљ на обласном првенству Нигерије. Заиста импресиван и редак спортски успех.

Бошко – Боб Чолак

Амерички фудбал је спорт који захтева ванредну физичку спремност па је управо због тога популаран највише међу средњошколском и универзитетском омладином, одакле се регрутују најспремнији и најспособнији за окршаје на професионалним аренама.

После вишегодишњег бављења овим спортом, Боб Чолак је добио шансу 1980 године, када је потписао уговор са професионалним клубом “Eskimos” из Едмонтона, чланом канадске фудбалске лиге и двоструки победник највећег трофеја “Gray Cup”.

Бошкови физички квалитети (висок 182 цм. и тежак 120 кг. као и добро познавање тактике и вештине које овај фудбал захтева, били су пресудни за испуњење услова за бављењем овим правим “мушким спортом”. Бошко се почео бавити овим спортом врло рано, као једанаестогодишњак, играјући за А.К.О PEE-WEE (Walkerville) три године, затим кроз јуниорска и сениорска такмичења, где је увек био у центру пажње, доспео у тим Универзитета у Виндзору, “Lancers” који се такмичи у “Ontario-Quebec Intercollegiate Football Conference”.

Током три године такмичења у овој екипи, изборио је титулу најбољег играча (MVP) 1977 и 1978 г. Бошко је рођен 31 Јануара 1955 године у Виндзору, завршио је студије на универзитету у Виндзору и има звање “Bachelor of arts degree”. По завршетку спортске каријере, Бошко Чолак се вратио својој професији, учитељском позиву, а сада је директор једне средње школе (High School) у Виндзору.

Ђорђе Величковић- Рагби

"Borderers R.U.F.C" Windsor, један је од најбољих рагби клубова у "South- Western Ontario Rugby Union". За најбољег играча (MVP) овог спортског клуба проглашен је 1970 Ђорђе Величковић.

То није представљало никакво изненађење за Вељу јер је он већ имао "укњижене" још веће успехе играјући рагби, са клубом "Бродарац" из Београда, наступао као појачање за рагби клуб Динамо из Панчева у европском купу рагбија против првака Немачке и Пољске. Селектован за репрезентацију Југославије против Бугарске и против Шпаније.

Прву је промашио због испита а другу због одласка у Немачку.

Пре доласка у Канаду једну сезону (1969) играо је за "Post-Sportgemeinschaft" из Штутгарда, Западна Немачка. За време краћег боравка у Торонту играо је за R.C. "Nomads", а доласком у Виндзор постао је главни ослонац свог новог клуба "Borderers" и MVP 1971. Исте године претрпео је тежак прелом леве ноге, што га је читаву годину удаљило од спортског терена. Повратак (1973) је био успешан, поново је у свом тиму на такмичењима за првенство Онтарија и Канаде, истицао се бранећи боје свог клуба.

Rough time for MSU

Borderers won their second straight of the spring season, 17-0 over MSU, with **George Velickovich** scoring a try and a penalty goal. Paul Richards and Jim Lovegrove also tallied tries.

Windsor rugby club won its first outing 12-9 over State, with Dan Muldoon and Don May scoring tries and Roger Mousseau adding two converts. Ron Tompkins, with a penalty goal and convert, and John Petrie, with a try, clicked for MSU.

Good start for Leeds in rugby

Leeds University began their Canadian tour with a 24-0 victory over Windsor Borderers in rugby action Sunday afternoon. Leeds, who will be competing in the Borderers tournament over the Labor Day weekend, got two tries from Ali Tingle and singles from Sam Sparrow, Neil Robinson and Alan Maudsley.

Sparrow also kicked a pair of converts.

On Saturday the Borderers trounced the Windsor Rugby Club 27-0 on tries by Greg Findlay, Bob Konyu, Dick Balmer and Paul Richards.

George Velickovich had two converts with one each going to Alan Trenhaile and Richards.

Borderers put up fight before losing

ST. LOUIS – As the first Canadian participant in the annual St. Louis Easter rugby (Rugger) tournament, Windsor Borderers acquitted themselves quite well at the weekend.

The Borderers advanced to the semi-finals in the 32-team tournament before bowing to Central Methodist College of Missouri in the semi-finals.

Central Methodist tipped Windsor 13-6, with Paul Richards scoring a try and **George Velickovich** a conversion for the Borderers' points, and went on to win the championships.

Comeback win to Borderers

LONDON – Windsor Borderers erased a 6-3 half-time deficit to tumble London Forest City 15-6 in a South Western Ontario Rugby League game at Forest City Sunday.

Borderers raised their league record to 2-3 as **George Velickovich** scored six second-half points on two penalty goals and Damian Gorman and Phil Nadeau added three points each on tries.

Velickovich contributed a penalty goal in the first half sandwiched between a drop goal and a try by London's John Reed.

Borderers win, 13-7

Paul Richards scored two penalty goals Saturday to lead Windsor Borderers to a 13-7 exhibition rugby victory over Burlington at the Ford Test Track.

George Velickovich added one penalty goal and John Farrel collected a try for Borderers. Ron Smith's penalty goal and a try by Mike Rayan accounted for the Burlington scoring.

Borderers dump Sarnia crew, 9-3

Windsor Borderers defeated Sarnia saints 9-3 at Windsor Stadium Sunday in a South Western Ontario Rugby League match.

George Velickovich was the whole show for Borderers, booting a penalty goal in the first half and two more in the second half to account for all his team's points.

George Neihouse scored a try for Sarnia in the second half.

Borderers rip Detroit side

Windsor Borderers lathered Detroit B 24-0 in an exhibition rugby match Saturday at Belle Isle.

Jim Matthews led Borderers with two tries with Bob Konyu, Brian Prime and Erhard Post carrying the ball across once each. **George Velickovich** added two conversions.

Borderers will practice each Tuesday and Thursday at 6:00 p.m. at AKO Park, starting this week.

Newcomers interested in playing are invited to turn up at the park, or call 252-3266 for further information.

Borderers split pair

Windsor Borderers split a pair of exhibition rugby matches with teams in Alma, Mich., and here in Windsor over the weekend.

Borderers thumped the Chatham Rugby Club 19-7 Sunday at Mic Mac Park but were edged out 8-6 Friday night against the Lincoln Park Club from Chicago at Alma's annual Highland Games.

Tries by Tony Brazel and Bob Gray, and a convert and three penalty kicks by **George Velickovich** accounted for Borderers' scoring in their romp over Chatham. Losers' points came from a try by Damian Gorman and a penalty kick.

Barbarians split

Toronto Barbarians broke even in a pair of exhibition rugby games Saturday at Mic Mac Park.

After defeating Windsor Borderers' Rugby Club 18-6, the Barbarians bowed to Detroit Rugby Club 18-4.

George Velickovich scored a pair of penalty goals for Borderers in their losing game.

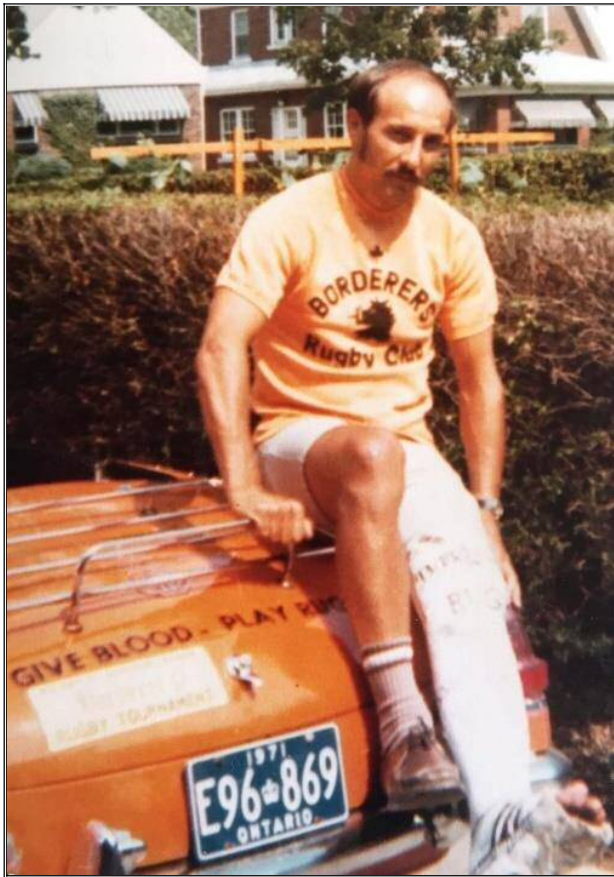
Чланске карте клубова за које је некада играо

R.K. "Бродарац" Београд / Ђорђе Величковић први с лева у другом реду

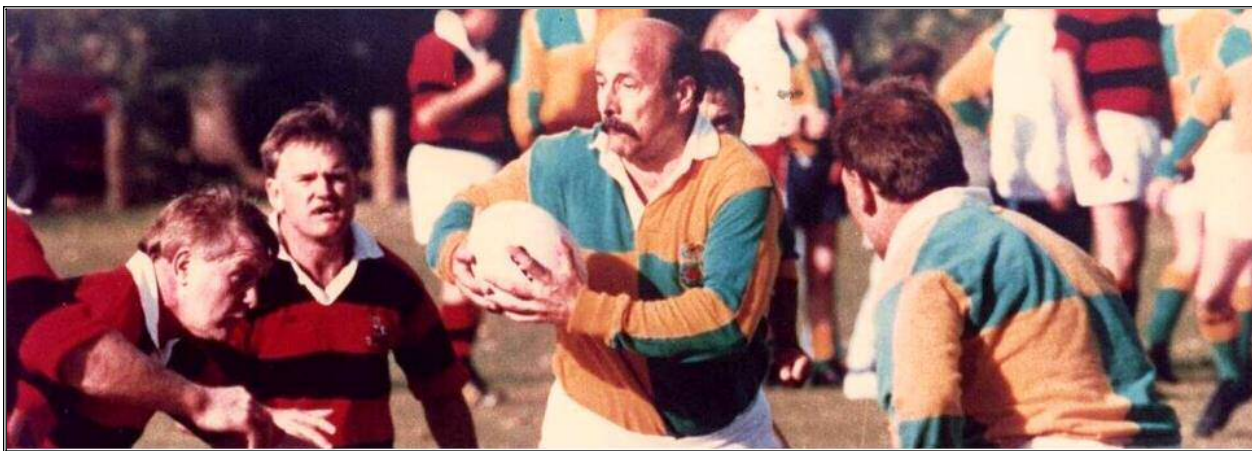
R.C. "Borderers" Windsor / George Velickovic third from left, back row (1971)

Прелом ноге 1971

Сингапур (1991) члан селекције Канаде преко 35 година.

*Слика из новина: Перт, Аустралија (1991) Светски турнир за играче преко 35 година.
Турнир се играо још у Сингапуру, Хонг Конгу и Новом Зеланду.
Канадска селекција наступала је под именом: "Golden Beavers".*

R.C. "Borderes" Windsor / George Velickovic (first from left, first row) 1975

*Сусрет после 37 година: Ветерани р.к. "Бродарац" Београд.
Прва посета родном Београду и Србији (2006).*

RUGBY.RS: Интервју са Ђорђем Величковићем

Уколико се заљубите у рагби, постоји реална опасност да ћете га волети до краја живота. То је спорт чија су правила поприлично компликована, али када их савладате и добијете широку слику, онда почињете да уживате у комплексној лепоти рагбија. Није никаква случајност зашто је Ђорђе Величковић велики заљубљеник у рагби, зашто је рагби неизоставни део живота. Од 60-тих година па до данас Ђорђе ужива у рагбију, чак шта више, живи рагби.

Шта је рагби у својој бити, шта је он у суштини, шта је то код тог спорта толико есенцијално да би се кроз живот руководили његовим вредностима? Мислимо да ће вам интервју са Ђорђем дати инспирацију и смернице како да дођете до одговора на то питање. Рагби вам не може дати конкретан одговор, рагби вам даје искуство које унапређујете и усавршавате временом. Напоран и предан рад, уз поштовање како себе, тако и других, је само једна од животних лекција која нам пружа рагби. А лекција је много.

Нама је изузетна част и још веће задовољство што смо имали прилике да интервјуишемо Ђорђа и веома смо захвалили што је издвојио време да посвети рагби читаоцима у Србији. Потрудили смо се да испричамо једну занимљиву и интересантну рагби причу која још увек траје. Уживајте.

Rugby.rs: Када сте почели да тренирате рагби? Како сте сазнали за рагби?

Ђорђе Величковић: У моје време, кад није било много новца, телевизије или мобилних, једина нада је било чланство у што више клупских спортова. Успех у спорту отварао и боље могућности, популарност у друштву, а ако си проспект, онда и опрему и путовања. Због масовног интересовања, пробити се и напредовати у било ком спорту није било лако. Док сам растао проводио сам време на гимнастици, рвању, боксу, веслању, пливању, итд. У средњој школи сам трчао, играо кошарку и рукомет за школу, а фудбал у улици и дворишту оближње школе. Мој комшија, касније присни пријатељ, тренер и саиграч, легенда србског рагбија Бранко Пипер је тај који ме је усмерио на рагби. Гледао је са балкона у двориште школе и видео да сам брз али сувише груб за фудбал па ме је само наредио „Бато, идеш самном на тренинг“. У то време морао си да слушаш старије. Осим што је неколико њих из краја играло рагби нисам имао неко велико разумевање за спорт.

Rugby.rs: Шта Вас је привукло на првим тренинзима да останете у рагбију?

Ђорђе Величковић: Пошто сам био најмлађи, импонирало ми је да се такмичим са осталим старијим и искусним играчима као што су били Бранко, Цајнко, Аца, „билдер“, Дракулић, „жути“, Шапоња, Здравко, браћа Витас и други. Брзо сам схватио да је то спорт где мораш да употребиш све што имаш: брзину, муњевито реаговање, вештину додавање и шутирања лопте, неустрашивост, издржљивост и добио мишљење да је то један од накомлетнијих спортова. Ватио сам се кући са једном мисли „нашао сам себе и мој спорт“.

За мене је било задовољство бити део тима, тренирање, дружење и путовања. Путовало се у Пулу, Љубљану, неколико пута у Загреб, Сплит, Земун, Панчево и утакмице у Београду. Путовало се и суседне земље. Драгоцено искуство из Румуније показало ми је колико тај спорт може да се усаврши.

Rugby.rs: Бродарац је био у врху тадашњег Југословенског рагбија, која утакмица је на Вас оставила највише утисака?

Ђорђе Величковић: Утакмице са Надом из Сплита, Динамом из Панчева и Младост из Загреба су увек биле напорне. Из Загреба меч је чак био и на телевизији тако да сам био у проблему због родитеља јер су видели да је то „груби спорт“ и нису волели да играм рагби!

Бранко и ја смо имали звиждук као лозинку када се ишло на тренинг.

И утакмица са „Политехником“ ,првог гостујућег тима из Русије, била је интересантна по саставу играча и по позицијама.

Међутим, борба за прво место са Надом из Сплита и путовање чартер летом је незаборавано искуство. Не само због лета авионом него и због атмосфере и околности на стадиону и прекинуте утакмице.

Rugby.rs: Колико је ентузијазам Бранка Пипера и тадашњих искусних рагбиста утицао на развој рагбија у Србији?

Ђорђе Величковић: Бранко је био нама „и отац и мајка“. Звали смо га „црна муња из Теслине“ . Познавао је рагби и терао нас је до изнемоглости да би били успешни. Ишли смо у фанцуску и енглеску читаоницу да гледамо слике из магазина о рагбију.

Тренирали смо на песку између два моста, на игралишту Пролетера у Жаркову кроз шуму са додавањем лопте у брзом трку. Дрвеће је била тврда опозиција која није знала да се помери . Незаборавно искуство. Тренирати у новом спортском центру у Кошутњаку био је прави луксуз.

Rugby.rs: Да ли су постојале разлике у квалитету између рагбиста који су долазили из свих република у Југославији?

Ђорђе Величковић: Младост из Загреба је имала доста „дифоваца“ и били су добре атлете. Њихов капитен Кришковић , брз, добар са лоптом и са око 120 кг био је тежак да се заустави. Нада из Сплита је био тим другара са вођом Штимцом који је био добар познавалац рагбија као што су били Бранко и Дуда из Панчева.

Rugby.rs: Шта је фалило у тим годинама да рагби буде популарнији у Србији?

Ђорђе Величковић: Као и у сваком спорту или пословању увек све зависи колико се уложи у рекламу, сталне ивештаје са утакмица, образовање публике а шта је најважније да се направи програм за усмеравање и образовање млађих генерација .

Без тога нема континуитета а тога није било. То је тек сада постигнуто у Србији и зато напредује.

Узеће времена, али захваљујући вама који добровољно радите успех је пред вама .

Са бољим квалитетом и успехом у иностранству, рекламом и кроз школске програме за већу популарност и интересовање , биће и рагби популарнији.

Ако би се још омладина одвојила од наметања америчког фудбала као трке за западом и оставила Рагби Лигу имали би смо јачу основу за светски пласман.

У Шкотској (1916 – 1918) су то давно приметили, када су рекли за наше Хериот школарце у њиховој победи над селекцијом Комовелта „Срби су рођени за рагби“!

Rugby.rs: Животни путеви су вас одвели прво у Немачку, када би упоредили ниво рагбија у Немачкој и Југославији тада, који би вам били закључци?

Ђорђе Величковић: Пошто сам био кандидат за репрезентацију пре одласка у Немачку (за Бугарску нисам ишао због испита а после сам емигрирао) био сам у врхунској кондицији и одмах играо главну улогу у клубу из Штутгарта. Очекивао сам и да играм против нашег Цајнка који је мислим играо за Хановер али сам добио брзо папире за Канаду. У то време, квалитет рагбија. по мом мишљењу, после неколико утакмица у њиховој лиги, није се много разликовао. Само што су њихови услови за тренирање и дотације биле боље. То се сада види по њиховом напретку и пласману доказану у квалификацијама.

Rugby.rs: Рагби сте играли и у Канади, која је постала ваш дом, кажите нам нешто више о вашој каријери у Северној Америци?

Ђорђе Величковић: Без знања енглеског добити посао инжињера у Канади било је скоро немогуће. Мој први посао и сталнији боравак је био у Виндзору, где сам добио привремени посао под контрактом за Крајслер јер је менаџер би аустријанац и интервју је био на немачком. За време ручка са колегама неко је поменуо рагби, што сам разумео, и то ме довело до једног од три рагби клуба у Виндзору. Као и у Немачкој одмах сам био запажен играч и новине су почеле да наводе моје име. Те прве године добио сам и признање најбољег играча. Конкуренција су ми били играчи из Велса и Енглеске који су играли за регије (каунти) и домаће атлете без већег познавања рагбија. Моја каријера се нагло зауставила када сам се вратио у Торонто. Док сам тражио нови посао и играо за тим Номадс (као и наш Горан Божичковић касније), одлазио сам у Виндзор да играм за мој стари клуб. На једној утакмици имао сам на несрећу отворен прелом обе кости и доктор ми је рекао да нећу моћи више да трчим и нога ће ми бити краћа. Међутим пошто посла није било вратио сам се у Виндзор на постдипломске студије јер сам већ добро баратао енглеским. После непуну годину дана са истрајношћу и жељом да опет играм и неупорном рехабилитацијом имао сам шансу против универзитета из Мичигена. Играо сам и за селекцију јужног Онатрија али никада нисам повратио стару форму а и живот је узео свој ток. Кроз мој клуб пролазило је за 25 година преко 200 особа што показује стабилност рагбија у Канади. Торонто дистрикт је много јачи у томе јер не морају да путују по 400 километара као гости у лигашком првенству.

Rugby.rs: Током ваше каријере, на којим сте све позицијама играли?

Ђорђе Величковић: Почео сам као млади „брзањац“ на крилу (#11) а после као сталну позицију аријера (#15). Као гост Динама у купу против Пољског и Источнонемачког тима играо сам #6 у мелеу. У Канади сам играо за мој клуб стално отварача (#10) а за преко 35 година канадску селекцију „Златни Даброви“ на свим “Golden Oldies” углавном #10 а неки пут #12 или #15.

Rugby.rs: Да ли сте и након играчке каријере остали у рагбију?

Ђорђе Величковић: Јесам, играо сам једно време за клуб а највише за канадску селекцију преко 35 година. Лепи утисци из Ирске, Аустралије, Новог Зеланда, Сингапура, Хонг Конга, Канаде, итд. Чак сам помогао неколико пута клубу Манавату из Новог Зеланда због исцрпљеност и њиховог путовања. Задњу утакмицу сам одиграо у 58 години. Једно време сам финансиски помагао клуб Дорфол док није прешао на рагби лигу. Сада гледам где год могу утакмице на телевизији као и уживо утакмице јединог домаћег тима.

Rugby.rs: Колико је рагби популаран међу људима Српског порекла?

Ђорђе Величковић: У мом локалном клубу било је двоје баш из наше србске заједнице и то одлични атлетичари. За друге не знам! По мојој оцени Предраг Драгичевић је могао слободно у своје време да игра за Србију!

Rugby.rs: Да ли има тренутно активних играча Српског порекла који играју у Канади?

Ђорђе Величковић: Нисам сигуран јер немам увида или да могу да распознам по презимену!

Rugby.rs: Канада има велику рагби традицију, како Канађани гледају на рагби? Колико је популаран спорт?

Ђорђе Величковић: По моме доласку било је доста емиграције из Велике Британије и њиховог Комонвелта па је и интересовање и број играча био бројнији. У задњих неколико деценија емиграција из осталих региона света је много бројнија и зато интересовање за европски фудбал је порасло и тај спорт се брзо шири и напредује.

Да би се суочили са садашњом ситуацијом, треба се упознати са реалношћу пословања целе Северне Америке. Огромни приходи од спорта са утакмица, телевизије и продаје артикала доносе и велике приходе из којих се исплаћују милиони за играче.

Поред хокеја, кошарке, америчког и канадског фудбала, бејзбола а сада и са европским фудбалом тешко се пробити на њихов ниво. Популарност, медије, рекламе и новац који добијају играчи, отварају велике очи млађим атлетима а старијима су то добре теме за дискусију.

Интерсовање за рагби је веће за Светске Купове у рагбију јер се Канада до сада увек квалификовала, Куп Шест Нација је популаран међу англосаксонским и француским становништвом.

Rugby.rs: Како су Канађани поднели чињеницу да се нису пласирали на наредни Светски Куп?

Ђорђе Величковић: Осим нас љубитеља рагбија без неке велике туге. Види се да земље које имају играче на контракту и на платном списку, напредују на лествици пласмана у свету. Канада због огромних раздаљина и новца који се улаже нема тако велике шансе.

Нада за Америку и Канаду је нова професионална лига, где учествује само један веома успешан тим из Торонта. Интерес полако али стално расте поготову што су сада на контракту одлични играчи из јужне хемисфере као што је Нону са Новог Зеланда, утакмице и дискусије се емитују, локалне врхунске атлете се брзо навикавају тако да и ниво квалитета игре брзо расте.

Rugby.rs: За кога ћете навијати на Светском Купу у Француској 2023. године?

Ђорђе Величковић: Као још из младих дана за НЗ „Ол Блук“. Био сам на пет Светских Купова где је најнезаборавнији 1995 у Јужној Африци. Провести 3 недеље и видети све финалне утакмице, бити у хотелу са „Ол Блук“ пре финалне утакмице као и упознати Џона Лому је дечији сан. Провести викенд са „Спрингбок“ у „Сан Ситију“ и упознати већину играча - незаборавно!

Rugby.rs: Који су ваши хобији и интересовања ван спорта?

Ђорђе Величковић: И поред одговорног посла у Крајслеру и пута од 100 миља преко границе, троје деце, бити део рагби тима, вежбања да останем у кондицији, нисам баш имао много слободног времена. И поред свега успео сам да доста помогнем нашој србској заједници у Виндзору која има 3 цркве и неколико хиљада парохијана. Црква „Грачаница“ којој припадам, основана 1946, је једна од најлепших у дијаспори. Као један од ослонаца заједнице био сам умешан у све акције око изради фрески, изградња великог Србског Центра, рекреационог парка, игралишта, првог србског музеја итд. Помажем наш народ у Србији преко организација „28 Јуни“ и „Срби за Србе“! Путовао сам доста поготову сада у пензији све до појаве ове тзв. „пандемије“ која је зауставила све па и мене, Чувам унучиће и радим око куће и пратим рагби у свету а захваљујући вама и у Србији.

Rugby.rs: Шта бисте имали да поручите младим играчима у Србији?

Ђорђе Величковић: Рагби је спорт који не само што укључује све елементе атлетизма и приличну интелигенцију већ вас изграђује као личност и припреми за бољи живот. Пробајте па ће те видети ако вам одговара. Ја јесам, један од многобројних примера који је осетио жари овог спорта коме је рагби постао део животног пута.

Rugby.rs: Колико је рагби утицао на Ваш живот?

Ђорђе Величковић: Огромно!
Заједно је у групи са вером, традицијом и фамилијом.

Ђорђе Величковић - Бата

Рагби ми је помогао да се изградим и израстем као особа, обезбедим породицу, направим каријеру у струци и помогнем где и коме треба. Упознао сам моју супругу Су, која је канађанка, пре 53 године њеним доласком на утакмицу. Направио сам пријатеље широм света, који су ми као фамилија.

Пропутовао сам свет! Помогло ми на послу да будем бољи менаџер људских ресурса, да будем тимски играч, да истрајем до краја извршења пројекта и помогнем онима који су на почетку каријере.

Мали доказ су и речи саветника и професора за мотивацију Др.Терија Лајолса који на позив Крајслера направио семинар за менаџере јер је на послу од 13,000 особа, где је сваки дан неко доживео срчани напад. За време мога разговора са њиме како ја подносим притисак (стрес) на послу, његов коментар је био: „Ви сте ваше искуство из рагбија пренели на посао и то вам помаже“!

Породица Величковић на божићном окупљању (2023)

Рагби лопта је у рукама од "малих ногу". Да ли ће наставити дединим путем, још је рано рећи, јер двојица старијих унука Ђорђе (8) и Марко (5) већ играју (тренирају) хокеј који је спорт број 1 у Канади. Најмлађи Александар (15 месеци) са рагби лоптом.

“Бели Орлови” Српско ловачко и риболовачко друштво

Српски центар и црква Грачаница под својим окриљем имају велики број разних спортских и друштвених клубова и удружења. Међу њима је и Српско Ловачко и Риболовачко Друштво основано 2005 године.

Лов и риболов међу нашим исељеницима био је одавно присутан вид спорта и рекреације, али тек 2004 године, приликом ловачке вечере у Српском центру, предложено је да се озбиљније организују.

Идеја је била покренута да се оснује клуб који би окупљао ловце и риболовце, са циљем организоване рекреације и забаве а да се истовремено ангажује на друштвено-хуманитарном пољу. На ловачкој вечери-забави, те 2004 године, скупљена су знатна финансијска средства која су послата ратним инвалидима, ратној сирочади и другим угроженим појединцима или организацијама којима је помоћ била неопходна. И тако је настала и одржала се свих ових година лепа традиција доброчинства Српског ловачког и риболовачког друштва у српској заједници града Виндзора.

Председник Љубан Станковић је свих ових година био покретач многих активности, које су уз свесрдну помоћ чланова били на корист угроженим у Старом крају, најчешће избеглицама из страдалних српских крајева одакле су били протерани, и којима се и дан-данас онемогућава повратак на своја огњишта и живе под тешким условима далеко од свог родног дома.

Подпредседник друштва је Мирко Вранешевић, секретар Еди Бас, а благајник Душан Новаковић.

Чланови клуба уз горе споменуте су још и следећи ловци-риболовци:

Др. Давид Дражић, Радован Туртуреја, Стеван Вучак, Миле Пашић, Милан Пашић, Миле Шкрба, Богдан Павлица, Лазо Злонога, Жељко Галијаш, Бранко Антић, Жарко Панџа, Горан Кнежевић, Милан Станковић, Милан Станковић Мл., Радован - Раја Јовановић, Свето Витошевић (+), Јован Новаковић (+) и Илија Вранешевић (+).

Група ловаца дому Љубана Станковића 27 Маја 2005.

Први ред: Стево Вучак, Горан Кнежевић, Мирко Вранешевић и Милан Станковић јр.

Други ред: Миле Пашић, Радован Туртуреја, Љубан Станковић, Миле Шкрба и Душан Новаковић.

Зоран Малешевић - бициклиста

Бициклизам је напоран спорт где се тражи, поред физичке спремности и много вештине, смисла за ко-ординацију са осталим учесницима трке, добар баланс и рефлекс, али и много храбрости, дисциплине и солидарности у возњи.

Вози се по сваком времену, киши, ветру, врућини, по сваком терену: улицама, друмовима, планинским путевима или у затвореном простору.

Такмичарске дисциплине су бројне: спринт, друмска трка, критеријуми, екипна или појединачна, за све узрасте постоје категорије.

Бициклизам је веома популаран међу свим генерацијама, због изузетне могућности за рекреацију као и малих трошкова.

Зоран је, колико је познато, једини бициклиста са регистрацијом код министарства спорта, од наших сународника у Виндзору, а можда и шире.

У првој, и то међународној трци, са тек навршених 14 година, у класи сениора, заузео је неочекивано треће место и тиме наговестио своје могућности и таленат.

Тај успех му је дао подстрека и сасвим се био посветио бициклизму.

За три године, колико се бавио овим спортом, постигао је веома добре резултате и скренуо пажњу стручњака и ван Виндзора. Међутим, очекивања се нису испунила, а разлог је “моно” после којег је изгубио интерес за спортом.

У сваком случају, постигнути резултати заслужују да буду забележени.

Зоран Малешевић

Windsor Star ...

Cycling: Donna Assef, of the Maple Leaf/TBQ Cycling Club, won the over-18 novice ladies' 40-km event at Sarnia Summerfest Road Race Sunday.

Zoran Malesevic, of the same club, was third in the men's under 18 15-km. race while Mike Caturay of the Trend Toyota Club finished third in a 45-km junior man's race.

Windsor Star, October 6, 1986

Way, Williams race to cycling victories

Sean Way of Windsor Bicycle Club and Tommy Williams of Maple Leaf Cycling Club captured the 40-mile and 25-mile Inter-Club bike races, respectively, at the Ciociaro Club Sunday.

The races are between Michigan and South Western Ontario bike clubs.

Way, in the 40-mile race, held off Roberto Zuech of the Ciociaro, who finished second. Ray Dybouski of Wolverine finished third.

In the 25-mile novice race, Williams took the win in front of fellow club member Paul Hayman, who grabbed second place. **Zoran Malesevic**, an independent rider from Windsor, finished third.

Windsor Star, June 4, 1988

Competitors from the Maple Leaf Cycling Club of Windsor were among the top finishers Sunday at the Chatham Cycling Clasic. **Zoran Malesevic** and Cam Szabo were 1-2 in the boys' 14-15 division and Jeff Quenneville and Clive Perry had a similar finish in the 18 and over division.

Windsor Star, June 28, 1988

Cycling: Zoran Malesevic of the Windsor TBQ- Maple Leaf Cycling Club placed second Sunday in the 10-mile novice (under 18) event at the Vaughn Classic at Woodbridge.

Windsor Star, August 12, 1988

Cycling: Art Yanamoto of the Caboto Club won the 70-km Senior A Group race Thursday evening as the Can-Am Bicycle Series continued at the Ciociaro Club.

The 35-km Senior B group event was taken by **Zoran Malesevic** of the Maple Leaf Club and the three km novice race was won by Joe Byrne, an unattached cyclist.

Windsor Star ...

Cycling: Guy Lupino of the Caboto Velo Club won the 60-mile main event on Sunday's cycling program at the Ciociaro Sports Day Festival.

Lupino finished ahead of Rob Zuech of the Gardin-Cannella Club and Marchall Sfalcin of TBQ-Maple Leaf Club. Chris Burgon of TBQ-Maple Leaf won the 40-mile B group race over club-mate **Zoran Malesevic** and Glen Davies, an unattached rider.

Windsor Star, September 6, 1988

McDonald's – Windsor Star Classic

The following are the results from the McDonald-Windsor Star Classic Cycling race held Sunday on the Erie Street Course, known as *Tour di Via Italia*.

- 1.Cummings Killan, Owen Sound;
- 2.Rob Miani, Guelf;
- 3.Shmidt Matthias, St. George;
- 4.Ron Hamilton, Bay Village;
- 5.Dave MacIsaac, North Bay;
6. **Zoran Malesevic, Windsor;**
- 7.Chris Grimo, Niagara Falls;
- 8.Osmond Bakker, Owen Sound.

(8 best cadets at the race)

Racing Record for Zoran Malesevic

date	class	race	km	place
01.10.1986	novice	<i>Michigan-Ontario International</i>	64	3
1987	novice	<i>Windsor Championship</i>	25	3
03.09.1987	novice	<i>Gardin-Canella Road Race</i>	25	1
1987	novice	<i>Maple Leaf Club Championship</i>	40	1
1987	novice	<i>Amherstburg Road Race</i>	30	1
22.05.1988	N/18	<i>Sarnia Summer Fest</i>	15	3
29.05.1988	N/18	<i>Delaware (London) Road Race</i>	10	13
26.06.1988	N/18	<i>Woodridge (Toronto)</i>	16	2
03.07.1988	N/16	<i>Chatham Classic</i>	10	1
17.07.1988	Cadet	<i>St. Catharines</i>	30	F.R.
23.07.1988	Cadet	<i>Ohio, USA-International</i>	40	5
07.08.1988	Senior B	<i>Michigan-Ontario International</i>	35	1
14.08.1988	Senior B	<i>Ciociaro Festival</i>	64	2
03.09.1988	Junior	<i>Gardin-Canella Criterium</i>	45	4
04.09.1988	Cadet	<i>McDonald Classic International</i>	16	6
				bm/*

Зоран

Мирослав и Милан Јакшић- кошарка

Очигледно је да се од Мирослава очекује нешто што превазилази сва досадашња постигнућа младих талената у кошарци са ових простора. Посебно то инересује нашу заједницу, из простог разлога што је реч о младом Србину из Виндзора.

Оно што је Мирослав до сада показао наговештава појаву једне нове звезде, која ће надмашити велика имена на која смо навикли да читамо из новина или гледамо на телевизији.

Мирослав је врло посвећен кошарци још од малих ногу, озбиљност са којом приступа у својим настојањима да постигне оно што жели, заиста је на високом, професионалном нивоу, већ сада. То су приметили тренери, и многи стручњаци којима је овај спорт животни позив.

Милан и Мирослав Јакшић

Да ли ће Браћа Јакшић, Мирослав и Милан своју кошаркашку каријеру обележити успесима као што су то не тако давно учинила браћа Брковић, Милан и Драган, питање је на који многи стручњаци из кошаркашког спорта траже одговор.

Милан је ових дана (1.V. 2020) потписао приступницу за екипу "MacEwan Griffings"- MacEwan University, Edmonton, где је уписао студије Computer Science.

Његова игра у тиму "Kennedy Clippers" на такмичењу за првенство Онтарија (Ontario AAA High School championships) и сребрна медаља за освојено друго место, била је добра препорука да се за њега заинтересују универзитети широм Канаде.

Брат Мирослав тренутно игра за "La Antigua", Salamanka, Шпанија, а претходно је играо у више клубова у Северној Америци, међу осталим и за "Windsor Express" (NBL).

Милан (горе) и Мирослав као чланови универзитетских тимова

Бојана Ковачевић - кошарка

Са изузетком Српског Народног Савеза који у својим спортским активностима има и тимове девојака у кошарци и куглању, женски спорт је био занемарен, навикли смо да пратимо шта наши "момци" постижу на спортском пољу.

Бојана Ковачевић је својим успешним бављењем кошарком исписала нову страницу у дугој и запаженој спортској активности виндзорских Срба у свом граду, па и Канади.

Бојана Ковачевић

Рођена је 1989 год. у Книну, у Српској Крајини, одакле воде корене многи српски спортисти као Милош Дегенек, Милан Борјан, Илија Петковић ...

Као шестогодишња девојчица нашла се у избегличкој колони када су Срби силом протерани са својих вековних огњишта 1995 год.

У новој средини, где су се склонили привремено (у Србији, а где би?) заволела је кошарку и скоро свакодневно, најчешће сама, са лоптом проводила сате испод коша кад год се указала прилика, преко пута стана где је боравила са родитељима и породицом.

Доласком у Канаду (2001), убрзо је скренула пажњу својом игром и већ у осмом разреду изборила место у "Travel Team"-у.

Првих дана играња у школи, пошто није још знала енглески, није разумела тренере:

"Нисам заиста знала о чему говори и шта жели да радим.

Тако је било годину дана док нисам научила језик", каже Бојана.

У десетом разреду нашла се у "Senior" тиму своје школе међу знатно старијим играчицама.

Ускоро је већ постала интересантна и за тренера Универзитетског тима "Ланцерс" (Lancers), Chantal Vallee, која је пратила њену игру у школи (Riverside High School).

Када је дошло време да се определи за који Универзитет и стипендију на основу спорта, умало да није изабрала САД, и то на основу играња фудбала!

Тренер Шантал Вали је својим присуством у дому родитеља знатно утицала на Бојану да остане и студира на "Nursing School" при Универзитету у Виндзору. Прихватила је предлог, определила се за кошарку која је била "ближа срцу", и није се покајала.

Постала је звезда у свом тиму, једна од најбољих кошаркашица код "Ontario University Athletic Association", и знатно допринела својом игром у тиму "Ланцерс" да освоји три национална шампионата (CIS championships), 2011, 2012 и 2013 године.

Милица Кулиџан – атлетика

Са родитељима и две млађе сестре Милица је дошла у Канаду 2001 године, из Требиња.

Рођена је Никшићанка. После завршетка средње школе (Riverside High School) уписала се на студије спортског менаџмента и маркетинга са пуном школарином на основу успеха у атлетици, на Central Michigan University. Такмичила се у дисциплини бацање диска и копља.

Резултати су приказани на табели која следи.

Са титулом Bachelor of Arts, 2015 године вратила се у Виндзор и наставила са школовањем, овог пута на Education Faculty (учитељска школа), јер је целог дотадашњег живота била опседнута жељом да учи децу и да се посвети том узвишеном занимању.

Запослење је нашла у Лондону, граду на пола пута између Виндзора и Торонта.

Осим што децу подучава писмености, много пажње посвећује и њиховом спортском васпитању, и разним активностима ван обавезног школског програма.

Њен мото је: "Искусство је учитељ свих ствари у животу".

И она то несебично преноси на младе својим личним примером.

2012 (Outdoor Track and Field):

Finished 5th in the javelin (142-03) at the LSU Relays (3/24) ... finished 10th in the discus (118-02.50) at the Toledo Collegiate Challenge (3/31) ... finished 3rd in the javelin (137-05) at the Spartan Invitational (4/7) ... finished 4th in the discus (124-06) at the Northwood Open (4/14) ... won the javelin with 145-09 at the CSULA Twilight Open (4/19) ... won the javelin (141-10) at the Lyle Bennett Open (4/28) ... broke the school record in the javelin with a mark of 151-03 en route to a runner-up finish and second-team All-MAC honors and finished 15th in the discus with a career-best throw of 127-11 at the MAC Championships (5/10-5/12) ... qualified for the NCAA National Championships in the javelin with a school-record mark of 154-10, good for 6th place at the NCAA East Prelims (5/24).

2013 (Outdoor Track and Field):

Finished 1st in the javelin (138-00) at the USF Open (3/8).

2014 (Outdoor Track and Field):

Placed third in the javelin (129-08.8) at the Lenny Lyles-Clark Wood Invitational (3/29) ... finished sixth in the javelin (147-07) at the Triton Invitational (4/26) ... placed first in the javelin with a mark of 128-07 at the Billy Hayes Invite (5/3) ... finished fourth in the javelin with a mark of 148-05 at the MAC Outdoor Championships (5/15).

NCAA Division I All-American honours in her freshmen year, and to this day holds the school record in the javelin (154-10)

Српски Народни Савез - кошарка

Најбројнија српска исељеничка организација на Северно-Америчком континенту, Српски народни Савез (Serbian National Federation) (преко 50.000 чланова), поред своје друштвене и добротворне функције одржава и једну спортску традицију која има широк значај у животу нашег исељеништва на овим просторима. То је веома упечатљиво речено у добродошлицу коју је упутио поводом куглашког турнира у Виндзору, свештеник цркве "Грачанице" прота Мирко Вишњић:

"Циљ ових спортских турнира је да развијају спортску и забавну активност, а поред тога и здраве и мирољубиве односе међу чланством, узајамност, друштвену солидарност и зближавање наших људи, јер нас непознавање слаби, удаљује и разједињује".

Огранак Српског Народног Савеза број 45 из Виндзора био је домаћин бројних сусрета на турнирима у голфу, кошарци, куглању и другим врстама активности у оквиру рада СНС.

Колико труда и времена изискује организовање оваквих турнира најбоље показује чињеница да у организационим одборима учествује више од стотину добровољаца, а да се и поред великих трошкова одржавања турнира остваре и знатна финансијска средства за потребе Савеза.

На голф турнирима учествује преко 250 такмичара из САД и Канаде, а на куглашким и кошаркашким и до 1300 учесника. Куглашки тимови, који представљају своје градове, тј. огранке Савеза, формирају се често од чланова породице или родбине. Најбољи и најлепши пример за то је екипа коју су чиниле мајка Божана и њене 4 кћерке, Милица, Лиза, Марија и Гордана Манојловић, из Виндзора.

Лево: победнице кошаркашког турнира СНС 1960 године.

*Први ред: Гордана Будимир-Бараћ, Јованка Спаравало-МасMillan, Дана Љепава-Голушин,
Други ред: Силвија Вукановић-Јелић, Мира Ковач-Рипер, Љубица Башић,
Лили Ђук-Цигановић и Ненси Матијашевић-Раупе*

Десно: Мушка екипа СНС из Виндзора 1960 године

*Први ред: Мич Машановић, Ели Дрекић, Џорџ Радовић, Сам Драгић
Други ред: Љубомир Мургашки, Ал Полимац, Алекс Радовић, Никола Рапаић,
Раде Бијелић и Дан Недин.*

Српски народни савез је веома заслужан за напредак кошарке у Виндзору. Први пут је један тим из Канаде учествовао на турниру СНС (1953 у Чикагу), понајвише захваљујући труду и залагању Миће Бијелића, који је због тога препознат као "Отац српске кошарке у Виндзору".

На челу екипе био је ветеран Љубомир Мургашки, иначе организатор, играч и тренер првог српског кошаркашког клуба у Виндзору (1940).

Крајем 50-их година формиран је и женски кошаркашки тим залагањем Јованке Спаравало.

На првом СНС кошаркашком турниру у Виндзору 1960 г. ова екипа освојила је прво место а Силвија Вукановић проглашена за најбољу играчицу у својој групи.

Захваљујући залагању Николе Гаћеша и Манојла Шешлије, тим Виндзорских Срба (до 10 година) освојио је првенство Онтарио.

Први ред с лева: Јован Прибојан, Алекс Пецарски, Нико Загорац, Алекса Зубић,
Ненад Прерадовић, Robert Csomor
Други ред: Тодор Бруић, Marcus Pelger, Марко Гаћеша, Игор Стјепановић, Victor Zehan,
Филип Стикић, Предраг Изњатовић
Трећи ред: Бен Пелгер (тренер) Никола Гаћеша (помоћни тренер)

Задњих година тимови из Виндзора редовно играју на турнирима СНС као и на такмичењима **Pan Orthodox Youth Association, Detroit, Michigan.**

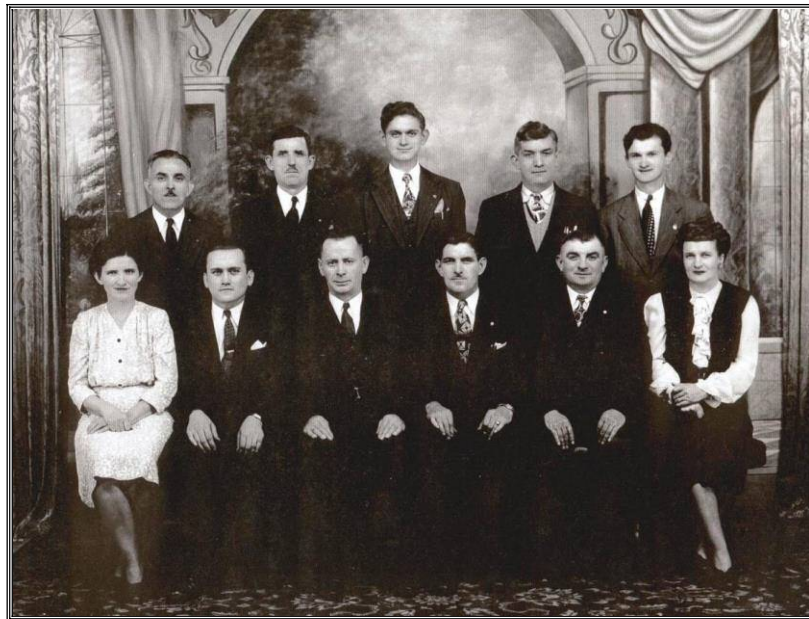
Као придружена организација Српског центра у Виндзору, делује Windsor Serbs Gracanica Basketball, чије постојање гарантује да ће кошарка још дуго да се игра међу Србима у овом граду.

Ако томе додамо да црква Света Петка у Виндзору располаже са спортском халом и неколико игралишта за кошарку на отвореном простору, што омогућава активност током целе године, могу се очекивати и још већи успеси.

*Први ред: Мајк Брковић, Рон Шарчевић, Род Шарчевић, Бато Мијач, Дон Брковић
Други ред: Мајк Воркапић, Џорџ Шарчевић, Марк Чеклић, Џорџ Јелић, Боб Вујовић
(Заједнички тим Виндзора и Детроита, шампион СНС 1990)*

Управни одбор СНС, огранак (ложа) 45, Виндзор 1960

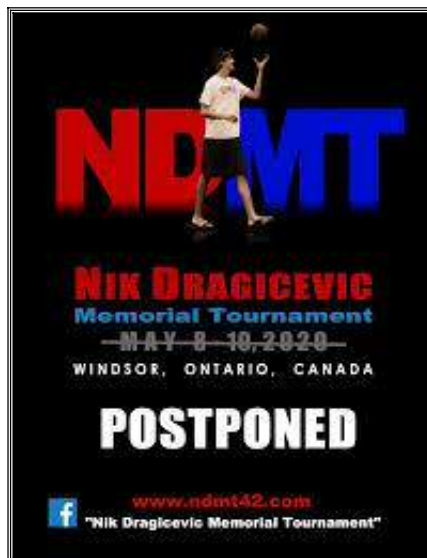

*Стоје: Петар Ђук, Паја Попов, Миле Лончар, Јово Аралица и Милош Јакшић.
Седе: Загорка Попов, Бранко Утјешиновић, Руди Каклић, Мића Бијелић,
Жива Кушев и Вукосава Тодоровић.*

Турнири, или боље речено окупљања под покровитељством Српског Народног Савеза у великој мери изражавају осећања заједништва, слоге и љубави а спортско такмичење је само повод. Колико је ко постигао кошева или оборио чуњева, убрзо се заборави, али сећања на познанства и пријатељства стечена на тим турнирима трају, памте се и преносе на следеће генерације. У томе и јесте најбољи смисао ових сусрета.

Никола Ник Драгичевић - кошарка

Рођен и одрастао у Виндзору, волео је кошарку више од свега. Главни чинилац у победи његовог тима "Sandwich Sabres" на школском такмичењу, чест учесник на турнирима Српског Народног Савеза, ОУАА (Ontario Youth Athletic Association). На основу свог талента и успеха добио је пуну школарину на универзитету Oakland, Michigan.

Никола-Ник Драгичевић

Због до тада неоткривених проблема са срцем, није одиграо ни једну утакмицу у свом новом тиму. Следиле су три ризичне операције на срцу, и његова кошаркашка каријера тиме је заустављена. Шокирана је била породица, родбина и пријатељи, као и Српска заједница у Виндзору и Детроиту, након открића да је Никола тешко оболео од рака у поодмаколм стању, након чега је преминуо у 31 години живота, 25 априла 2012 године.

Породица, Српска заједница и љубитељи кошарке организовали су велики **"Меморијални кошаркашки турнир Ник Драгичевић"** који се одржава сваке године као успомена и сећање на овог веома даровитог младог кошаркаша, којем судбина није пружила прилику да оствари своје снове и очекивања која су била на дохват руке.

Турнир, који је требало да се одржи у Виндзору 8-10 маја 2020 године одложен је због Ковид-19 епидемије.

Судбине су често неправедне и окрутне, али то није у нашим рукама. Оно што може да се учини јесте да се сећање на лик Николе Драгичевића и његов труд и доброту, одржи и пренесе млађим нараштајима као пример, а то је управо овај меморијални турнир.

“Црвена Звезда” и “Партизан” у Виндзору

Спортски догађаји које овде треба споменути свакако су и гостовања “Црвене Звезде” и “Партизана” у Виндзору 1988 године, у време када су ова два тима била високо котирана на фудбалској лествици Европе. “Црвена Звезда је” на градском стадиону “Jackson Park” 16 Јула 1988 године, одмерила снаге са чланом канадске фудбалске лиге, екипом “Windsor Wheels” и победила са резултатом 7:3.

“Црвена Звезда” и “Windsor Stars”

Навијачи, махом Срби, позвали су госте на ручак у ресторан “STEVE `n` EDDY`s Fish & Chips”, а власници Стојан и Живка Јовановски, пореклом од Тетова, велики навијачи “Звезде”, великодуш но су частили госте са одабраним специјалитетима морске рибе и ракова. Играчи су изјавили после ручка да овако укусну храну нису никада окусили, а домаћини су били пресрећни што им се указала прилика да своје љубимце угосте у свом ресторану.

“Партизан” је такође гостовао на истом стадиону, у сусрету са екипом “Panhellenic” из Торонта, чланом прве лиге Канаде.

Партизан је приказао фудбал који дотада није виђен на овим просторима, савладавши противника са 10:0.

Присутно је било више од 3 хиљаде гледалаца који су заиста уживали у игри једне од најбољих европских екипа.

“Партизан” је одиграо још једну утакмицу у Детроиту, са селекцијом “Detroit Metropolitan Socker League All-Star Squad”.

Балоте клуб "Виндзорски Срби"

*“Куп Српских Балотача Северне Америке”
Прелазни трофеј који се додељује победнику на годишњем турниру.*

*Чланови тимова “Пума” и “Велебит” Никола Зрилић, Илија Драгичевић, Милорад Андић,
Мирослав Лакић, Драшко Марчета и Јовица Вулетић
Испред: Милан Вулетић, Горан Миљевић и Петар Миљевић*

Чланови балоте клуба "Виндзорски Срби"

Адамовић Жељко	Јавор Илија
Андић Милорад	Кожул Дарио
Андрић Душан	Лакић Мирослав
Бабић Радомир	Лакић Славко
Баришић Васо	Лакић Стеван
Бачко Стево	Малић Динко
Богдановић Ненад	Малић Ненад
Бојанић Никица	Малић Никола
Видаковић Славко	Малић Предраг
Вранић Милорад	Малић Стефан
Вујаковић Никола	Марчета Драшко
Вулетић Драган	Марчета Јован
Вулетић Јовица	Миљевић Горан
Вулетић Милан	Миљевић Петар
Вучковић Саво	Митровић Јово
Дерета Мишо	Нешковић Мишо
Добрић Драган	Петко Милан
Добрић Шпиро	Прибојан Владимир
Драгичевић Живко	Прибојан Душан
Драгичевић Илија	Прибојан Јован
Драгичевић Илија Мл.	Прибојан Никола
Драгичевић Лазо	Самарџија Давор
Ђукић Никола	Санковић Борис
Ђурђевић Боро	Тодоровић Бошко
Ђурђевић Ћиро	Ченић Раде
Зрилић Никола	Ченић Саша
Јавор Зоран	Шимпрага Чедомир

Балоте се играо годинама без управе и клуба, главни организатор био је Владимир Прибојан. Одлучено је да се оснује балоте клуб "Виндзорски Срби", изабере управа и почне са озбиљнијим радом на плану развоја овог спорта у Виндзору.

Први изабрани председник је Мирослав Лакић, а чланови управе: Драгомир Марчета, секретар; Милан Вулетић, благајник; Илија Јавор, рачуновођа; и Саво Вучковић, Владимир Прибојан и Никола Малић чланове управе.

То је показало резултате већ на турниру у Оквилу 2015-те године, када су два тима из клуба "Виндзорски Срби" нашла се на победничком постољу.

Екипа "Велебит" (Горан и Петар Миљевић, Никола Зрилић и Чедомир Шимпрага) освојила је прво а тим "Виндзорски Срби" (Илија Драгичевић, Славко Лакић, Јовица Вулетић, Драгомир Марчета и Мирослав Лакић) друго место. Уз то, Чедомир Шимпрага, из тима "Велебит" проглашен је за најуспешнијег учесника турнира (MVP).

Чланови балоте клуба "Виндзорски Срби" на турниру у Оквилу 2015 године
 1.Ненад Малић, 2.Борис Санковић, 3.Патар Миљевић, 4.Ацо Стагнајић, 5.Горан Миљевић,
 6.Чедомир Шимпрага, 7.Дарио Козул, 8.Бошко Тодоровић, 9.Прадраг Малић, 10.Радомир Бабић,
 11.Саво Вучковић, 12. Јово Марчета, 13.Стеван Лакић, 14.Јово Андић, директор турнира , Оквил,
 15.Илија Јавор, 16.Илија Драгичевић, 17.Жељко Адамовић, 18.Драшко Марчета, 19.Јовица Вулетић,
 20.Никола Малић, 21.Мирослав Лакић, 22.Мирко Дерота, 23.Стеван Бачко, 24.Стеван Малић,
 25.Динко Малић, 26.Никола Зрилић

*Екипа "Тесла" друго место на првом турниру у Виндзору 2001 године.
 Никола Зрилић, Боро Ђурђевић, Милорад Вранић и Јово Митровић*

*Тим "Пума" прво место на турниру у Виндзору 2019 године.
Драшко Марчета, Милорад Андић, Милан Вулетић, Илија Драгичевић и Јовица Вулетић*

Аплауз за победника

Шах

На Митровдан, осмог Новембра 1998 године одржан је први турнир тек основаног Српског шаховског клуба у Виндзору, који са поносом носи име нашег најпознатијег велемајстора “Светозара Глигорића”. Оснивач и први председник клуба био је Бранко Малешевић.

Турнир је одржан у Trevi Restaurant & Pizza House код тунела Виндзор-Детроит, познатом месту окупљања шахиста. Турнири су затим одржавани у приватним кућама или споменутом ресторани читаве две године, а онда су Слободан (Боб) Давидовић и супруга Рада, менаџери станбеног комплекса “Завичај” (“Homeland”) уступили на привремено располагање изванредне просторије за потребе клуба. Најактивнији период рада шаховског клуба био је управо у то време и на том месту су одржани бројни турнири и такмичења. Али, с обзиром да је то био станбени објект, морало се тражити друго, трајније решење. Избор новог председника клуба Бранка Стајића 2001 године указао је и на потребу да се реши питање просторија где би клуб могао да ради на дуже време.

Постојала је нада у могућност да се клубу уступи на коришћење једна од учионица школе у Српском центру, које иначе у време када нема наставе стоје празне.

То није одобрено с образложењем да је то предвиђено само за школску наставу, а уместо тога понуђена је просторија где се точи алкохол (кафана). Убрзо се показало да то није решење, јер за игру и учење шаха потребан је пре свега мир, а такве услове кафана не може обезбедити.

За озбиљан рад шаховског клуба који је имао намеру да оснује и школу шаха за млађе генерације, то је представљало нерешив проблем и све активности клуба су ускоро престале.

Ипак остало је забележено да се нешто хтело, започело и урадило у протеклих неколико година.

Од 29 чланова клуба само су осам били чланови канадске (CFC) и америчке (USCF) шаховске федерације, који су редовно учествовали на турнирима за званични рејтинг и категорије. Разлог томе је удаљеност Виндзора од свих већих канадских градова где су шаховски турнири били честа појава.

За шахисте Виндзора је због тих околности најбоље решење било Detroit Metro Chess League.

На тим турнирима учествовало је више од 150 шахиста свих категорија, од почетника до велемајстора, сваки у својој категорији, наравно.

У првој лиги најуспешнији је био Милан Вукадинов и његов тим “Windsor I” у којем су често играли и Цвијан Радовановић на трећој и Боб Ђорђевић на четвртој табли.

У другој лиги (рејтинг до 2000) Бранко Малешевић је проглашен за најуспешнијег такмичара 1996-1997 године, освојивши највише поена за свој тим “Windsor II” (5/6).

#	Име	CFC	USCF
1	Милан Вукадинов	2412	2441
2	Цвијан Радовановић	2255	2250
3	Слободан-Боб Ђорђевић	2180	2150
4	Бранислав Рајшић	1928	-
5	Terry Coulombe	1812	1778
6	Бранко Малешевић	1749	1938
7	Синиша Стајић	1480	-
8	Бранко Стајић	1432	-

Међу осталим члановима клуба било је веома добрих шахиста, који нису имали прилике да учествују на званичним турнирима и стекну рејтинг, као Влатко Ђуровић и Давор Самарџија, на пример.

Остали чланови клуба били су, Раде Брдар, Јанко Павела, Дејан Богуновић, Марко Томић, Илија Стевановић, Живорад Шутић, Никола Савић, Ђуро Панџа, Душан Ковачевић, Перо Ковачевић, Никола Поповић, Слободан Поповић, Марко Зубац, Ђорђе Стајић, Лука Челић, Слободан Бијелић, Михајло Поповић, Спасоје Вујановић и Павле Гагриџа.

У Виндзору је у време 1990 - 2005 шаховска активност била на веома високом нивоу, постојала су чак четири шаховска клуба: Windsor C.C; Riverside C.C; Windsor University C.C; и Ш.К. Светозар Глигорић. Из Виндзора је потекла иницијатива за оснивање Српског Шаховског Удружења у Онтариу, на предлог Бранка Малешевића, који је био и први председник истог.

Први турнир Удружења одржан је у Нијагари 22 Августа 1998, а потом у Торонту 1999, Хамилтону 2000 и Виндзору 2001. Од 2002 године турнири се одржавају стално у Торонту.

До 2006 године такмичило се у два формата, појединачном и екипном а после само појединачно.

Финансирање је било скоро у потпуности од стране привредника из Виндзора првих година (1998-2004) а касније главни спонзор је Ољег Пајкић и његова фирма PRO Computer Consulting services.

Под утицајем интернета и могућности да се шах игра у свако доба и на сваком месту, традиционални турнири постали су мање интересантни и слабије посећени. Српско Шаховско Удружење и даље опстаје али са прилично смањеном активношћу и бројем учесника турнира.

Престали су и бројни локални турнири као Видовдански у Нијагари, у Виндзору, Отави, Торонту, Киченеру, Хамилтону ...

Божични брзопотезни турнири које организују Зоран Тутић и Ољег Пајкић у Торонту, трају 29 година, а годишњи турнири Српског шаховског удружења 27.

На тим турнирима често је било и до 40 учесника, међу којима интернационални мајстор и првак Канаде и олимпијац Игор Жугић, интернационални мајстор Милорад Димитријевић, ФИДЕ мајстор Драган Драшко, ФИДЕ мајстор Горан Милићевић, ЖИМ (4 пута првак Канаде) Наталија Кудгариан (Милићевић), Милан Митровић, Душко Радуловић, Миладин Ђерковић, Андрија Деспотовић, Живомир Машић, Зоран Тутић, Предраг Путић, Срђан Фотић, Цвијан Радовановић, Ољег Пајкић, и много шахиста са вишим категоријама. А понекад и који гост из Србије који би се затекао у то време у Торонту био би учесник, као на пример фудбалер Драгослав Шекуларац и популарни певач Мики Јевремовић, који су били познати и као добри шахисти.

О активностима Српског шаховског удружења објављивано је на вебсајту и шаховском билтену, а често пута Вечерње Новости, Новине Торонто и Вести доносили су извештаје са турнира. Интернационални шаховски мајстор и сениорски шампион Европе, Сениша Јоксић у емисији на Радио Београду и Горан Томић из Подгорице у својој Шах-мат листи, такође су извештавали о овим турнирима. Тако се за постојање Српског шаховског удружења у Онтариу могло сазнати широм света.

Ољег Пајкић је сада председник Удружења, организатор, судија и учесник турнира истовремено.

Уз то и главни спонзор са својом фирмом PRO Computer Consulting Inc, Toronto.

Све те обавезе сигурно утичу и на његов пласман на крају такмичења, али он томе не придаје неку нарочито важност.

Захваљујући њему и његовој посвећености шаховској игри, ови турнири још увек опстају.

Српско Шаховско Удружење је од свог почетка установило трофеје: два велика пехара, на којима су уписивана имена победника на екипном и појединачном такмичењу.

The Association Cup

The Challenge Cup

Душко Радуловић, Цвијан Радовановић, Горан Милићевић, Игор Жугић и Бранко Малешевић

ИМ Игор Жугић

Ољез Пајкић

Део учесника турнира у Торонту 2004 / Центар "Свети Сава" Мисисага

Званичан лого српског шаховског удружења

Учесници турнира, Мисисага (Торонто) 2002

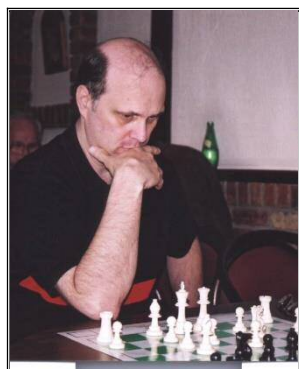

Душан, Бранко, Раде, Милован и Божа
Виндзор: 20.01.2007

*Турнир у дому Душана Ковачевића 2007 године: Душан Ковачевић, Бранко Малешевић,
Раде Брдар, Милован? и Божа Давидовић*

Бранко Стајић / Давор Самарџија

Terry Coulombe / Бранислав Рајшић

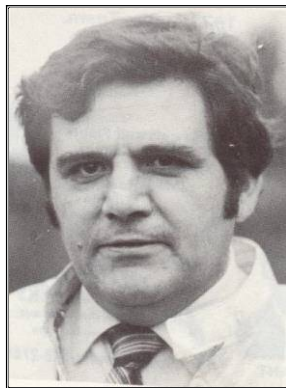

Боб Ђорђевић / Жарко Петковић

Срби су од самог доласка на ове просторе бавили се шахом, углавном из разоноде, јер услова за организовани шах тада није било.

Тек 1956 године оснивањем спортског друштва "Југославија" које је поред фудбала имало и секције за стони тенис и шах, по први пут је забележено да се и шах нашао на такмичарској листи.

Екипа у саставу: Жика Апић, Федор Рајић, Фрања Стипановић и Хари Вокинфус такмичила се у оквиру "УМСА" шаховске лиге у Виндзору.

Федор Рајић

Милан Вукадинов

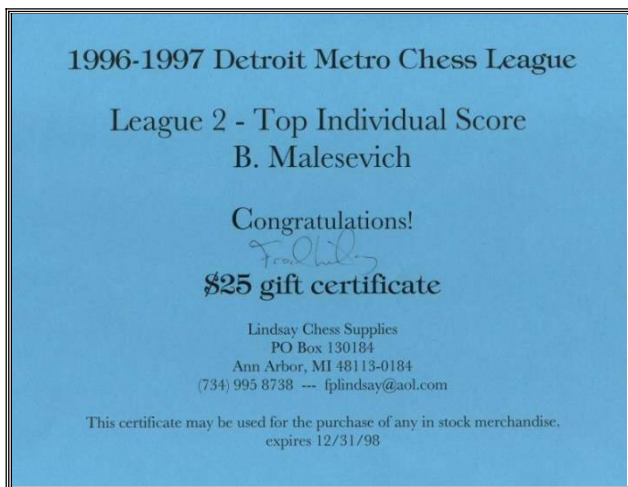
Федор Рајић је први шахиста који је започео организовано такмичење и играо на званичним турнирима на овим просторима. Осим усмене информације коју је аутор ових редова добио лично од Федора Рајића, других писаних трагова о томе нема.

Најпознатији српски (и уопште) шахиста у Виндзору био је мајстор Милан Вукадинов, родом из Ченте. Дошао је у Виндзор 1965 године, студирао славистику на универзитетима у Виндзору и Лондону, радио као службеник Главне градске библиотеке у Виндзору на Центру за стране језике. Спадао је међу десет најбољих канадских шахиста, био учесник олимпијаде на Малти 1980 године.

Његов највиши рејтинг био је 2412 и поред тога што се никада није сасвим посветио шаху, као већина великих шахиста што је чинила, већ је шах за њега био више забава, пошто није зависио од новца којег би зарађивао бавећи се искључиво шахом.

Из његове школе шаха поникли су многи познати канадски шахисти, као на пример Реј Стоне (Ray Stone) првак Канаде и олимпијац, Владимир Дркулец, Брајан Профит (Brian Profit) и многи други.

Био је члан клуба "Светозар Глигорић" од оснивања и тутор многим члановима клуба којима је био доступан у свако време и на сваком месту без накнаде.

Champion League II

10 years of volunteering as official photographer

*Победници на турниру у Хамилтону 2000 године:
Цвијан Радовановић, Влатко Ђуровић, Давор Самарџија и Бранко Малешевић*

Serbian Chess Association of Ontario
 Serbian Chess Club “Svetozar Gligoric” Windsor
 List of Sponsors & Donators 1998-2004

#	name and business	amount
1	Mile Maric, Tulco-Tech & Die, Windsor	2,200.00
2	Branko Malesevic, Windsor	1,300.00
3	Petar Jokic, Peter`s Auto Body Shop, Windsor	850.00
4	Mihajlo Milicevic, 747 Travel Agency, Toronto	665.00
5	Slavko Vidakovic, A&S Automotive, Windsor	570.00
6	Dragan Ignjatovic, Dragon Screw Feed, Windsor	250.00
7	Rudolf Haas, Grifflin Tool & Machine LTD, Windsor	250.00
8	Dusan Malesevic, LAN Pro. Systems Inc. Windsor	200.00
9	Stevan Barisic, Windsor	200.00
10	Gruja Stevanov, Venture Labels, Windsor	150.00
11	Spasoje Vujanovic, Apolo Tile LTD, Windsor	150.00
12	Zoran Rankovic, Diplomat Travel, Windsor	100.00
13	Mile Ostojic, Windsor Feed Screw Inc. Windsor	100.00
14	Jim Bekcic, Arbec Tool & Machine LTD, Windsor	100.00
15	Milivoj Radic, Beaver Construction, Brampton	100.00
16	Bob & Rada Davidovic, Homeland Apt. Windsor	100.00
17	Zivomir Masic, Toronto	100.00
18	Ratko Jelic, Hamilton	100.00
19	The Welding Solutions, Hamilton	100.00
20	Rade Brdar, Brdar Engineering, Windsor	100.00
21	Savo & Jela Stajic, Sam`s Longe, Michigan	70.00
22	Dinasty Driving School, Hamilton	50.00
23	Wing`s Variety, Windsor	50.00
24	Mile Vujadinov, Hamilton	30.00
25	Jovo Kuntos, Niagara Falls	30.00
26	Zoran Djonovic, Niagara Falls	30.00
27	Rade Zakula, Hamilton	25.00
27	George Rapaic, Nationwide Tax, Windsor	25.00
29	Nikola Krkljus, Niagara Falls	20.00
30	Jovo Loncar, Niagara Falls	20.00
31	Ilija Pila, Niagara Falls	20.00
32	Milan Dobric, Niagara Falls	20.00
33	Jovo Nijemcevic, Niagara Falls (entry fee, `98)	15.00
34	Niagara `98 Tournament (entry fee surplus)	47.29
	Total:	8,137.29

Serbian Chess Association of Ontario
 Serbian Chess Club “Svetozar Gligoric” Windsor

List of Expenses 1998-2004

#	Spent on:	\$	note
1	Niagara `98 awards	400.00	
2	Niagara `98 trophies	179.46	
3	Embosser	46.80	
4	Medals with SCA logo	381.23	
5	Association Annual Cups (2)	626.75	
6	Bulletin #1 Printing	383.00	
7	Bulletins #2 & #3 Printing	330.00	
8	Mississauga `99 Awards	600.00	
9	Hamilton 2000 Awards	600.00	
10	Windsor 2001 Awards	400.00	
11	SCA tournaments 2002, 2003, 2004 awards	3,000.00	
12	SCA tournaments 2002,2003,2004 trophies	665.00	7,612.24
13	Windsor `99 Active Trophies	130.74	
14	Windsor Chess Club (clocks rental)	20.00	
15	Windsor Class Active `99 Trophies	125.01	
16	Bank Services Charge	17.30	
17	Svetozar Gligoric Club Championship	130.27	
18	Windsor Spring Swiss 2000 Trophies	126.80	550.12
		Total:	8,162.36
			bm/*

Листа помагача и спонзора српских спортских клубова и друштава 1973 - 2013

Бараслиевски Милан / *The Running Shoes*
Баришић Стеван /
Бекчић Жика / *Beckar Engineering Ltd / Arbec Tool & Machine Ltd.*
Бирач Симо / *Apollo Travel Agency Inc. Detroit, Michigan*
Бирчаковић Миле / *M&B Tool Co.*
Божих Мишо / *Canada Trust Real Estate Agent / Major Realty of Windsor*
Брдар Раде / *Brdar Engineering*
Брковић Стево / *Steve`s Confectionary*
Будимир Никола / *N&D Super Market*
Будимир Стево / *N&D Super Market*
Видаковић Славко / *S&V Automotive*
Војновић Никола / *Metal Duplicating Co.*
Вујановић Спасоје – Паја / *Apollo Tile Co.*
Вукосављевић Весна / *Vesna`s Beauty Salon*
Вучинић Жарко / *Duffy`s Tavern & Motor Inn*
Гламочлија Милан / *Milan`s Contracting*
Глишић Раде / *Glisich Real Estate Ltd.*
Гурјанов Душанка и Младен / *Ottawa Sausage & Delicatessen*
Давидовић Боб и Рада / *Homeland Apt. Complex*
Добрић Милан / *N&D Super Market*
Добрић Мишо / *Doug`s Convenience Market*
Доброта Веселин / *V. Dobrota Insurance Agency*
Драгичевић Илија и Јелена / *Malden Restaurant & Tavern / National Trust Realtor*
Драговић Мића / *Michael`s Tavern & Restaurant*
Игњатовић Драган / *Dragon Screw Feed Co.*
Јелић Ратко / *Hamilton, ON*
Јованов Жарко / *Salamander Shoes*
Јованов Стеван / *Stevan`s Woodwork*
Јовановски Стево и Живка / *Steve `n` Eddy`s Fish & Chips*
Јокић Ненад / *Accurate Plumbing*
Јокић Петар / *Peter`s Auto Body Shop*
Крамар Ђорђе и Павле / *Kramar Jewelry Inc. Oak Park, Michigan*
Малешевић Бранко /
Малешевић Душан / *LAN Pro Systems Inc.*
Малешевић Љубомир / *Malesi Furs*
Мандић Душан / *Bellvue Tavern & Restaurant*
Манојловић Божана / *Gift Galery & Picture Framing*
Марић Миле / *New Hydra Wintech Inc. / Miles Electric / Tulco Tech & Die Ltd*
Машић Живомир / *Ontario Hydro, Toronto*
Милетић Андреј / *Prime Realty Inc.*
Милетић Страшко и Здравка / *Prime Realty Inc.*
Милићевић Михајло / *747 Travel Agency, Toronto*
Миоковић Бора / *Tops of Windsor Restaurant*
Мишић Милош / *Misic Printing Co.*

Ненадовић Милан / *Milan`s Pharmacy*
Остојић Миле / *Windsor Feedscrews Inc.*
Пајкић Ољег / *Pro Computer Consulting, Toronto, ON*
Поповић Радомир / *Innotelco Inc. Toronto, ON*
Проле Јован / *General Machine Shop, Chatham, ON*
Радић Миливој / *Beaver Construction Co. Brampton ON*
Рајић Федор / *Arvid Machine & Tool Co. LTD*
Ранковић Зоран / *Leto Travel Service*
Рапаић Ђорђе / *Nationwide Tax Services*
Ристић Др. Миодраг / *Виндзор*
Росић Глиша / *Star Tavern*
Росић Никола / *Erie Tavern*
Смилковић Милан / *Union Bakery*
Стајић Жељка и Бранко / *Pizzaway & Restaurant*
Стајић Саво и Јела / *Sam`s Lounge Restaurant, Houghton Lake, Michigan*
Стеванов Груја – Лала / *The Gypsy Baron Fine Dining & Entertainment/Venture Labels*
Стевановић Слободан / *SSP Steven`s Steel Products Inc.*
Стојшин Арсеније – Артур / *Stoyshin Dental Service*
Стојшин Драгутин / *Essex Linen Supply Ltd*
Стојшин Никола / *Essex Linen Supply Ltd*
Тадић Михајло / *Realtor & Insurance*
Туртуреја Радован / *Tecumseh West Motors*
Ченић Анита и Саша / *Old Coach Restaurant*
Шарчевић Владимир, Воја и Никола / *Vladimir`s Exquisite Cousine, Farmington, Michigan*
Шукунда Илија / *St. Clair Tavern & Restaurant*

Assad Sam / *Wing`s Variety*
Computer Distributors Windsor
Courtesy Chrysler / *Dodge/Chrysler/Jeep*
Detlinger Larry / *Vienna Deli*
Dinasty Driving School, Hamilton, ON
Eihinger Jacob / *Jack`s Barber Shop*
Jerry Firemen / *Detroit, Michigan*
Gounakis Peter / *Petro Canada Alpfa Auto Service Centre*
Haas Rudolf / *Griflin Machine & Tooling Ltd*
Leonidas Leo / *Leonidas Fina Auto Service*
Palombo John / *Courtesy Bike shop*
The Welding Solutions, Hamilton ON

Захвалница

Већи део података које садржи ова књига (и друге) прикупио сам током година, почевши од 1973 и уједињења клубова “Србија” и “Marle Leaf”, записујући оловком и камером догађаје којим сам присуствовао. Други део открио сам на мало тежи начин, листајући по архивама и читајући записе на микро филмовима у градској библиотеци или на интернету.

Значајан део добио сам од бројних бивших играча и љубитеља спорта који су сачували фотографије и понеки запис из новина, помогли при идентификовању лица на фотографијама, или на неки други начин допринели остварењу овог дела.

Доста података сам нашао у разним публикацијама црквених и друштвених организација.

Хвала свима.

Бабић Алекса
Башић Перо
Божановић Божа
Божич Миша
Брковић Благоје
Булат Перо
Величковић Ђорђе – Веља
Видаковић Славко
Влајковић Љубиша – Џими
Врховац Славко
Вукадинов Милан
Гаћеша Никола
Глишић Драган
Загорац Миша
Зоњић Александар (интернет)
Јавор Илија
Јакшић Радомир
Јовановић Сретен
Лазовић Александар – Аца
Лакић Мирослав
Лакић Стеван
Мајсторовић Јанко
Манојловић Божана
Манојловић Ник (интернет)
Марковић Олга

Миљевић Горан
Мишчевић Никола
Мургашки Љубомир
Новаковић Душан
Павлица Милан
Петковић Жарко
Прибојан Владимир
Радовановић Цвијан - Цицо
Рајић Федор
Рапаић Ђорђе
Сарапа Дмитар
Станковић Љубан
Стеванов Груја – Лала
Томић Марко
Туфегџић Александар
Ђук Богдан
Урукало Јован
Чолак Бошко – Боб
Шукунда Илија

City of Windsor (history)
Windsor Public Library
Windsor Star

Белешка о аутору

Од оснивања спортског клуба “Виндзорски Срби”, односно од уједињења “Мепл Лиф”-а и “Србије” 1973 године, у чему је одиграо важну улогу, аутор се бавио прикупљањем података о спортским активностима Срба, о животу српске заједнице и историји града Виндзора у којем Срби живе од 1910 године. Уређивао је “Спортске Вести” спортског клуба “Виндзорски Срби”, “Шаховски Билтен” Српског шаховског удружења, “Chess News” (Windsor Chess Club), “The Maple Leaf Cyclist”, “The Maple Leaf Bulletin” (Maple Leaf Cycling Club, Windsor).

Бранко Малешевић

Photo by: John Liviero, Sooters Photo, Windsor

Књига “Спортска активност Виндзорских Срба 1929 -1979” објављена 1980 године, прва је такве врсте у Канади, где су спортске активности једне етничке групе икада описани, а 1989 године штампана је књижица “Радник и Ратник Јанко Мајсторовић” на основу приче о свом животном путу овог нашег исељеника. Као секретар одбора за прославу 200-те годишњице рођења Вука Стефановића Караџића, учествовао је у доношењу и реализацији веома богатог програма прославе, који је трајао током читаве године. Оснивач је и први председник шаховског клуба “Светозар Глигорић” у Виндзору и Српског Шаховског Удружења у Онтариу.

О неким од ових активности писао је за Вечерње Новости, Вести, “Завичај”, Радио Београд, Глас Канадских Срба и Американски Србобран.

Аутор је више од 40 билтена, књига и монографија о спорту, шаху и Србима у Виндзору.

Члан је књижевног клуба Мирослав Мика Антић у Инђији, Србија.

ВИНДЗОРСКЕ СЛИКЕ

Фабричка магла са Детроита
Облива стубове Амбасадорског моста.
Отварају се, уз звекет,
Прве кројачке радње.

Један век касније,
Јутрење се диже изнад реке
Као да је Дунав заборавио своје име
И одлучио да постане молитва.

У Виндзору, Онтарио, Канада
Чују се звона и ватромет слободе,
Ослушкују индијанску молитву
И равничарске руднике соли.

Сећања из кофера
Пуне Српску Грачаницу
Млеком светлости.

Унучад трчи између стубова
Као речи које су заборавиле акценат,
Али не и смисао сећања.

Једно дете броји птице на икони,
Друго радознало прати
Како се пламен свеће извија.

Смех је најстарији језик литургије.

Лице Грачанице,
Између два времена.
Када смо научили да одлазимо
И решили да останемо.

Лице Грачанице препознаје
Куће које још памте кораке.

Јутрење се завршава,
Али не и присуство.
Јер деца већ носе у себи
Оно што ми више не изговарамо.

Вера се не враћа,
Већ поново учи:
У игри, погледом, осмехом,
У шапату зимског ветра
Који и у Канади
Изговара реч Косово.

Александар Мијалковић

Windmills OF YOUR MIND

*Као круг у спиралу, као точкови који у колу нестају
Никада се не завршава на тракама које не престају
Док се слике одмотавају,
Попут пронађених кругова
У ветрењачама, са мислима!*

Dasti Springfield, Windmills of your Mind (препевао А.М.)

Волим књиге које ми, макар на тренутак, осветле сећање на детињство. Волим и оне које ме подстакну на размишљање о будућности. Волим када се та два тока заврте попут ветрењаче са корица монографије Бранка Малешевића. А затим се, у том колоплету који траје више од једног века, помешају две готово неспојиве ствари – руже и аутомобили, природа и индустрија, у уређеном Вавилону од 150 језика, међу којима се и овај наш, матерњи, чује више од једног века. Култура сећања је највиши и можда једини начин очувања цивилизације. Границе често умеју да заварају (нарочито ако иду преко Великих језера), градови настају и нестају, људи се рађају и умиру, али приче су вечне. Од дечачких дана и младости ми је простор од Детроита, преко Монтреала, до Онтарија, деловао готово митски: Чипеве, Шони и Михиканци, Командант Марк и његови Вукови, Олимпијске игре 1976. којих се сећам по начину на који ми је рођак Станислав у Пули објашњавао зашто неки тркачи на атлетској стази имају почетну предност, тихо и завереничко шапутање клинаца да постоји клуб који се зове „Бели орлови“ (али да о томе не сме да се прича), прохибиција и „бутлегери“, „Detroit sound“ ... свет је и тада био мали, нарочито за оне радознале.

У овом веома прегледном и добро документованом издању сазнајем многе необичне ствари, радујући се као дете које лепи сличице у „Панинијеве“ албуме и чита „Политикин забавник“: постоји права чича Томина колиба, Индијанци Оџибве имају свог Вука Караџића, Петар Зебић, „најјачи човек“, савија гвоздену шипку и косом повлачи пет хиљада фунти терета, свештеник који вози камион како би прикупио новац за локално православно гробље, несуђени олимпијци српског порекла у тиму Канаде која није учествовала на олимпијади у Москви 1980... Соколски дух спорта и здравља, заједнице и културе често говори убедљивију историју од оне која се своди само на ратове и године. Људи који нису живели у својој матици препознају шта је важно и вредно чувања и преношења. Некада само усмене традиције, али писана реч је прави доказ постојања, опстојања и напретка.

Баш као ружа, чији цвет би без трновитог стабла и јаких корена био само сладуњави украс, а не цвет тако снажне препознатљивости.

Александар Мијалковић,
професор књижевности и
председник Књижевног клуба „Мирослав Мика Антић“ из Инђије

Бранко Малешевић припада оној реткој врсти посвећених српских прегалаца који својим радом превазилазе оквире личног и постају чувари колективног идентитета.

Његова дугогодишња делатност на културном и спортском плану у српској заједници у Виндзору сведочи о снази посвећености, визије, истрајности и дубоке оданости коренима.

Сабирајући и бележећи трагове једног времена, Малешевић је сачувао драгоцену баштину од заборава и подарио јој трајну вредност.

Његов рад није само сведочанство прошлости, већ и путоказ будућим генерацијама како се љубав према народу и традицији претвара у дело.

Захваљујући таквим појединцима, српска заједница у Виндзору, Канади и целом расејању остаје жива, достојанствена и свесна свог порекла и идентитета.

*Александар Чотрић, књижевник, народни посланик,
члан Одбора за дијаспору и Србе у региону Скупштине Србије
и бивши заменик министра за дијаспору у Влади Србије*

SAWS

SINCE 1973

SPORTS ACTIVITIES OF WINDSOR SERBS COLLECTING - RECORDING - PUBLISHING

BRANKO MALESEVIC
3007 STILLMEADOW ROAD
WINDSOR, ON N8R 1N2

CELEBRATING:

50 YEARS OF THE "WINDSOR SERBS" S.C.
30 YEARS OF THE SERBIAN NORTH AMERICAN SOCCER TOURNAMENTS
30 YEARS OF THE SERBIAN NORTH AMERICAN BALOTE TOURNAMENTS
25 YEARS OF THE SERBIAN CHESS ASSOCIATION OF ONTARIO

FOR INFORMATION OR COMMENT PLEASE WRITE:

branko_malesevic@yahoo.ca

*

brankomalesevic0105@gmail.com

Бранку

Тамо, прекопута Детроита града,
на месту где љубе се Америка и Канада,
онде живи Малешевић Бранко,
виндзорских Срба звездознанко.

Миљоказе вешто је удружио,
сликом и речју све нас задужио,
на странице наслагао живот,
кукуљским гамбитом истакао дивот!

Иван Калаузовић, новинар и публициста

Photo Branko Malesevic